

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Sayı 22, Temmuz 2008-7, **3 ytl**, -KKTC 3,25 ytl-

Dergimiz Sincan F Tipi Cezaevi'ne 'sakıncalı' olduğu gerekçesiyle ve tamamen keyfî bir uygulamayla sokulmuyor. Dolayısıyla, biz de tamamen keyfîmiz öyle istedi diye, dergimize bir uyarı koymaya karar verdik:

sadece kafasızlar için
SAKINCALIDIR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

1280
100

BARI GÜNEŞ' RAHAAT BIRAKIN BE!

Haziran sıcaklığında bir de GÜNEŞ polemikliği çıkardılar başımıza. İslami kesimin -partimiz İslami kurallara uygun kesilmiştir- cumhuri kesime -ürünlerimizde domuz yağı yoktur- karşı beslediği açık gazez iyice kaşınmış olacak ki, hemen vermişler metrelerce Amerikan bezi siparişini...

Burjuva siyasetinde ortada "kabak" gibi duran bazı gerçekler vardır. Bu bakılardan en iyi geçmiş olan ise parlamentoya oyunda birbirinden farklı olduğunu iddia eden parti programlarıdır. Aynı programlar lacivertirdi aslında hepsi. Özetle emek-sermaye terazisinin sermaye tarafında oturmuşlar, ağırlik yapmaya çalışmaktadırlar. Parti amblemi konusunda da politikaları kadar beceriksizdirler. Bazıları bir ay ve bir yıldız kullanırlar, bazıları çok havah görünsün diye yıldızı atıp hilalle'het-trik' yapmışlardır. Bazısı arıdır, öteki beygir. En çok da ampul ve en çok çelişkisidir içimizi bitiren. Zamanında davullu delen jaguarlar falan bile vardı. Çok eskide değil aslında, Erdal asıldıkdan dört beledim beş sene sonra.

Hiçbirinin bu toprakların emekçileri için kılını kıpırdanmamış olması bir yana en 'solcu' görüneni atmıştır tüm kazıkları. 'Kara' bi oğlan çıkmış, diğer kavruk kara oğlanları-kızları takımı peşine sonrada ütmüş ütmüş gitmiştir. Dağa taş yazıldığıyla kalmıştır ismi. Hele diğeri vardır ki, adamın yılanı sarılaşa değil oturup yılanla rakı içesi gelir. Hâlbuki bizim tanıdığımız bütün Denizler delikanlıdır.

Soytarlık azmış gibi...

Girizgâhi gündeme bağlamak gerekir işte tam burada. Ortada sanki soytarlık azmış gibi, bir de haziran sıcaklığında GÜNEŞ polemikliği çıkardılar başımıza. Mahkemede türbanın iptali bununla birlikte yürüyen gugul davası (duyan da yutub'dan sonra gugulda kapatacaklar zanneder) İslami kesimin -partimiz İslami kurallara uygun kesilmiştir- cumhuri kesime -ürünlerimizde domuz yağı yoktur- karşı beslediği açık gazez iyice kaşınmış olacak ki, hemen vermişler metrelerce Amerikan bezi siparişini, vurmuşlar hin sloganın gözüne: "Gölgelerin üstümüze geldiği en zor zamanlarda güneşin doğuşuna binlerce kez şahit olduk."

Bedel ödemenin, mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmesek yeriz bu acandırmayı ama yiyyen yiyor. Biz sınıf siyaseti kafalıları - Ki kafamız kalındır bizim, senelerdir öğrenemedik şu yumuşak siyaseti- yemeyiz. Aslında çok da fakir edebiyatı yapmıyor bu İslami usullere göre kesilenler. Cümleyi gözlerimizi kısarak okuduğumuzda şöyle de bir anlam çıkıyor değil. Hiç düdükümüzde değiliz.

Ot yandığı cumhuri kesim durum mu? Durmaz. Sınire kesim bi topluluk hemen almış eline kalemi, bi Amerikan bezi

ağı karşısında yapıtırmış cevabı, hem de 'bilbor'lar aracılığıyla. Kara bulutlar dağılınca her zaman güneş doğar...

olduğunu seziyoruz cümlemin. Ne biçim bi garantidir bu anladık. Bir de acizlik içeren bir hali var sanki sloganın. Kendine

anlatmaya göre doğmak için mutlaka kara bulutların dağılmasını bekleyecek. Kara bulutların keyfi olanı kadar doğamayacak. Kara Bulutlar. Yüzde 47, Çelik Cumhuriat: Yüzde 19... Ragbi maçı gibi siyaset. Sırf altta kalmamak için çalaleem kara bağlanmış çocuk iş bir cevap. "Asıl senin boyun kısa!" çapında kolej kavgaşı. Kalın kafamızla andığımız kadarıyla İslami kesim bu sloganı çok üstüne gelen bazı kurumlara karşı savuruyor. Anayasa mahkemesi, Yargıtay gibi açtıkın "mücadele" ettiği kurumlara atıfıa bulunuyor. Her nedense cumhuri kesimin altı ok-ka partisi ise kendini bi cenahın doğal üyesi add ederek fırlıyor ortaya. Dağın lan!

Cumhuriyetin unuttukları bir diğer önemli mevzu ise güneş-kömrür diyalektikliği. Bilindiği gibi artık ülkemizde kimsenin ısınmak için güneşi iltihacı yoktur. Isınmak isteyen İslami kesim tarafından tedarik edilen kömürle mis gibi ısınmaktadır vatandaş...

Sonuç olarak ortada herkes tarafından kabul edilen bir karanlık mevcuttur... Ve bu karanlıktan bir an önce kurtulmak gerektiği de doğru. Buraya kadarki kısım işin sadece mevcut durumun tahvil edilmesi ve kavranması ile ilgili kısımdır. Ama kavramaktan yana zaten sıkıntımız yok. Asıl önemli olan bu karanlığın ne olduğu ve nasıl kurtulacağımızdır. Karanlığı tarif edenler ve birbirine karanlık yaftası yapıştıranlar karanlığı toplamını oluşturan bileşenlerdir. Amerikan emperyalizmine sırtını sıvazlatanlar, gelip burada 'süiten kıymık ak mümin' rolünü oynamaktadırlar. Kimsenin neye inanıp inatla sere atamaz olamamakla beraber, inanç varlığıyla emek sömürüsünü de biraz kendisi derdimiz çeyilemiş bulunmaktayız.

Öbür tarafta ulusal onur hiyayeti anlatıp milli takımla coşmamızı isteyenler, alimimizizi bilmezse sevk edenlerdir. Bizzat karanlığın belkemiğidir kendileri. Ve isimiz bu tepsipleri yapmak değildir tabii ki. Mevcut düzen süyunun akışını alnteri lehine değiştirmek. Amme hizmetlerini yaygınlaştırmaktır en Türkçesi...

Bunları buraya yazmamız, engereklere ve yılanları tanıdığımız bilmesinin istediğimizdenidir. Ekmekimize aşımıza göz koyanları bellediğimizizin açıklanmasıdır. Tarihsel görevimizin başında olduğumuzun, nöbet yerini terk etmediğimizim tekmilidir emekçiler. Varsın gerisini karanlıktan saklanan çakallar düşünsün...

HA KAN KURTULDU

Kalkavanlar'ın imanının yaptığı iştir 'siyasal İslam'; işçileri sendikalaşan patronun, "Allah'ı olana sendika **gerekmez**," deyip işten atmasıdır onları; dörtçeker cipe binen türbanlı kadın resminde, cıplın içindeki kadın değil, kadının bindiği ciptir...

'Puşt gibin bi şey!'

Kibar Feyzo filminde, duvarda 'Faşo Aga' yazısını gören ağa rolündeki Şener Şen soruyor: "Faşo ne demek lo?" Maraba rolünü oynayan Kemal Sunal, işaret ve başparmaklarını yuvarlak şekilde birleştirerek, "Aha böyle puşt gibi, ipne gibi bi şey," diye cevaplıyor. Evet, ne yapalım, içinde cinsiyetçilik barındırmaktadır ama siyasal bir kavramın yerel dile tercümesinin en iyi örneklerinden biridir aynı zamanda. Bir de Ankara'nın Çiğir mahallesindeki gençlerin duvar yazıları var ama ona burada girmeyelim, çözümlü biliyoruz zaten. Ben de son dönem siyasal tartışmalarda sıkça kullandığımız kimi kavramların, neoliberalizm mesela, ya da 'siyasal İslam'ın böyle açık, basit, çarpıcı, 'puşt gibi bi şey' derecesinde somut karşılıklar üzerine düşünüyordum bir süredir. Gençlerde kafamda bir şimşek çaktı, daha doğrusu, sırtda tulumu, elinde sendikası bayrağıyla bir tersane işçisi cıplıdır o şimşek...

Malum, 16 Haziran'da tersane işçileri insanca çalışma ve yaşam koşulları için, her gün teker teker ölmek için bir günlük greve çıkt. Biz de destek vermek için o gün Tuzla'da grev alanındaydık. Orada ayak üstü sohbet ettiğimiz bir işçi arkadaşımız bir hikaye anlattı.

Mehur Fettullahşevher Kalkavan ailesine ait Sedef Tersanesinde çalışıyormuş. Gurbetçi işçilerin barakalarında üstü yattıkları, yemekhanelerini çok götüren tersaneye patronlar bir cami yaptırılmış, işçilerin 'öte dünya'sını düşünerek. Bu caminin imanı her cuma hutbesinde özetle sunulan anlamlarşı Müslüman işçilere: "Patronlar analarından zengin doğadılar, yani sermaye onlara Allah'ın bir lütufudur ve sermaye karşı çıkmak Allah'a karşı çıkmaktır, hakkın yazmasını böyle yaparsanız, kurtulduz..." Dehşetle kapıldım burnu dilediğimde, sadece 'Yuh!' diyebildim ve o şimşek çaktı kafamda: Aha da 'siyasal İslam' tam olarak budur, AKP'nin siyasal hattı tam da budur, neo-liberalizm işidir işte. Biz, çok örtünme özgürlüğümüz, çok kamusal alandı, AKP'nin gizli şeriat gündemiydi, laiklikti, çağaçağıktı; Malezya mı olacaktı, Ab'ye mi girecekti diye tartışıp dururken aslında burnumuzun dibindekini, temel hakikatı gözden kaçırmıştık: İşçiler ve patronlar vardır, ezenler ve ezilenler vardır. Ve her şey, hukuk da, siyaset de, şeriat da, laiklik de, çağaçağık da ancak bu hakikatin pencesinden bakarsak gerçek yüzünü gösterir bize. Bu büyük hakikatin üzerinden atlayarak yapılan

her değerlendirmede, girilen her tartışma, gösterilen her tepki, koparılan her firtına aslında patronların ekmeğine yağ sürmektir.

Kompo teorilerine hiç itibar etmem ama memleketteki siyasal tartışma ve kutuplaşma ya da, cumhuriyetçisi de, liberali de, ulusalı da la aynı karanlık merkezden yöneltip aynı büyük projeye mi hizmet ediyor?" diye düşünmem ediyorum. İşçilere sermayeye itaat etmeyi öğütleyen imamlar, greve katıldı diye işçiyi işten kovan CHP ilçe başkanı patron karşı kamplarda mı yer alıyolar sırce? Ve aralarında sürüp giden 'sen şeriatçıydın', 'yok ben laiktim' kavgası da yaygaradan ibaret değil mi hakikatin pencesinden bakınca? (Yaygara demişken, aslında hırslılık literatüründe özel bir tekniğin ardında bu. İki kişi yalanan kavga ya tutuşurlar ve o kargaşa da kavgayı ayyırmaya çalışılanın cüzdandan paralarını falan cıplarlar, sonra da paraları kırılırlar. Budur yaygara...) .

Mital, Şey Said'in torunu olan AKP yöneticisi 'Amerikan gastesi' ne demek vermiş, "Cumhuriyet topluma travma yarattı, diye, türbanlı bir hanım kızmızı "Ben Atatürk'ü sevmiyorum," demiş televizyonda. Herkes üstüne atladı, "İşte AKP greve şeriatçı yüzünü gösterdi," diye. Oysa meseleye buraadan, yani AKP gerçekten şeriatçı mı? notkasından yaklaşıp tartışmanın her iki tarafının da AKP'nin, sermaye ve emperyalizmin

dostu yüzünü gizlemesi anlamına geliyor aslında. Emekçileri de bu sahte tartışmanın etrafında kümellerle yer sonra da başlarını kayıyorlar, "Acaba yoksullar işte bunlara oyu veriyor?" diye.

'Siyasal İslam'ın halleri

Bas bas bağırıyor ama sesimiz çılz çkıyor, duyulmuyor. Yine de bağırmaıya devam edeceğiz. "Siyaset iktidarı başka bir düzleme yansımasıdır," der Marx. 'Siyasal İslam' da sermayenin hizmetinde İslam'dan başka bir şey değildir. Kalkavanlar'ın imanının yaptığı iştir 'siyasal İslam'; işçileri sendikalaşan patronun, "Allah'ı olana sendika **gerekmez**," deyip işten atmasıdır onları; dörtçeker cipe binen türbanlı kadın resminde, cıplın içindeki kadın değil, kadının bindiği ciptir; Başbakan'ın karsının başındaki türban değil, oğlunun düğününde tutulan altınlar; Malıye Bakan'ın, "Pijamayı bile satanm," demesidir, memleketin Arap sermayesine satılması, bizzati özelleştirilmesinden kendisidir; hastanedeiki türbanlı doktor değil, o hastanede parası olmayanların tedavi edilmemesi; üniversite kapılarının türbanlı kızlara açılması değil, yoksulların camullarına kapatılmasıdır; Başbakan'ın HAKAM lidersiyle görüşmesi değil, İsrail ile enseye tokat göze pamak olmaları; Dişçileri Bakan'ın, "Türkiye'de Müslümanlar özgür değil," demesi değil, bunu emperyalist emperyalizm söylemleriyle, yani 'siyasal İslam', emperyalist sermayenin

tarihin bu anında bu coğrafyada uygulamayı uygun gördüğü siyaset tarzıdır, neo-liberalizmin Müslüman versiyonudur.

'Siyasal İslam' budur işte, 'böyle puşt gibi bi şey'. Bunu idrak edemeyen bir şeriat karşıtlığının, bunu idrak edemeyen bir emperyalizm karşıtlığının hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Yaptıkları şey olsa olsa ortaltığı bulandırıp hakikati görünmez kılmaktır. Bazıları ortaltığı bulandırırken de emekçiler olayın 'siyasal' yanıyla değil 'İslam' yanıyla ilgilenmekte, kaptısında ölümleri hastaneye türbanlı doktor için sahip çıkmakta, çocukların okutmadıkları üniversiteye türbanlı öğrenci için sahip çıkmakta, İsrail'in hizmetkarı hükümete HAMASTA karşıtı için sahip çıkmakta, alıcın Müslüman diye özelleştirmeye sahip çıkmakta, 'öte dünya'da mutluluk için bu dünyada celtallarna sahip çıkmaktadırlar...

Biz, ısrarla meselenin 'siyasal' yanıyla ilgileneceğiz. "Ne yazık ki Tuzla'da işçiler ölmeye devam edecek," diye Çalışma Bakanlığı'na yollanacak yazı alacakmız. "Karaborsacılara insaf gelin, halk da bir süre pirinç değil bulgur yesin," diyen Tarım Bakan'ın neo-liberalizmin simgesi, 'siyasal İslam'ın yıldızi olan edeceğiz. Karaborsacılara insaf çağırmakta yetinen devletin, halkın bulgur emek istemeyip de 'Pirinç isteriz!' diye depoların karpısına dayanması durumunda nasıl da copuyla polisile jandarmasıyla tüfökle o depolan Müslüman kanı doksanı pakhasına koruyacağını ilanatacaız.

Memleketin 'slamlaşasyon'una değil "Kolonizasyon"una vurgu yapacağız. Nasil hısla sömürgeleştirmek olduğumuzun ilanatacaız ve sermayenin dininin imanının olmadığının... Bir avuç kan emici daha fazla semirsin diye koskoca bir memleketin nasıl daha fazla yoksulluğa, daha fazla sefaletle altıldığını, insanların nasıl ayaklar altına alındığını, memleketin iktisadi, siyasi, askeri, bakımdan emperyalizme tam teslimiyeti doğru tam gaç ilerlediğini, 'siyasal İslam'ın da bu insanlıkın çkına ve sömürgeleşme sürecinde emperyalist fedilerlerinin masasından döken kırnırlan toplama derdindeki usak ruhlu işbirlikçilerin masasından başka bir şey olmadığının ilanatacaız...

Kimsce kormasın, sermaye ihtiyacı duyduğumuz işçiler marifet gelinez memleketle, sermaye bulağı ihtiyacı duyduğunda ise ona karşı koymak ulusalısalın, Kemalistlerin falan harcı değildir, ona karşı tek hakiki mücadele yöntemi vardır: Sınıf savaş!

HİDİR ATEŞ

Yoksulların laneti üzerinize olsun!

Parası, malı, mülkü için kaçırılıp kuytu yerlerde, kuyulara gömülen zenginlerin hikâyesi de mi sizi rahatsız etmiyor?

... Demir döküm kısmında çalışan Ernest Aysel isimli işçi durumu şöyle özetliyor. "Bir kazanın tamirini ve boyasını yapıyorduk. Bir günde bitmesi istendi. Bizim patron da olur dedi. Ama bitiremedi. Patron akşam beni çağırıp niye bitmedi diye. Sonra beni ayaklarımdaniple bağlayarak yağ ve kir içinde olan depoya kilitletti. Üç gün ben burada kaldım. Aç susuz. Üç gün sonra paramı vermeden işten attı. İşte adalet. Böyle adaletin işi tükeyiyor. Benimle aynı durumu yaşayan çok arkadaşım var. Bize İsa Mesih korkunuz yok mu diyen patronların hiçbirisini İsa Mesih korkusu yok." (London Times, 10 Haziran 1808, Linda Smith)

... Kaporta işyerinde çalışan Ezen Aysel isimli işçi durumu şöyle özetliyor. "Bir Reno 19 binek otomobili tamirini ve boyasını yapıyorduk. Bir günde bitmesi istendi. Bizim patron da olur dedi. Ama bitiremedi. Patron akşam beni çağırıp niye bitmedi diye. Sonra beni ayaklarımdaniple bağlayarak yağ ve kir içinde olan depoya kilitletti. Üç gün ben burada kaldım. Aç susuz. Üç gün sonra paramı vermeden işten attı. İşte adalet. Böyle adaletin işi tükeyiyor. Benimle aynı durumu yaşayan çok arkadaşım var. Bize Allah korkunuz yok mu diyen patronların hiçbirisini Allah korkusu yok." (Evrensel Gazetesi, 10 Haziran 2008, Haşim Demir)

... 300-400 YTL aylık karşılığında bolca kum yutmak ister misiniz? 2 yıl boyunca bu ortamdaki başıyışı becereniz **ölümünüzü garanti eden** bir çipten bahsediyorum? Anadolu'nun dört bir yanından yola çıkan iş bulma umuduna ile İstanbul'a gelen 15-25 yaşlarında gençler tekstil işi için olarak çalışıyor. Blue-Jeans diye bildiğimiz kotları beyazlatmak için kumla ama verilen bir teknik kullanılıyor bu tekstil atölyelerinde. İşin kot kumla ama verilen bu aslında makineler ile yapılması gerekiyor. Ancak işletme sahipleri makine yerine zaten çok ucuz olan emeği kullanmayı tercih ediyor. Anlaşılan o ki patronlar bu tercihten yakın zamanda vazgeçmek niyetinde değiller. İkona idamekleri gerekiyor. Bu ikna sürecinin özneleri "Yeter!" diyen işçiler olacak mı? Bunu da zaman gösterecek. Patronlar maliyeti olduğu için gerekli olan güvenlik önlemlerine de almayorlar. Burada çalışan işçiler 50 YTL tutarındaki koruma giysilerini 50-55 aylık ölüp gitmeyecekleri. Ama öldüler. Kalırla da bekliyorlar. Azrailin **çelip** canlarını almasını bekliyorlar. Köylerinden, kasabalarından kalkıp geldikleri İstanbul'da sigortasız, koruma maskesiz, havalandırması özellikle bulunmayan kot taşılama atölyelerinde iki

ya kadar çalışmış olan bu işçiler ölecekler. Bu mekânlar havalandırma sistemine sahip değildir çünkü beyazlatma için kullanılan kum uçup gitmesin isteniyor. Ama kumlar çalışanların akciğerlerine öyle yapışıyor ki, tek kare toza bulanmış akciğerleri söküp atmak. Böyle bir ameliyat yapılması başıyışı şans düşüktür, zaten sağlık güvencesi olmayan işçilerin böyle zor ve yüksek harcama gerektiren ameliyatı yaptırması imkânsızdır. Dahası bu işçiler ölümlük hasta olduklarını askere gitmek için şubede kontrol edilince fark ediyorlar. Onlar askerlik yapmıyor çünkü onlar askerlik yapacak kadar uzun yaşamayacak.

... Tuzla tersanelerinde iş kazaları'nda buğday başlığı bir dökülen işçilerin DISK'e bağlı Limter-İş sendikası çatısı altında 16 Haziran'da iş koşullarının düzeltilmesi, taşeronlaştırılmasına son verilmesi, iş güvenliği sağlanması için greve çıktılar.

Grev, işçinin güzelleştiği, olgunlaştığı, kendisi için kendi olduğu bir süreçtir. Bu grevi önlemek için sermaye sahipleri ellerinden geleni her çabayı gösterdiler. Bir grevin sonucu ne olursa olsun işçilerin barikatlarına bir deneyim daha kazanması olarak dönecektir. Bir kez daha bir sinif olmanın, kazanmanın ya da kaybetmenin birikimini not edecekleri işçi sınıfının kolektif hafızasına...

"Yah her beraber ya his birimiz, kurtulmak yok tek başına" sloganını Latin Amerika'dan gelen sinif kâdelerinin ağzından Türkiye duyamak ne güzel. Sanki dünyanın her güreş sarıksızı söylenen. Onlar Tuzla'da direnen sinif kâdelerine uzaktan...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://www.rantey.org>

... Emek harcamayarak, alinteri dökerek zengin olmanın piyangodan büyük ikramiye çıkmasından daha düşük bir olasılık olduğunu pek çoğumuz biliriz. Zengin olmak, köse dönmek, sinif atlamak bir hedef haline gelince, toplumdaki bazı kişiler her türlü yöntemi kullanmayı meşru kabul ediyorlar.

Gazetelerde günlerdir zengin, yaşı insanın ev, arazi, köşk, altın, para gibi varlıklarının ele geçirmek için vahşi yöntemler kullanan bir çeteden bahsediliyor. Pek çok varlısın tehdit ile mallarının elinden alındığı, bazılarının domuz bile tarat edilen vahşi yöntem ile öldürüldü, ortadan kaldırıldığı öğreniyoruz. Belli ki bu çete kendine adalet sağlıyor. Zenginden alıp, kendi kendine veriyor. Grev dağılımının sacma denilecek kadar dengesi olduğu bir yerde bazi insanların kişileri yöntemlerini geliştirmesini nâil öneleyecekisinz?

Güvenlik şart değil mi? O zenginlikleri korumak için çok sayıda güvenlik kamerası, polis, dedektif, çelik kasa lazım. Peki ama tüm bunlar olsa bile güvenlik sorununuz çözülmez olacak mı?

Ya tapunuzdu düzenleyen tapu müdürü, memuru; paranızı, mücevherinizi saklayan bankanın görevlisi; güvenlik için ihtiyaç duyduğunuz korumalar da zengin olmak isterse ne yapacaksınız?

Peki, çok güvendiğiniz adamlarınızdan biri, sizi domuz bağı ile bağlayıp bir kureka atarverse... Ama merak etmeyin sonuçta sizi birileri bulacaktır. Cesedinizi kokmaya bağlayınca nasıl olsa dikkat çekersiniz. Zengin olmak ne zor bir durum... Çok gazabına uğrama ihtimalimiz zayıf. Bizim

payımızda olsa olsa bir tinerici düşer ve de şarap parası ister kibarcak. Nezaketle karşı kuyulmaz ki, varsa cepte fazlaca sermaye lazım. Allah, zengin olanlara sabır verisin. Eminim ki zengin olanlar o zenginliklerini çalışarak alın teri ile elde etmişlerdir. Mesela, kimi Tuzla civarında bir tersanenin sahibi olarak, kimi de bir tamir atölyesinin patronu olarak bolca alın teriyle zenginleşmiştir. Çoğunlukla söz konusu olan alim teri işçiyi attır ama bu da ayrıntı sayılır sonuçta. O tersanede maliyetler düşünün diye, kırlar biraz daha artsın diye elbette taşeron devreye sokulmuştur. İşçiler en çok 7,5 saat çalışmaları gereken ağır ve tehlikeli işlerde 10 ya da daha fazla çalışıp, yorgunluktan iş kazası ile ölmüş olabilirler, ama ne gam! Yine aynı biçimde bir kot üretimi atölyesinde kumla yapılmış maliyetleri düşürmek uğruna birkaç işçinin ölmesi de normal karşılanmalıdır bu zenginleşme sürecinde. Sermaye biriktirmek kolay mı, çok çalışmak gerek çok...

... Hadi diyelim, pek kurnaz bir kapitalist oldunuz, nak götürdünüz. Boğaza nazır bir saray yavrusuna kapagı attınız. Şimdi kendinizi güvende hissediyor musunuz? Bu minnacık gezegende huzur içinse paracıklarınızı harcamaya fırsat bulabilecek misiniz?

Varsayalım, "Biri yer bir bakar, kayımat ondan korur", denildiğini de hiç duymadınız.

Sizin mantığınıza göre 15-16 Haziran işçileri eylemleri artık tahrik kaldı. Geçti gitti o günler, tekrar yok. İkinci devrimi ise belli belirsiz bir hayaldir artık. Muhtelif aralıklarla yapılan askeri darbelerle sistemi revize ediyor ve süre gelen durumun sürüp gideceğini inanıyoruz. Bir yerlerde işçilerin yeniden ayaklanıp devrime niyetleneceğine pek de ihtimal vermiyoruz. En iyisi işi rüyalarınızla baş başa bırakmak...

Peki, ama gazetelerdeki parası, malı, mülkü için kaçırılıp kuytu yerlerde, karanlı kuyulara gömülen zenginlerin hikâyesi de mi sizi rahatsız etmiyor?

... Domuz bağı ile bağlanıp kureka atılmış zavallımın yerli çıkan kokuyla anlaşılmıştır. Ağır bir koku, dayanılmaz bir çürüme kokusu sarı sarmalak, gezegenin dört bir yanını. Koku insanlığa düşman o sistemizden geliyor, kokuysunuz. Berbat kokuyorsunuz. Hadi direnmeyin işçiniz çekin, nasıl olsa kokuşan sizsiniz. "Peki, siz de hiç İsa Mesih korkusu da mı yok?" diye soruyor, işçi Ernest Aysel... "Peki, siz de hiç Allah korkusu da mı yok?" diye soruyor, Ernest Aysel...

kim bu cinnet vatanın uğruna olmaz ki feda?!

Dangır mevzuu değil, mangır mevzuu!..

Millet diyecek ki bu demokrasi mevzuu da yaza yaza bitiremedim. Ama gün geçmiyor ki önümüze abuk sabuk durumlar çıkmınsın. Bakınız burada ki mevzuu değinmek istiyorum. Birincisi Dengir Mir Mehmet Fırat'ın yabancu bir gazetyeye, geçmişte travma geçirdiğimize ilişkin ifşaatıyla; ikincisi, kendilerine genç siviller diyen bir grup acayip insanın yaptıklarıyla ilgili olarak. Mümkün mertebe kısa geçmeyi düşünüyorum. Misal Dengir Mir Mehmet Fırat için, "Demokrasi" diyerek demokrat olunuz. Önce güzel telifatuz etmek gerekir deyip geçebiliriz ama madem yazıya başladık mesaj kayıtsız da güdelim diyorum.

Şimdi efendim, dedim gibi, bu keskin AKP'i demokrat Dengir Mir Mehmet Fırat (bundan sonra DMMF) durup dururken bir Amerikan gazetesine göre, "Türk toplumu bir travma yaşadı mı? Bir gece içinde kayıfı net ve alfabesini değiştirmesi istenmiştir. Oni yaşama biçimi ortadan kaldırılmıştır. Bu

travmayı yaşamayan toplumlar insanların nasıl yıkıldıklarına ilişkin tartışmaların aynasıdır..." bir parçaya yer. Herhalde, "Siz Amerikalılar böyle bir travma yaşamadığınız için bizi anlayamazsınız" demek istedi. Tereciye tere satıldığın farkında değil de bizim konumuz bu değil.

Bakınız, bir tespitin doğruluğu bu tespti kimin yaptığını bağlantılıdır. Kemalist uygulamalar, eninde sonunda kapitalist piyasasının istekleri doğrultusunda ortaya çıkan gelişmeler olarak ele alındığında, DMMF gibi bir toprak ağası için travmatik olması kaçınılmazdır. Ancak Kemalist uygulamaları ve Kemalist rejimin esas travmatik taraf, büyük oranda küçük köylülük üzerinde yükselirken diğer tarafta DMMF gibilerin babaları dedeleri olan büyük toprak

sahipleriyle anlaşarak, toprak reformunu bir ninni gibi kullanması olmuştur. Türk burjuvazisi 1908'den beri daha çok emperyalist baskılar nedeniyle ayla takımlıya tıttık kurmak zorunda kalmış olduğundan kendisinden beklenen görevleri asla tam olarak yerine getiremedi.

Kendisini feodal zincirlerle bağlayan tüm burjuva sınıfı gibi gerilemek zorunda kaldı. Dolayısıyla Kemalizmi gerileştiren büyük kitleler için travmatik yapı, onların yimini kuşanmış, abc'sini değiştirmesi değil, bu geniş kitlelerin, misal, toprak reformu gibi beklentilerini yerine getirmemesi olmuştur.

Bir kez daha vurgulamak gerekirse, Türkiye'de burjuva sınıfını gerileştiren, bütünlüklü bir burjuva devriminden alıkoyan olgu, esas itibarıyla toplumdaki eski egemen

güçlerle yani DMMF gibi feodal beylerle tam bir hesaplaşmaya girişemesi olmuştur. Böyle bir şartta bağli olan rejim beki kendisinden beklenen 'ulusal bağımsızlık' meselesini halletmiştir ama siyasi demokrasi ve toprak meselesini asla sonlandıramamıştır. DMMF'nin şimdi, "Ben tespti yapmış, gücü yaptım, yaptım," demesine bakmayın, 1920'lerde hatta 1908'de toprakla yeterince gücü olsaydı emperyalist cullanna karşısında bir hayat-memat savagına girmek zorunda kalmasaydı öyle bir travma geçirdir ki, kendisinin bugün esasını okumazdı.

Ama yine de çok geç değildir. Herkes demokras istemiyor mu? Ey Dengir Mir Mehmet Fırat su toprak reformu meselesinden de konuş biraz da demokrat mısın, demokrat mısın, henşerlerin aytına yaran olmaz mı? Zira abç'i değiştirgen Kemalistler toprak reformundan da bahsediyordu bir zamanlar. Yaptıkları travmatik de, peki yapmadıkları ne, bi de onu söyle...

Converse All Star: Orijinal 'Genç Siviller'...

Efendim bir de Genç Siviller oluşumundan bahsetmek isterim. Hatırlarsanız zamanında bir takım fasizan unsurları Türkiye'ye yansıyan yemin törenleriyle ilgili bir yazı yaymıştım. Demişim ki 'Sevimli Hayale Kespri' gibi faşist mi olunuzmuş, oduculuk/budunculuk ancak kadri tiyatrosunda işleyebilir... Şimdi efendim bir de Genç Siviller çıktı meydana. Oduncuya buduncuya laf söyleyen berr, bu palyaçoluğa da kimi dokundurmaları yapmadan edemeyeceğim.

Yahu nereden çıktı palyaçuluk demeyin. Kardeşim, adamlar Gülhane Parkında toplanıp 2. Tanzimat'ı imletmiş. Yalanın var ki gözüm önüne aksın, en az 3-4 yıl kişi 2. Tanzimat Fermanı olayına girmişler.

Bakınız şuna:
yayıyorurum. Bunkardan birini lutup götüresek psikoloji servisine, neden getiridin demeden direk yatırılır, ağır vaka diye. Düşünsenize:
-Napyodun parkta?
-2. Tanzimat Fermanını okuduk...
-Pes.

Efendim bakım bunların interneti sitelerine, önüne çk anlara şaşırđm kaldım. Kendilerini bir nevi 'Sivil Toplum' örgütü sayıyorlar ve işe kaydediyorlar. Üstelik bir sürü meslek kuruluşunu, sivil toplumu oluşturdıkları kabul edilen örgütü de sivil toplum olarak kabul ediyor, eleştiriyorlar. Hele bir eylemler düzenlemişler dışarı bnaşya, yemin ederim kimisi birlerce kişiyi buluyor. Sayfada bir de 'Değirmenin Suyu' diye bir link koymuşlar görünce meraklandım tıkladım. Diyor ki 'Değirmenin suyunu merak etmekle haksızsınız, bu tamamen işe aidattan ve bağışlarla değirmeni döndürüyor.'

Yok yaal

GENÇ SİVİLLER

Sen kalk 2. Tanzimat Fermanı oku, sonra da ki, ben bu işleri başlağlara yayıyorurum. Başlağlar kalpazan ya, bas babam bas... Ülen 2. Tanzimat Fermanı okuyacağım diyen birlerine kim para verir? Güzel kardeşim, demek lazım; mek edilen paraları bağışla toplanması değil, bu bağışların kimlerin yaptığını. Hem kendine sivil diyeciksın sonra bana bağış yayıyorlar diye yazı yazacaksın. E biz de 'siviliz' ama bir günden bir güne kimse RED'i'n kapışıp çalıp da çam sakızı cöban armağın bir işine vermiş değilsin.

Efendim bunları Baskın Öran'ın istediği 'solcu' tipi işte. Artık böyle bir kategori arasında zamanı gelmiştir. Bir kendi DMMF'iz bir kafabeyin karşılığı sonucu ortaya çıkıyor bu hareket.

bişey bir sorun olmu gerekir. Kız da dünyann her yerinde liberalizm liberalizmdir. Bir liberal, kendinin liberal olduğunu bir de öyle adlandır. Bu durum ayda da değildir mesela. Eğer devletle sivil toplum karşılığında yola çıkıyorsanız, bu kavrayışın işçisi Gramsci de kantsız solcu olamazsınız. Zaten buna gerek de yoktur. Üstelik devletin sivil topluma yaptığı her müdahalede solcular zarar görür, hatta solcuların başına iş açılması için devletin sivil topluma müdahale etmesine, ne bileyim darbe-marbe yapmasına da gerek yoktur. Neyse zaten bunları bildiğiniz liberaliz ve kendilerine bir demokrat fasizlik yapıyorlarmadı.

Tamam namussunuz sorguluyoruzcu. Paralan nereden bulduğunuzda da ilgilimiyorum. Ama şunu unutmayın; solcular hak hukuk demokras gibi mevzuları asla kimsenin namussuna emanet etmezler. Örün sahibi bir sınıflar ve solcu olmanın kritiri

Salya!..

Hikmet Sami Türk meşhur 'Hayata Dönüş Operasyonu'nda ölenler için, "**Düremeselerdi**..." demiş. Dudağları her istaktir bu adanın. **Düremeselerdi** demek tiksindirici aslında...

Özellikle konuşurken, sanki bir şey yermişcesine bolca tükürük salgılayan bir ağır. Ve o tükürüklerin salıyaya dönmemesi için, sıkça şaşır çıkıp, önce sağdan sola, sonra soldan sağa dudakları-şekere giderken, yolda kırılıp fazla takılır, o soğuşu salıyaları için bir dil... Bir ki küme sonra yine aynı hareket ve bir yutkunma.

"Düremeselerdi ölmeyezdi," demiş. Geziştede okudum... Geldim alkım istak dudakları geldi. Haddinden fazla isalak. Neden insanları tiksindirir ve korkutur ki salıya? Nedeni basit, salıya hastalık ve salgırganlık belirtisidir... Mesela ağzından salıyalar saçan bir köpek... Hasta mıdır yoksa saldarmak için ırsat mı anyorduk bilimmez. Kuduz hastalığının da belirtisi salıya. Virüs beyni etkileyerek sadece hastanın salıya saçmasına neden olmaz aynı zamanda uyarılarda salıyalar salıyada tepki vermesine yol açar. Salıyalar salgırganlık arasında kurulan ilişkinin nedeni de bu olmalıdır.

"Hayata Dönüş Operasyonu'nda mahkumları işkence ve kölü muamele ettikleri için sorumluluk hakkında aplan da zaman aşımı nedeniyle düşmüştü. Hikmet Sami Türk, "Suç çok ağır olmağında zaman aşımı da uzun değildir," demiş. "Düremeselerdi ölmeyezdi." Direnen bir insanı öldürünce bilerisi, suç ağır oluyor ya ni...

O kadar rahat, o kadar soğukkanlı ki... Hissiz. O kadar kanaksamış ki önce insanın öldürülmesini. "Düremeselerdi ölmeyezdi," diyor.

Yazıklar olsun bu adama hoca diye ders verendireler, yazıklar olsun bu adama hoca diye dileyenlere... kendisine hiçbir şey diyemem...

A-kp- Tipi 'demokrasî'

Gazete bayilerinde serbestçe satılan **RED**, o çok 'demokrat' Akepe'nin 'Avrupalı standarttaki' zindanlarının o çok kalın duvarlarını ve o çok işgüzar zindan bekçilerini aşamıyor. Binyılların aşağılık sansür makinesi, 'çağdaş demokrasimiz'de de hiç durmadan çalışıyor. Tursakların birbirini görmesini engelleyen, onları gayri- insani koşullara mahkum eden- cendere, fiziki tecriti çoktan becermiş de, zihniyle bin kilit vurmaya, bin duvar örmeğe uğraşıyor. Akepe'ye yönelik her davada demokrasi havarisi kesilen Avrupa hadi- şimdi- yapsın açıklamalarını... 'Ortak düşman' Amerika, hadi- şimdi- Türkiye'de demokrasinin standartlarının geliştirilmesinden söz etsin... Ve onların dümen suyundan giden 'solcu' liberaller, biraz da yüzlerini buraya çevirsinler. hadi... 'Hayata dönüş' dedikleri katliamın sorumluları için zamanlar aşip aşip giderken, o katliamın doğrudan- bir sonucu olan 'devlet tecrit kurullarında' insanlık dışı baskılar her geçen gün- ve verilen onca söze- rağmen daha- da ağırlaşıyor... 'Çok demokratlar' bir de bu- insanlık dışı- uygulamalara karşı- yürüse ya!.. Neyse... Sansürcü 'eğitim kurulları'na- rağmen ehlileşmeyen, o- duvarları- bilişleriyle her gün yerle- bir eden tutsak yol arkadaşlarımıza en içten sevgilerimizle...

T.C

ADALET BAKANLIĞI

Ankara 1 Nolu F Tipi Yüksek Güvenlikli Kapalı Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğü
Eğitim Kurulu Başkanlığı

Karar tarihi: 12.05.2008
2008 / 93

Karar No:

EĞİTİM KURULU KARARI

Ankara 1 Nolu F Tipi Ceza İnfaz Kurumumuz Eğitim Kurulu Başkanlığında karar olmak üzere aşağıda isim ve imzaları bulunan üyelerden müteakkil olarak toplanıldı.

GEREĞİ DÜŞÜNDÜ:

Ceza İnfaz Kurumunun bulunmakta olan aşağıda ismi yazılı hükümlü- tutukluyla gelen dergi incelemesi neticesinde aşağıda isim ve yayınevi bulunan (2008-4) 19 sayılı 1 adet "Red" isimli dergi hakkında belirtilen hususlar tespit olunduktan sonra konusu yayının adı geçenele verilmesi uygun görülmüştür.

YAYININ ADI: "Red"

YAYININ NİML ADI: LM Basım Yayın A.Ş

KİME GELDİĞİ: Cem GÖÇER

KİM TARAFINDAN GÖNDERİLDİĞİ: Ziyaretçi

VERİLMİYİŞ NEDENİ: Yukarıda adı geçenele verilerek üzere ziyaretçiler tarafından Kurulumuza getirilen gazetelerin incelenmek üzere Ceza İnfaz Kurumumuz Eğitim Kuruluna gelmiştir.

Yukarıda bahsi geçen gazetelerin yapılan incelemesinde; Terör örgütleri ve terör örgütleri mensupları hakkında övücü ve teşvik edici yazıların olması, Emniyet Güçleri hakkında aşağılayıcı ve küçük düşürücü yazıların olması, T.C Devletin Başbakanı hakkında aşağılayıcı ve küçük düşürücü yazı ve resimlerin bulunmasından dolayı 5275 sayılı Kanun'un 62/3 ile Tüzük'ün 87/3 maddeleri gereğince söz konusu gazetelerin bu sayısının adı geçen hükümlü/ tutuklulara verilmesi uygun görülmüştür.

12.05.2008

BAŞKAN

ÜYE

ÜYE

ÜYE

31785

29398

28756

Kurum Müdürü

2. Müdür

Kurum Doktoru

Psikolog

ÜYE

ÜYE

ÜYE

ÜYE

116309

105596

106414

münhal

Sosyal Çalışmacı

Öğretmen

Öğretmen

Kütüphaneci

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI'NA
SINCAN

Konu: Eğitim Kurulu'nun 2008193 nolu, 12.05.2008 tarihli kararına itirazımdır.

Ziyaretçilerim tarafından yatırılan bir adet RED dergisi (sayı: 19) "Eğitim Kurulu" tarafından sakıncalı bulundu. Kararda her sansür kararında tekrarlandığı için artiz ezberlediğimiz şu gerekçeler sıralanmış: "... Terör örgütleri ve terör örgütleri mensupları hakkında övücü, teşvik edici yazıların olması, Emniyet Güçleri hakkında aşağılayıcı ve küçük düşürücü yazı ve resimlerin bulunması..."

Eğitim Kurulunun bu gerekçelerle yasakladığı yayın ziyaretçiler tarafından herhangi bir gazete bayinden alınmış, yasal olarak basılmış, dağıtılmış, satılan, herkesin alabileceği bir yayındır. Hakkında mahkemelere alınmış bir toplama kararı yoktur. Açılmış bir dava yoktur.

Fakat basın savcılarının, mahkemelerin tespit edemediği "suçları" eğitim kurulu tespit edivermiştir. Böylece dışarda her yastan insanın satın alıp, serbestçe okuyabildiği bir yayını yasaklayarak hiç olmazsa bizi "terör örgütleri ve terör örgütleri mensuplarının propagandasından..." kurtarmıştır!

Eğer yasakladığı yayında eğitim kurulunun tespit ettiği gibi "emniyet güçleri" ya da "T.C. Başbakanı" aşağılanıyorsa gerekli hukuki başvuruları onlar yaparak kolaylıkla bu dergiyi mahkemelere toplattırabilir, yasaklatırabilir, dava açabilirler. Acaba onlar aşağılandığını kavrayamıyor, anlayamıyor ya da işleri bir tek eğitim kurulu mu biliyor? Eğitim kurulunu mahkemelerden, savcılardan daha yetkili kılan hangi uzmanlığıdır? Eleştiriyi, hakareti, muhalefeti, aşağılamayı, küçümsemeyi, teşhiri... vb. ayırt edecek hangi uzmanlığa dayanarak hukukun "sakıncalı" olmayana "sakıncalı" diyerek yasaklıyor?

Sonuç olarak bu keyfi, hukuk dışı, yasa dışı kararı üzerimizdeki tecriti koyulaştırmak, iletişim, haberleşme özgürlüğümüzü de gasbetmek için alınmıştır. Eğitim kurulunun görev, yetki ve uzmanlığı asla bu keyfi, hukuk dışı kararın iptal edilerek ziyaretçilerimizin getirdiği yayının tarafına teslim edilmesi için gereğini bilgilerinize sunarım.

26.05.2008

Cem GÖÇER

A 20 - 30

F Tipi aşıağıılık sansür!

11 Haziran 2008

Sayın Hakan Gülseven,

Merhaba, nasılsınız? Bu mektubu Sincan 1 nolu F-Tipi hapisanesinden yazıyorum. Duyarlı bir gazeteci olarak 19 Aralık 2000'den bugüne 122 insanımızın ölümüne yol açan süreci ve F-Tipi hapisanelerinin koşullarını bildiğinizi tahmin ediyorum. Ailelerimiz, avukatlarımız, TAYAD gibi dernekler aracılığıyla yaşadığımız sorunları basına da yansıtmaya çalışıyoruz. Bunun araçlarından biri de sansür-yasak duvarlarını aşabilesek mektuplarımız oluyor...

"Eğitim Kurulu", "Disiplin Kurulu", "Yayın Kurulu" gibi hapisane kurullarını atlatılabildiği zamanlar RED dergisini de beşeniyle takip ediyoruz. Ancak 19. sayısını okuyamadık, çünkü bu kez "Eğitim Kurulu" kararının bir örneği ile hukuki olarak bu karara yaptığını itirazın bir örneğini de mektubumla gönderiyorum. Ne de olsa karar, doğrudan sizi de ilgilendiriyor. Yıllardır neredeyse her sayısı "sakıncalı" bulunup hapisaneye sokulmayan YÜRÜYÜŞ gibi sosyalist yayınların yanında RED de yerini aldı. Böyle bir düzende "sakıncalı" olmak, bir yanıyla doğru yolda olmak demektir. Bu vesileyle tüm RED emekçilerinin başarılarını kutluyor, hepsinin emğine, yüreğine, bilincine sağlık diyorum.

Sayın Gülseven, tecrit koşulları sadece dışarıdan gelen yayınları takip etmemizi zorlaştırıyor. Aynı zamanda içeride yazıp-çizip, ürettiklerimizi de dışarıdaki dostlarımızla paylaşmamızı da engelliyor. Yani F-Tiplerinin "kurulları" çift yönlü tam mesai çalışıyor. 7 yıldır tel örgülerin, duvarların üzerinden aşarak, birlikte kafa yorarak ürettiğimiz ve geçen ay gururla 101. sayısını çıkardığımız VİZ GELİR adında bir mizah-karikatür dergimiz var. El emeği dergimizin şimdiye kadar hiçbir sayısını bütün olarak ailelerimize gönderemedik. Çünkü postaya verdiğimiz her sayısı "disiplin kurulu" tarafından sansürlendi, imha edildi. Gerekçeler ise hep aynı. İster RED dergisi olsun, ister VİZ GELİR olsun, isterse tecriti anlatan bir şiir olsun hiç değişmiyor. Noktasına virgüline aynı. Hukuki baskı ve itirazlarımız ise yine aynı gerekçeler sıralanıp, "... bu düşüncelerle yapıldığından..." denerek reddediliyor. Yani "sizde bu düşünceler varken, biz ne olsa sansürleriz, yasaklarız..." demeye getiriyorlar. Örneğin VİZ GELİR'in son sayısında: 1 Mayıs'taki polis saldırısını işlediğimiz karikatür ve yazılarımız sansürlendi. ABD, AB işbirliklerini teşhir ettiğimiz yazılar-karikatürler sansürleniyor. Tecrite ilişkin yaşadıklarımızı anlattıklarımız sansürleniyor. Biz ne üretsek sansürleneyen sansürcülerini eleştirdiğimiz karikatürler yine sansürleniyor!.. Hiç olmazsa bu mektup elinizde ulaşsın diye fazla detaya girmek istemiyorum. Yoksa bilgi-belge çok...

Adalet Bakanlığı'nın F-Tipleri politikasının özünü anlamak için tek bir örneğe, 16 aydır uygulanmayan 45/1 nolu genelgenin akıbetine bakmak yeterli aslında. Biliyorsunuz, bu genelge 22 Ocak 2007'de Avukat Behiç Aşçı'nın da ölüm sınırına gelmesi sonucu kamuoyu baskısına dayanmayan Adalet Bakanı Cemil Çiçek tarafından yayınlanmıştır. Genelgeye göre F-Tiplerinde tırdmana bağlı olmaksızın haftada 10 saat 10 kişi sohbet etmek için bir araya getirilecekti. Hatta bakan bunun 20 saate çıkarılacağını da söz vermişti! Sonuçta türlü gerekçelerle bize haftada değil ayda 10 saat sohbet bile çok görüldü, çıkarmadılar. Bu nedenle de genelge tam olarak uygulanıncaya kadar bir daha bu keyfi uygulamaya alet olmadık. Aradan geçen 16 ayda Adalet Bakanı değişti. Aydın-sanaatçılar, sendikalar, TAYAD, ÇHD gibi kurumlar ne zaman girişimde bulunsa hep genelgenin uygulanacağı söylendi. Son olarak 19 nisan 2008'de Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin, Avukat Behiç Aşçı'nın katıldığı, DİSK'te gerçekleşen bir görüşmede "genelgenin harfiyen uygulanacağını, bizzat katıpgisi olacağını" söyledi. Ancak bugüne kadar en ufak bir gelişme, bu yönde bir niyet hâlâ yok maalesef... Yani diyeceğimiz: kendi yayınladıkları genelgeyi uygulamamak için bu duruma düşen yetkililerin, örneğin "F-Tiplerinde işkence yok, oraları devlet konukevi..." şeklindeki açıklamalarının ne kadar içten, samimi, dürüst ve inandırıcı olduğunu takdir edersiniz...

Başta 45/1 nolu sohbet genelgesinin tam olarak uygulanması olmak üzere, sansür, yasaklar, cezalar... gibi günlük yaşamımızın bir parçası haline gelen uygulamalara karşı, herkesten çok RED emekçilerinin duyarlılığını ve desteğini bekliyoruz.

Sincan 1 Nolu F-Tipinde tüm yoldaşların selamlarını gönderiyor, mücadelede, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

• Görüşmek üzere,

CEM GÖÇER

1 NOLU F - TİPİ

SİNCAN / ANKARA

İzzettin Bey'i kim konuşturuyor?

İzzettin Bey, ağırbaşlı, yumuşak huylu, uzlaşmacı, gönül adamı görünüyor. Ama tüm bunları sağcılar söz konusu olunca yapıyor.

Bu yazı, Ali Yıldırım tarafından Aralık 2006'da kaleme alındı. Son dönemde Fethullah Gülen'e olan samimi ilgisiyle bir kez daha gündemimize gelen ve Alevilerin Fethullah'ı olmaya soyunan Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan'ın gerçek yüzünü ortaya koyan bir metin olduğu için yaymıyoruz....

Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan Türkiye'nin seçim sürecine girdiğinin görülmesiyle birlikte ortaya çıktı ve yine İzzettin Beyliği yapmaya başladı. İzzettin Bey'in üslubu ve konuşuklarına bakıldığında Alevi inancına mensup bir insan böyle konuşamaz diye düşünüyor insan. Bu durumda "Öyleyse İzzettin Bey'i kim konuşturuyor?" sorusu geliyor insanın aklına!

Görülen o ki İzzettin Bey'in Alevi kurumlarına, önde gözükün insanlarına ve sol sifası çevrelere karşı tavırında ve ruh halinde herhangi bir değişme söz konusu değil, yani İzzettin Bey yine bildiğimiz İzzettin Bey!

Yani Alevilerin Fethullah Gülen'i olma talebinden ve hevesinden vazgeçmiş değil. Ve o nedenle de kendisini tek otorite kilacak bir tarz için Alevi toplumunda öne çıkan, mücadele eden varlık gösteren tüm insanlara ve kurumlara karşı cephe alması bulunuyor. İleri vahim tarafı tüm bu insanları ve kurumları suçlamakta, onlara hakarete varacak sözler söylemekte ısrarı durmuyor.

İzzettin Bey'in tutumunun sözcüleri Aksiyon Dergisi'nde (Sayı: 625 - 27.11.2006) söylediklerini, Samanyolu televizyonunda dide getirdiklerini sıradan bir Alevi'ye dahi yazmadığı, Alevi toplumunun öğretisine, geleneğine ters olduğu tartışma götürmez.

İnsanın kurumlara ve kişilere söz söylerken öncelikle kendine, geçmişine, siciline bakması gerekmez mi?

YAZAR AMA TEKALESİ YOK
İzzettin Bey'in bir dede ocağında olduğu, yani ocağında olduğu biliniyor. Herkes İzzettin Bey'i Alevilik üstüne yazıp, çiziyor diye düşünüyor. Ama ne yaman çeliksiz ki İzzettin Bey'in Alevilik üstüne yazılması bir tek makalesi bile bulunmuyor. Siz Alevi insanı konusunda görüş belirtceksiniz, otorite olacaksınız ve fakat Alevilik üstüne bir tek yazı dahi yazmamışsınız.

Ben konuşuyum, siz topayın kitap olsun... Ne yapacaksınız, Fethullah gibi vaz vereceksiniz, onları topayın sizin adınıza kitap yapacaklar!

Böyle bir aydın tavır, böyle bir otorite olur mu?

HUKUK PROFESÖRÜ AMA ALEVİLERE DİR BİR TEK HUKUK METNİ KALEME ALMADI

İzzettin Bey'in mesleği hukuk. Kendisi hukuk profesörü...

Ama yine ne acır ki İzzettin Bey'in yazdığı, kaleme aldığı Alevi toplumunun hakkına hukukuna dair, Alevi toplumunun yaşadıkları haksızlıklara, hukuksuzluklara, eşitsizliklere ve ayrımcılıklara dair bir tek hukuk metni dahi bulunmamaktadır.

Siz hukuk profesörü olacaksınız, Alevi toplumuna önderlik etme düşüncenin bulunacak ve fakat mesleğinizin gereği olarak dahi toplumunuzun önüne bir tek aydınlatıcı metin koymayacaksınız.

Elinizi vicdanınıza koyun ve söyleyin kendi toplumunuzun yaşadığı haksızlığa, hukuksuzluğa, eşitsizliğe, acılara merhem olmayan hukuk profesörlüğü nasıl olur ki!

İZZETTİN BEYİN GÖNLÜNDE YATAN: RENKSİZ VE KOKUSUZ ALEVİLER

İzzettin Bey Alevi toplumunda kim diye düşünürse, kendisinin ileri girmesin diye ona celme takmaktan sakınmıyor. Ve para edeceğin düşündüğü haması suçlamaları insanları karalayor. En geri, en Alevilere uzak duyguları ıslatır etmekten kaçınıyor. Sözcüleri Avrupa Alevi Federasyonu yöneticilerini 'Ateistlikle suçluyor. Ona göre Aleviler bu türde ABF'den yüz çevirecek. 'Bunlar solcu!' diye, bir suçlama olarak kullanıyor solcuları. Kendileri tümüyle solcu değilsin gibi.

"Aleviler artık sağ-sol kavramlarını reddediyor," diyor, kendi aklındaki, gönlündeki Alevilere mal ediyor. Demokrasiden, laiklikten, özgürlükten yana olmadan, yani sol olmadan Alevi sorunlarının çözümüneceğini herkesin bildiğini unutturuyor.

İzzettin Bey'e kalsa Fir Sultan Abdal'ı dahi Alevilikten çıkarak, kurulu düzene baş kaldırdıyor diye! Hacı Bektaş Postnişini, Kalender Çelebi'yi ise elinin seçtiği Osmanlı padişahına ası oldu diye.

İzzettin Bey Alevileri tümünden cahil, süri sanıyor! Kendi nereye sürerse Alevilerin oraya gideceğini düşünüyor! Ne kadar sa! Unutuyor ki, Aleviler Fir Sultan Abdal'ın, Kalender Çelebi'nin torunları...

SAGXA UZLAŞMA, SOLLA KAVGA

İzzettin Bey, ağırbaşlı, yumuşak huylu, uzlaşmacı, gönül adamı görünüyor. Ama tüm bunları sağcılar söz konusu olunca yapıyor.

Uzlaşmacı görünüyor, uzlaşmacılığı güç sahipleriyle, devlete, hükümete... Alevi örgüt yöneticileri ise elinin tersiyle itiyor.

Oturup kalktığı adamlara bakın, dostum dediklerine bakın tümü sağcı, tümü düzenin bekçileri.

İzzettin Bey elin yabancısına ne kadar müsiki kendi insanlarına karşı o derece hırçın, o derece seçer...

Devletin kanatları altında durmayı seviyor.

Muhalefet'i majestelerinin muhalefet'i, yani izni verilirdi kadar ve bilgi dahilinde...

MÜCADELEYE KARŞI AMA SONUÇLARINI KENDİNE YAZIYOR

Alevilerin kimlik ve kişiliklerini dille getiren tüm siyasi ve hukuki projelere, çıkışlara karşı çıkıyor.

Birlik Partisi projesine karşı çıktığını kendi söylüyor.

Barış Partisi girişimine karşı çıktığını kendi söylüyor.

Alevi Bektaş Kuruluşları Birliği'nin kuruluşuna karşı çıktığını bizzat süreci yaşayan bizler biliyoruz.

Tüm bunlara rağmen medyaya çekinmeden her bir işi kendisinin yaptığını söylebiliyor!

"Ben ne dersem, onlar onu tekrarlıyorlar," diyor.

Hangi projenin, hangi sözün altında ilk onun imzası var acaba?

Halbuki, tam tersine kendisi bugün solculukla, ateistlikle suçladığı insanların söylediklerini, dide getirdiklerini, yazdıklarını tekrar ediyor.

"Diyağat kaldırılmırdır, Zorunlu din derslerin son verilirdir, Hacı Bektaş Dergahi Alevilere verilirdir, Cemevleri Alevilerin inanç merkezidir," diyen ve bunun için hukuki siyasi mücadele veren insanlar bizzat o solculukla suçlandıklarından başkası değil.

İzzettin Bey, tüm bu baslıklarla halkın sahlendendiğini görürse kendine yazmaya kalkıyor.

RİSKİTEN SUÇSUZ DUR

İzzettin Bey, tüm bu talepleri dide getirmenin riskli olduğunu görür görmez,

"Ben ne dersem, onları onu tekrarlıyor," diyecek kadar gerçekleri ters yüz etmekten çekinmiyor.

Aleviler Alevi adıyla dernek kurarken onları suçluyor ne gerek var diye, Alevi Bektaş Kuruluşları Birliği adından dolayı kapatılma dernek kurum Alevilerin yanında dide devlet'in yamada tahir alıp devlete nasihat verirken terchinde bulunuyor.

Ama bugün Alevi adında, cemevişir risk kalmayınca, bu konular mesrulaşınca patent hakkını kendine alıyor.

Bizlerin 10 yıldır söylediklerini sahiplenmesi bizi rahatsız etmiyor. Biz zaten herkeş mal olsun diye uğraş veriyoruz.

Alevi toplumunda kendisi için, cemevi, laiklik için, dergah için, asimilasyonla karşı durduğu için ateistlikle, solculukla suçlanan çocukları, evlatları canavarın ağzına atacak diye bekliyor İzzettin Bey, bu toplum hiç tanımadığı anlaşıyor!

İzzettin Bey'e kötü haber!

Amerikan yargısından Fethullah Efendi ve Alevi kökenli dostu İzzettin Doğan Bey'e kötü haber var...

Dostlar için kötü olduğu kadar bizler için de son derece düşündürücü ve üzerinde durulması gereken bir durum ortaya çıktı. Fethullah Efendi'nin ABD'de oturma izni almak için yaptığı başvuru reddedildi. Başvuru, reddi ve işin yargıya taşınması süreci sonunda bir dosya oluştu. Bu dosyada son derece ilginç bilgi ve belgeler var. Fethullah Efendi ve işkilerinin mahiyeti konusunda söz konusu düzeyde dile getirilenler saklı gizli kalmaksızın ortaya seriliyor. Biz burada dosyanın İzzettin Bey'i ilgilendiren boyutuna değinmek istiyoruz.

FETHULLAH EFENDİYE REFERANS BELGESİ

Geçtiğimiz günlerde Vatan gazetesinde Cumhuriyetçi Eğitim Vakfı (CEM) başkanı İzzettin Doğan ile yapılan bir söyleşi yayınlandı. Fethullah Efendi'nin ABD makamları önünde 'Yeşil Kart' başvurusunun değerlendirildiği günlerde yapılan bu söyleşide başkan İzzettin Doğan'ın Fethullah Efendi ile ilgili olarak söylediği sözler son derece dikkat çekici bir nitelik taşıyor. Söyleşi kapsamında dile getirilmiş olmasının nedeniyle dahi geniş Alevi kesimlerce büyük tepki ile karşılanan bu sözlerin esas olarak başka bir anlam taşıdığı görülüyor. Hem de derin bir anlam.

Fethullah Efendi'nin avukatları ABD makamlarına yapmış olduğu 'Yeşil Kart' başvurusunda müvekkillerini 'olağanüstü yetenekli eğitimci' olarak tanımlamış ve bu özelliği dolayısıyla ABD'den sürekli oturma izni talebinde bulunmuşlardır. Başvuradaki kilit sözcüğü 'olağanüstü yetenekli eğitimci' tanımlaması oluşturmaktadır.

CEM Vakfı başkanı İzzettin Bey'in Vatan söyleşisinde Fethullah Efendi'y'i onun avukatlarının 'Yeşil Kart' başvurusundaki söyleşilerde değerdirmiş olmasının sıradan bir rastlantının ötesinde bir nitelik taşıdığı şimdi bütün çıplaklığıyla görülüyor.

ABD'deki dosya kapsamından İzzettin Bey'in sözlerinin Fethullah Efendi'nin 'Green Card' başvurusu dolayısıyla 'referans' olarak söylendiğine herhangi bir

şüphe kalmıyor.

İzzettin Bey Vatan söyleşisinde Fethullah Efendi'y'i 'bir düşünür, bir filozof olarak gördüğünü' dile getirmişti. Bu değerdirmenin Fethullah Efendi'nin avukatlarının değerdirmesiyle olduğu gibi oluyor. Hatta onu da aşan bir nitelik taşıyor. İzzettin Bey Fethullah Efendiye ABD makamları önünde Fethullah Efendiye referans veriyor, kefil oluyor. 'Bir düşünür, bir filozof' nitelmesi 'olağanüstü yetenekli eğitimci' anlamındadır ve referans olma işinde hiçbir kuşku ya yer kalmıyor. Basın aracılığıyla yapılan filen de yapılmış mıdır, şimdilik meçhul kalıyor.

AMERIKAN YARGISINDAN İZZETTİN BEYE YALANLAMA

İzzettin Bey Fethullah Efendi ile olan dostluğunu saklamıyor. Vatan söyleşisinde bunu da açıkça ifade ediyor: 'Savdığım bir insan', diyor, 'Onu öcü gibi göstermek lazım', diyor, 'Onunla dost olmak sakıncalı değil', diyor.

'Basın aracılığıyla referans'ın bir dostluk göstergisi olduğu da anlaşılıyor. Kuşkusuz

'dostluk' felsefemizde önemlidir ve gereğini yapmak gerekiyor.

Ama ne var ki, ABD yargısı İzzettin Bey'in gösterdiği dostluğu Fethullah Efendi'ye göstermiyor.

ABD yargısı 'Green Card' başvurusunda Fethullah Efendi'nin avukatlarının göstermiş olduğu 'olağanüstü yetenekli eğitimci' değerdirmesini de İzzettin Bey'in basın aracılığıyla yapmış olduğu 'bir düşünür, bir filozof' nitelemesine de inandırıcı bulmuyor, geri çeviriyor. ABD yargısı İzzettin Bey'i yalıyor.

ABD yargısı yalanlamakla da kalmıyor Fethullah Efendi'ye ilişkin çok önemli karşer değerdirmeler de bulunuyor:

'Dini ve sıvası bir fıkır akademisyenlere parâ ödeyerek kendisi ve hareketi için yarı yapıyor akademisi herşeyi elde etmek istiyor. Gülen'in yazdığı kitapları hiçbir eğitimci ya da eğitimci topluluğu ile ilgili değil, tamamı dini calsımlar. Kendinin akademisyenlerle çetresine karşı karşılığı kendi görüşlerinin tartışıldığı konferanslarda konuşuyor ya da gözlemlerini yazıyor.'

Yani ne bir 'üstün nitelikte eğitimci' ne bir 'filozof' var karşımızda...

Amerikan yargısı İzzettin Beyin filozofu Fethullah Efendi için şu değerdirmeleri yapıpaktan kanı geri durmuyor: 'Gülen hareketinin, yürüttüğü projelerin finansmanında kullanılan paraların büyüklüğü nedeniyle Suçlu Akademisyen ve Türk hükümetleriyle gizli anlaşma içinde olduğu iddiaları dile getirilmektedir. CIA'nın de bu projelere finansal ortaklık ettiği şüpheleri bulunmaktadır.'

Özetlemek ve başlığı söyle atmak gerekiyor: 'Amerikan yargısından Fethullah darbesi...'

İzzettin Bey'in referans, yargı darbesi günlerinde önemsizleşiyor.

FED DERNEĞİ

İzzettin Bey'in filozofu Fethullah Efendi'nin dostlarını oluşturduğu dernekte bir araya gelen şahsiyetlere ABD yargısı itibar etmiyor. Fethullah Efendi Dostları Derneği üyelerine Fethullah Efendi'nin 'Green Card' başvuru dosyasına koyulabilir referanslar ABD yargısına mutabek bulunmuyor.

ABD yargısına itibarsız olarak nitelense de son derece dikkat çekici üyeleri var FED derneğinin:

'George Fidas: CIA'nın 'Analiz Bölümü Direktörlüğü' görevini yürüttü. Halen ABD Genelkurmay Istihbarat Konseyi'nde görevli, Graham Fuller: Eski Ulusal Istihbarat Konseyi Başkan Yardımcısı ve eski CIA Türkiye Masası şeflerinden, Morton Abramowitz: ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi, Aleksander Karlutos: ABD Rum Ortodoks Kilisesi Başpiskoposu'nun yardımcısı, Yıldırım Akbulut: Eski Başbakan ve eski Meclis Başkanı, Mehmet Sağlam: Eski YÖK Başkanı ve eski Milli Eğitim Bakanı.

Bu isimler yalnızca birkaçı.

Sonuç yerine unutulun bir atasözümüzü söyleyerek bitirelim:

Bana dostuna söyle, sana kim olduğun söyleyemir...

(27.06.2008, Ankara)

Sivas'ın mazide kaldığını mı düşünüyorsunuz? Bir de Latife Tekin'e sorun!

Latife Tekin, haziran ayının sonunda Karabükte katıldığı bir panelde, uygulanan enerji politikalarının 'aşaklık' olduğuna söyledi diye linç tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Demokrasinin kralı AKP'nin oradaki belediye reisi, Latife Tekin' üzerine yürürken, Tekin'i savunmaya çalışanlar tehdit edildi... Ve Latife Tekin şunları söyledi:

'Madamk olayı aklıma geldi. Birden düşündüm, orada başka yazılar da var. Büyük bir gerginlik olabilir. Ben onu analıdığım için yerimden sessizce kalktım ve Karabükten ayrıldım. Beni alkışlayan Onur Caymaz...'

güneşimizi neden kullanmıyoruz?' deyince beni alkışladı. Arkadan bir, 'Boynunu kırarım!' diyordu. Evet yani gereken Sivas'ta insanları nasıl yaptılar, orada onu hissettim...'

Latife Tekin, önumündeki ay 'aşaklık enerji politikanın' ve AKP tipi demokrasî üzerine görüşlerini RED okurlarına paylaşıacak...

Bu vesileyle, 1993'te Sivas'ta yitirdiğimiz canları anıyoruz... Elini kolunu sallayarak dolayan

Sivas, o bildiğiniz Sivas!...

Pusu var!.. Evet, Sivas'ta her köşe başında bir pusu kurulmuş olabilir. Seyyar saldırganları var; Akdeniz'den Gazi Üniversitesi'ne, 'reis' kadrosuyla gezen 'kırtçuk'ları var... Ve yok... Sivas'ın 'tabip'lerinde bile derman yok... Kırtçuk'ların saldırılarına karşı tek bir takibat yok... Ve var... 'Bizimkiler' var, hiç bitmiyorlar!..

Üniversitelerde kurt ulmaları dinmek bilmiyor. Sol görüşlü öğrenciler sıkıştırılıp tehdit ediliyor, kahpece saldırılara uğruyor; resmi ve sivil 'mukam'lar, öğrenci evlerinin kapılarını kırıp içeri dalıyor, halkı, "Bu öğrenciler terörist!" diye doldurşa getirip öğrencilere saldırıyor... Üniversitelerde yaşanan faşist saldırılardan biri de, bir süre önce Sivas'ta, Cumhuriyet Üniversite'sinde yaşandı. Üniversite şenliklerinde Demokratik Öğrenci Topluğu'nun açtığı standa şenlik boyunca tacizle bulunan faşistler, hırslarını alamayıp bir gece pusuya yatarak kalabalık bir sürüyle 13 kişiye saldırdı. Demir sopalarla ölümcül darbelerin indirildiği bu saldırı, güzide basınının mutfağında kısıt ateşte pistirilmiş ham bir şekilde servis edildi. Posta gazetesi ile aynı kaynaktan beslenen Radikal gibi sol sesli gazeteler de, 'Karşıt görüşlü iki öğrenci grubunun kavga'sı' diye verdi olayı. Oysa olay tek tarafı vahşi bir saldırıdan başka bir şey değildi...

Ertesi günlerde, saldırıya uğrayanların sesini duymamak, olayı kinamak için üniversitede yapılan yürüyüşe 'gayri resmi' yürüyüş denilerek anıza çıkarıldı, oysa bir süre önce aynı üniversitede yürüyüş yapan Bram Stoker karakterlerinden beter Transilvanyalı kahramanların Ötiken marşlarına eşlik ediliyordu.

Cumhuriyet Üniversites'i'ndeki sol hareketin karşılaştığı tek saldırı bu değil elbette. Üniversitede sol hareketin güçlendiği her dönemde benzer saldırılar ve baskılar artıyor; faşist saldırıların organize etmek için dışardan 'beyin' transferleri yapıyor. Başka üniversitelerden gelen tecrübeli erlerin sözlü tacizleri fiili tacizlere dönüşüyor ve kendilerince sol harekete 'darbe' vuruyorlar.

Olaylar, üniversite sınırlarına hapsolmüş değil; kent merkezinde de can sıkıcı şeyler yaşanıyor. Kısa bir süre önce Eğitim-Sen'in kapısına 'vatan hainleri!', 'severişçiler' diye yazı yazılmış, Sivas'ta 'Alevilerin çoğunlukta olduğu Alibaba Mahallesi, gerilimin en fazla hissedildiği yerlerden... Daha evvelki sakinleri devrimci-demokrat gençlere kucak açarken, 1992'deki Madımak hadisesinden sonra yaşanan tasfiyeler ve göçlerle dönüşmüş, dönüştürülmüş, Alibaba Mahallesi'nde daha fazla tokuşturan "Ülkücü-Aleviler" üremeye başlamış artık. Daha evvel Nevroz'un görkemli bir şekilde kutlandığı mahallede bu gençler, ülkücülerle el ele verip Nevroz'u

kutlatmamaya karar vermiş. Bu sıkıntıları yoğun bir şekilde yaşayan ve 16 Mayıs gecesi demir sopalarla saldırıya uğrayanlar öğrencilerden Dağistan Vayış, Burak Şeker, Soner Beyaztaş, Barış Karabulut ve Erdal Kahraman ile oluştu.

Bir süre önce saldırıya uğradığımız... Özellikle üniversitenizin şenliklerinde yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Burak Şeker: Şenliğin ilk günü, arkadaşlarımız açtığı Demokratik Öğrenci Kulübü standı vardı, yan taraflarında da Türk Tabipler Odası öğrenci başkanı falan stand açmış. Ufak bir gerginlik yaşanmış. Bu gerginlik...

"Neden yerimizi, standımızı aldınız?" gibisinden... "Bizim yerimizi almışsınız," diye suçlamaları arkadaşlarımız. Ortalık gerginleşmiş. Bir arkadaşımızla Tabipler Odası'nın başkanı olduğumu söyleyen birileri konuşuk; arabuluculuk yapalım dedik ortama girmeden. Adam baki mafyaymış gibi konuşunca ben de sert çıktım ona. "Polis, savcı getireceğim" falan demeye başladı. Biz de karşıda duran sivil polisi işaret ederek, getirin istediğinizi, diye. Öğle vakti bir tartışma çıkmış tekrar. "Bizim arkadaşların, Türk bayrağını indirin" dediğini söylemiş çevreye. Birkaç kişi saldırmaya çalıştı. Bir arbede yaşadık...

Sivas'taki Tabipler Birliği'nde kimler var?

B.Ş: Son olarak Ülkücüler kazanmış seçimleri. Onun gazıyla herhalde böyle bir şey yapmaya çalıştılar. O olayın ardından çarşamba-perşembe günleri sürekli gözle tacizler, tehditkar davranışlarda bulundular.

Ne oldu daha sonra?

Barış Karabulut: Pazartesi günü olan olaydan sonra, sürekli taciz ettiler, fotoğraflarımız falan çekip birilerine gösterdiler bizi, el işaretleriyle...

Soner Beyaztaş: Demokratik Öğrenci Kulübü standına gidip bir bayan arkadaşla körlürlü konuşmuşlar ayrıca. Ellerinde kameralar çek telefonları standları gezip teşhis ettiler çevrede bulunanları.

B.K: Standımız topaldıktan sonra, 30 kişilik arkadaş grubuyla şehir merkezine indik. Bir grup arkadaşımız ayrıldı; biz 13-14 kişi kaldık. Kulübünün orda saklanmışlar, arkadaş saldırmaya başladılar. Ellerinde demir sopalar, direk kafaya...

B.Ş: Bur ordu gibi arkadaş saldırdılar. Özgür arkadaşımız vurdukları gibi yere düştü.

B.K: Öldürücü darbe, doğrudan kafaya vuruyorlar. Vururken, "Teröristler!" diye bağırıyorlar, küfür etmeye başladılar...

S.B: Yere düşen arkadaşımızın yanına giden iki bayan arkadaş, "Vurmayın!" deyince onlara da vuruyorlar, küfür ediyorlar...

Dağistan Vayış: Sonra, polis amcalar yetişt Allah razı olsun!

S.B: Resmi polis olayla pek ilgilenmedi. Terörle mücadelede çalışan sivil ekip geldi. Onlar zaten sürekli bizi takip eden, hedef gösterenler. Diğer zamanlarda kimlik soran, oturdüğümüz masalara bakan, orada burada tekme sallayan...

Nasıl 'tekme sallayan'?

S.B: 1 Mayıs'tan evvel bir parkta oturunca, "Bir devlet memuru karışınız, niye böyle otursunuz?" dedi bir polis. Oradan bir tekme salladı ayağıma. TEM'de (Terörle Mücadele) ifademiz almırken söyledim onu zaten. "Sen parkta gelip baka tekme sallarsan, bu adamlar da gelip kafama demir sopayla vurur," dedim.

Olaydan sonra hemen Emmiye'te mi götürüldünüz?

B.K: Ondan hastaneye gittik. Yedi arkadaşımızın kafası yarımıştı, Burak arkadaşın bacağı ve sırtında kollarımmızda yaralanmalar vardı. Bir grup ambulansla gitti hastaneye bir grup resmi polis

Kurtçuklar Vadisi işte!

otosuyla hastaneye götürüldü. Hastaneden hemen sonra bizi sorguya götürdüler, kafamız yarılımsı, sargılı halde direk sorguya götürüldüler, ayakta bekledik kaç saat...

B.Ş: Olayın olduğu yerde kameralar vardı. Biz polis gelip sivil görüntüler var demişti olaydan sonra. Kamera kayıtları var normalde, onu örtbas ettiler.

'Kafana çivi çakarız!'

Peki, okulda durumlar nasıl?

D.V: Bu şenlikler bir bahane oldu aslında, okulda böyle bir gerginlik vardı zaten. Barıştı tehdit ediyorlardı mesela.

B.K: "Kafana çivi çakarız", falan diyorlardı bana.

S.B: Tehdit eden kişilerle konuştuğumuzda, "Zamanında isimlerinize bize veriliştiniz", diyorlar. İsimlerimizi verenlerin kimler olduğu belli tabii...

B.K: "Sen gelmeden ismin geldi", dedi beni tehdit eden kişi. İsimlerimizi dört-beş kişiye, reislere veriliştiniz. "Bunları burada barındırmayın", denilişti.

B.Ş: Bundan iki ay önce de bir saldırı olacaktı; stant açılıştı bizim öğrenciler tarafından. Bir şekilde bir saldırı olacaktı; ama o dönemde Antalya Üniversitesi'nde silah çekilmesi, Ülki Ocaklan başkanının görevden alınması falan frenledi onları.

D.V: Saldırı olayında halk da bize kapılarını kapattı. Telefon etmek zorunda kaldık polise veya arkadaşlara. Esnaflardan birine, "Polisi arayalım", dedik. "Hatta siz arayın", dedi. Adam elini kolunu kaldırdı, "Yüzü girmeyizin", dedi. Ağzımız yüzümüz kan arkadaşların psikolojisi bozulmuş, o durumda bile o adam kapılarını kapatabildi yani. Ben şöyle düşünüyorum; o bendeki yara olmasaydı o yara o adam açacaktı.

E.K: Bundan üç-dört sene önce Suat diye bir arkadaşımız saldırıya uğradığında kendini Merkez Lokantası'na atıyor ve kendini kurtardın sanıyor. "Kimsin, niye girdin?" diye soruyor lokanta sahibi.

"Faşist saldırıyor", diye arkadaş ve lokanta sahibi ve garsonlar paldır küldür arkadaş dışarı atıyorlar...

D.V: Yükselen sok harekete böyle darbelere geliyor, gelecekte de bundan sonra.

Erdal Kahraman: Çemişgekte de bu tür olaylar yaşandı. Çemişgekte okullarda üniversiteleri karıştırmak, sok görüşlü öğrencilere darbe vurmak için farklı üniversitelerden adamlar getirdiler. Beşinci sınıf öğrenciysen ben, birinci sınıfken buradaki sok hareketi bayağı güçlüydü, üniversitede hakim bir kesimdi... Sonra Konya Üniversitesi'nden Çağrı adında bir faşist getirdiler. İnşaat mühendisliği okuyor diyorlardı ama İnşaat Mühendisliği okuyur hiç gitmiyordu. Sabah akşam yurtta

2 Temmuz arefesinde Sivas'ta Eğitim-Sen'in kapısına bırakılan not; hayvanların okuma-yazması olduğuna dair bir kanıt olarak üstlarsanız. bilim literatürüne geçti... de, bunlar saklırgan hayvanlar!..

kalyordu, tepsimtizin oydu. Cuma günleri namazdan sonra kafeteryaya gelip boy gösterisi yapardı. Yüz kişi gelip istiklal marşı okutulardı, marş okunurken ayakta durmayanları saldırıyorlardı. Ayakta durmayan bir arkadaşımız bıçaklı saldırıya uğradı çarşıda. Bu adam her türlü faaliyette kıskırtıcı rol üstleniyordu. Aynı kişi, daha sonra Gazi Üniversitesi'nde çıkan bir olayda yer almıştı.

Sivas'ın Alibaba mahallesinde yaşanan olaylardan sık sık bahsedilir. Nedir Alibaba?

E.K: Alibaba, eskiden devrimcilerin

koruyun, devrimcilerin arkasında durduğu güvenli bir mahalleydi. Devrimcilerin halka, halkın da devrimcilerle güvenileceği bir yerdi. Çoğunluğunu Alevislerin oluşturduğu, yoksul, terk edilmiş bir mahalle... Sistemin bakmadığı, hor gördüğü, tehlike olarak gördüğü bir mahalleydi. 93'ten sonra Sivas Alibaba bir tasfiye yaşadı, büyük bir göç yaşandı. İnsanlar baktı yasadı, İstanbul'a falan göçtüler.

Neden usandıları?

E.K: Çünkü, devrimciydi çünkü. Madımak ötelini yakatlarında Alibaba'nın

göbeğinde polis onları durdurmuş, geçirtilmiş. Dumanlar yükselirken o adamlar orada bekletilmiş. Göstere göstere acı çektiler. Bize anlatıldığını göre, eskiden Alibaba'da bir devrimci evlen alımdında aileler tutarlardı. Şimdi ise şikayet ediyorlar direk.

S.B: Geçen sene Alibaba'daki Alevi çocuklar beni çevirip sordular: "Yarın Nevruz'a gidecek misiniz?" Gideceğim, dedim. "Yerinde olsak gitmeyiz" dediler. "Neden?" dedim, "Alibaba çengelli ile Ülkücü Gençlik olarak karar aldık; bundan sonra Nevroz'u Alibaba'da kutlatmayacağız." Sebebin sordum; "Polis Alibaba halkına, 'Burada Kürt öğrencileri barındırıyorunuz, Kürtlük yapıyorsunuz, gidip onlara Nevroz'u kutluyorsunuz, diyor. Biz de kendimize solcu, devrimci öğrenciler barındırıyor dedirtmeyiz. Olursa saldırıya geçersin, senin yerinde olsak gitmeyiz," dediler... Eskiden Nevroz'a halk da katılırdı, çocukların gönderilerli halay çekmeye, şimdiki kutlanıyormuş bile...

2 Temmuz yaklaşıyor, tacizler sürüyor mu?

B.Ş: Taciz en son iki hafta önce oldu Eğitim-Sen'in kapısına, "2 Temmuz asil bizim bayramımız", diye yazı asılmış. "Hrant Dink ile Aziz Nesin Kahrolsun!", "2 Temmuz'a katılanlar sizler şeref sizsiniz, vatan hainisiniz" diye...

Medise, 'sosyalist bir devrim beklentisiyle gönderilen son sosyalist' Ufuk Uras'ı gülen gözleri ve ceketinin kolundan sıyrılıp göğe yükselen sol yumruğuyla hatırlamak ve sevenlerine öyle hatırlatmak çok 'demokrat' bir tavır olurdu ama...

Son sosyalist!

'Hayatta kalmayı' ve dahası medise girebilmeyi başaranların 'son sosyalist' Ufuk Uras'ın, bizim pek de o olduğunu anlamadığımız 'demokrasi' için yorulmak bilmez mücadele azmi öteden beri hep dikkatimizi çekmekteydi. Pürten bir demokrasi anlayışı, uzlaşma, farklılıklarımızla barış içinde bir arada yaşamak gibi 'yeni değerler' geri Türk burjuvazine çeşitli masum ve kurnaz hamleleriyle 'yutturmak' ve bu suretle işçi sınıfının ve hâsılı tüm yoksul halkın refahı emresini sağlamak için; Muhsin Yazıcıoğlu adlı şahısla el sıkışıp gülmüşemeyen pozlar vermesi; Nimet Çubukçu adlı bakanın makam arabasıyla kısa İstanbul turları atması, bu çerçevede bizim hep anlayışa karşıladığımız ve asıl 'yüce' amacı bildiğimiz işi derginin sayılarına taşımadığımız olaylardandı. Çünkü 'gayet liberal' bir 'Türk atasözünün' dediği gibi 'Medise Ufuk gerek'ti'...

Bugüne kadar tamamen yukarıda çizilen tablo içinde değerdendir! Ufuk Uras, geçtiğimiz günlerde Avrupa Parlamentosu'nda Mesut Yılmaz'a giriştiği bir tartışmaya 'bizimdeki 'azıcık' da olsa bir tüphe uyandırmadı' dediği

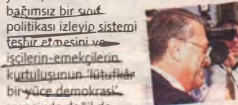
'Türkiye İran olur mu?' başlığıyla özetlenebilecek bir tartışmada Mesut Yılmaz'ın, 'İran'daki gelişmeyi hiçbirimiz göz ardı edemeyiz. İran'da Ufuk Bey gibi liberaller, solcular hepsi Humeyni'ye destek verdiler. Çünkü Humeyni onlara güvence verdi. Hatta ilk geldiğinde liberal bir insanı cumhurbaşkanı yaptı. Ama bir yıl içinde işler çubukleştiği için, o cumhurbaşkanı ülkeni zor kaçıtı. Hükûr özlüklü kalmadı', çıkışına sinirlenen Uras, her ne olursa olsun 'o müthiş amacı-görkemli Rurtuluşu' savunmanın -demokrasi oluyor bu- şart olduğunu hatırlattı.

'İran-Türkiye benzetmesi doğru değildir. Tayyip Erdoğan Humeyni değildir. İman bilmen ne değildir. TUDEH yöneticilerine 'Bugün olsa ne yapardınız?' diye soruyorum. 'Yanlışlarımız olabilir, ama yine demokrasiyi savunurduk' diyorlar."

Bu suretleriyle 'yüce demokrasi ülkesi' adına Tayyip Erdoğan'la kol-kanat veren ve yine bu uğurda 'kelleyi bile gözen çıkarabilecek' bir kararlığına sahip Ufuk Uras'tan TUDEH'ine demokrasiyi taşıyan gözden geçirmenin 'sevgili sosyalist vatandaşları' olarak rica etmek değişen bir şey olur mu, "Hata yapım", diyerek süphelerimizi daha çıkartır mı, büyük eylemlerinde adan Troçkin'in "Çin Üzerine" ve "Faşizme Karşı Mücadele"siyle görüşe durumlarda da hatırlanması gereken

eserler değil midir? (Ufuk Uras milletvekili olduğu için soru önergesi süsü verimden daha kolay anlaşılır diye düşündüm, olmuştur umarım!)

Medise, 'sosyalist bir devrim beklentisiyle gönderilen son sosyalist' Ufuk Uras'ı gülen gözleri ve ceketinin kolundan sıyrılıp göğe yükselen sol yumruğuyla hatırlamak ve sevenlerine öyle hatırlatmak çok 'demokrat' bir tavır olurdu ama biz en başta da dediğimiz gibi 'azıcık kırıldık, içlerdik ve süktü-ü hayale' uğradık. Oyle ki, düzen işi iktidar mücadelesinde, emperyal kapitalizmin bayrağını daha da yukarılara çekmeye kararlı AKP'nin yanında saf tutmak yerine, bizler Uras'tan başlımsız bir sınıf politikası izleyip sistemi 'tesfir etmesini ve 'kuruluşun-emekçilerin kurtuluşunun' tutulması bir 'yüce demokrat' sayesinde değil de 'ezilenlerin örgütlenmesi' bankatı devrim ögemesiyle hayat bulacağını 'işaret eden' eylemlerinde bulunmasını istedik.

Mesela...

Mesela, ucuz yıllarca siyaset yapabilece hakkını elde edebilecek işi mücadele eden başta KESK olmak üzere kamu emekçilerine de dokunan, "Askeri bürokrasi, sonuç itibarıyla devlet memurlarıdır. Devlet memuru siyaset yapamaz. Devlet memuru siyasete tabi olmalıdır. Devlet memurları, devlet memuru olarak işi yapacak. Siyaset dünyası da kendi işi yapacak," derken kar ve rahatsız olduğu kurum ve kişiler doğrudan belirlenmesi, emekçi memurları da aynı torbaya karıştırarak samimi olmayan dolambaçlı manevraların kaçınılmaz olmasını görmeyi dilerdik.

Mesela, AKP'nin sistemin her kurumunu ele geçirip 'yandaşları ve mücahitleriyle' 'doldurması ve emperyal kapitalizme köstek olamayacak bir 'ömürge anayasası' oluşturulmaya çalışması karşısında "Türkiye normalleşmesi için ilk adımın Siyaseti ele alması" diye

apayasanın gerçekleştirilmesi 'keskin' resminden demokratik reforme doğru hızla evrilecektir... Bir süre sonra bu fikir gelecektir, yekini demokratların kurumsallaşmasına birleşik... sözleriyle belirttiği enteresan, gerçeklerden ve niyetlerden tamamen bihaber iyimserliğini ve Polyan'a'lığını bir kenara bırakmasını ve eğer savunacaksa halkı ve sosyal bir anayasa talebini savunmasını, dillendirmesini istedik.

Mesela, Tayyip Erdoğan'ın, "Hâlâ Türkiye'de özelleştirme karşısında diklenilerin olduğunu görebilirsiniz. O komünist zihniyeti, hâlâ aşkla ve sevgile

yaşamak istiyorlar. Dünyada komünistler bile bu işten vazgeçti. Ama o komünistleşme sürecine girmek isteyenler var. Türkiye, suça bakmasınlar,

geri giderim. Bu mümkün değil, tekrar dönemiz. Daha ileri gitme gayretindeyiz," beyanıyla neredeseyiz tamamen örtüşen: "...Kim ülkeye yatırım yapılmasına, istihdam alanı açılmasına karşı çıkabilir? İstihdam yaratan yabancı sermayeye karşı çıkmak anlamsız. Önemli olan üretim yapmaktır. Yatırımların artırılmasına yönelik zemini oluşturmak. 'Killeri, nemi, dengeli bir şekilde' 'yapılmak' sözleri hiç duyduğum olmayı istedik. Ve buyurdular bu gibi 'paylaşım süreçlerinde yoksul halkın' payına daima daha fazla boru ve daha fazla yoksulluk düştüğünü idrak etmiş olmasını umardık.

Mesela, Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetlerine, işçi katliamlarına dikkat çekerken, "Baş'a bñnyör diye kafa mı kesiliyor?" açıklamasıyla tersanelerin 'ne olursa olsun çalınması gerektiği' anlamına gelen sözlerden ötürü bu cinayetlerin hangi şartlar altında olursa olsun son bulmasını ve tüm patronların tutuklanmasını altını çizerek açıklamaları yapmasını beledik.

Mesela, AKP hakkında açılan kapatma davası karşısında, "Belli ki Başsavcı

demecinde bu sözü söylemeye zaten düşünce hazırladığını ve bu gibi beyanlarla iktidarın medyasında yalızlı pontolarla yer bulup 'makbul solcu' olarak icazeti onlardan alarak 'takdis edildiğini' görmemiş olmayı dilerdik. Ya da illa ki hepimiz 'bir şeyiz' demek istiyorsa, "Hepimiz İşçiyiz! Vurusak 'Yıkabiliriz!'" in anlamı seçenek olarak göz ardı etmemiş olmasını isterdik.

Mesela, 'Emeğin Avrupası' diye Anadolu bir şeyin keşfiyle vakit harcayarak ve AB'yi Avrupa kapitalizminin değil de demokrasi, barış, insan hakları, sosyal haklar, refah vs.'nin temsilcisi olarak görüp-gösterecek-kendi-kafa karışıklığını 'emek mücadelesi'ne mal etmemiş olmasını görmeyi dilerdik.

Mesela, "Darbeci Karı 70 Milyon Adım Yürüyüşü" adlı altında yılanın; asıl niyeti belirlen sözünün işe "Alp Forever" olarak tanımlanabileceği ve katliamların-destekçilerinin tamına yılanın tesicili ve eli kanlı devrimci ve sosyalizm düşmanlarını oluşturduğu ve çoğunlu buğünlere getirip-başımıza musallat edenin" 12 Eylül Cunta Kararlığı' -şimdi işkayit ettikleri fakat aslında çok şey borçlu oldukları darbeler kcasacı- olduğunu bildiğimiz unsurlardan oluşan bir gürülda, Nazi ilıcak ve Abdurrahman Dilipak'la kollukla "geç'lençlere ve 'sivil'leşerek Taksim'de 'İğreti bir kuyruk' gibi salınması olmasını görmeyi dilerdik.

Darbelerle ve darbelerle hesaplacaksa, önce, hankında Mesic kürsüsünde hiç ses çıkarmadığı 12 Eylül'den, F Tipilerinden, hata yaşanan yargısız infazlardan işe başlaması ve böylece Yeni Safak gibi iktidar yalakası basılı kağıtların barozanlarda yapılan eylemler için "Faşizme karşı -Ufuk'da da- omuz omuza" manşetlerini hak ettiğini iş rahatlığıyla onaylamı olmayı dilerdik.

Bu ilk saptamada aka gelen 'Mesela'ları ne yazık ki- çoğaltmak mümkün. Fakat yazının başında işaret ettiğimiz gibi biz Ufuk Uras'ı 'anıyor ve mazur görüyoruz'. O mutlak, dışarı sızmasını istediği ve 'hepimize yardımıyla ve sosyalizme' götürerek 'gibi bir plan yapacak' yuktarda anlatılmışız şekilde devamıyor.

Yoksa bu satırları yazan ben ve bu dergiyi var eden bizler bu 'yumuşak üslubu' bir kenara bırakıp, mesela şöyle bir şey diyebiliriz: 'Şimdi, 'Medise ufk gerek,' diye Ufuk Uras'ın peşinden hırlayıp zıplayan insanları, mevcut bu haliyle Uras'ı işaret edip hâlâ görmüşürsünüz gözünüzü gözükerek gerek Elimizi almınza şere edip bakıyorsunuz fakat böyle 'Ufuk'la hiç ama hiç umut etmi görülmüyor... Mesela...

Hani bazı hiyarağalarının, erkek evladının da aynen kendisi gibi bir maço olacağını kanıtlamak amacıyla, "Hadi oğlum amcalara pipini gö Demokratı olarak gördüğümüz şimdilik bundan ibarettir. Bizim demokratikleşme umudumuz çoğu zaman, "Demokratikleşme vaadi ile

'Hürriyet, Müsa

Bu a İkinci Mesrutiyet'in yüzüncü yıldönümü **23 Temmuz 1907** devrimi, bu meclletin gördüğü ilk burjuva devrimidir. Büyük umutlarla başlayıp kısa sürebilecek bir sürede büyük bir hayal kırıklığına, bir baskı rejimine dönüşmüştür. Temel tarihsel-toplumsal görevlerini yerine getirmeden sönüp gitmiş olsa da, yaptıkları ve yapamadıkları arasında gelenleri etkileyen, tarihimizin dönüm noktalarından biridir. Kısa da olsa, demokrasinin ucuu gösterdiği tarihsel bir dönemdir. Büyük Fransız Devrimi'nden devraldığı 'Hürriyet, Müsavat, Uhuvvet'(özgürlük, eşitlik, kardeşlik) şianıyla Osmanlı'nın bütün ileric, devrimi unsurlarının yürüğünde güçlü umut rüzgarları estirmişti. Onlara yî Abdülhamit despotizmine karşı savasan, bazen birbirlerini boğazlayan farklı milliyetlerden ulusal kurultucları,

çetecileri, komitacıları bile ilk başlarda anayasa ve hürriyet aşkıyla yan yana getirmiş; halkların, kısa bir süre için dahî olsa, kardeş olduklarına inanmalarını sağlamıştı. İkinci Mesrutiyet, çeşitli uluslardan ilk sosyalist milletvekillerinin ve partilerinin Meclis Mebusan sıralarında ortaya çıkışı, kürsüye çıkıp 'nutuk irat ettiğiyse, sosyalizmi zayıf etmeye çalıştı, emekçi ve kadın hakları için kanun teklifleri verdiği, Selanik'te İkinci Enternasyonal üyesi ve de çok millîti ile Sosyalist İşçi Federasyonu'nun kurulduğu bir tufan dönemidir!

Devri Hürriyet'te işçi sınıfı

Mesrutiyet Devri Hürriyet'te denirdi. Bu hürriyet özlemi elbette herkes gibi işçi ve emekçilerin de etkielmisti. Yarı sömürge bir ülkede ki geri ve güçsüz kapitalizmin eseri olan işçi sınıfı, bütün 'cılızlığına' rağmen,

onca yıllık ezilmişliğe, baskıya ve sömürüye karşı tepkisini, bütün 'Devleti Aliye' sathına yayılan bir grev dalgasıyla gösterdi.

31 Temmuz'dan, yani devrimin birinci haftasından başlayarak (Acıyebağ) 31 ağustos-eylül ayları boyunca, daha aralık ayına kadar İstanbul, Selanik, İzmir, Beyrut, Midilli, Yarna, Samsun, Üsküp, Dedeağaç, Adana, Geyikli, Kaval, Drama, Eskişehir, Ankara, Konya, Zonguldak, Ereğli, Mitroviça, Zibetçe, Şam, Rayah, Halep, Balya, Ergani, Herke, Manastır, Ksanti, Adana, Foca, Kudüs gibi yerlerde (Memleketle bak bel) hemen her işkolunda onbinlerce işçi ve memur, sadece belgelenebilen grev sayısı 30 bin- çok sayıda işyerinde greve gitti. Emekçiler, esas olarak daha yüksek ücretler, daha iyi çalışma koşulları, özellikle de 14-16 saatli bulan günlük çalışma süresinin 8-9-10 saate indirilmesini talep ediyorlardı. Grevler

sürekli yerli ve yabancı patronlar, hükümetten önlem alınmasını istedikler. Tabii bununla da kalmayıp grevçileri işten kıydıkları ve yerlerine daha düşük ücretle işçi aldılar, hasta kimi yerlerde lokavta gittiler. 'Devrim hükümeti' de onlardan aşağı kalmadı. Grev kırıcıları çalışmasını engelleyen işçiler tutuklandı, hakları için gösteri yapan işçiler, asker ve polis marifetiyle zor kullanılarak dağıtıldı. Fransızlar tarafından işletilen madenlerdeki eylemi sona erdirmek için Zonguldak'a

vata
önce
Muv
da 9
çika

Sandanski der ki:

Osmanlı devletine karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren İç Makedon-Edme Devrimi Örgütünü'nün sosyalist kanat liderlerini ve solu Seraz grubunun önderi Yane Sandanski, 23 Temmuz devriminin kanatı Makedonya'da Mesrutiyet'in ilanının ardından yayımladığı 'İmparatorluğum Tümü Uluslarana Manifesto's'da şöyle diyor:

"...Gömüş geçirmiş vatanzım, yeniden doğuşunu kutluyor... Genç Türk kardeşlerimizin devrimi çağrısı, çok çekmiş halkın ruhunda sevinçi bir yankı buluyor. Türk vatandaşları! Siz kalmasın büyük çoğunluğunu oluşturuyorsunuz; bu yüzden ortak düşmanın zulmünü en çok siz hissettiniz. Kendi Türk İmparatorluğunuzda Hristiyan vatandaşlarınızdan daha az köle değildiniz. Sevgili Hristiyan vatandaşlar! Tüm Türk halkının zorbalığını sizin acılarınızın kaynağı olduğuna inanmışınızda, siz de az aldattımadınız! Vatandaşlar! ...Belki mesli Bulgaristan tarafından, özgürlüğü gelişmesini başlatabilecek Türk halkıyla birlikte ortak mücadelelere karşı yapılan canice alıtsayonun sizi etkilemesine müsaade etmeyin!.."
Ne diyelim, ağzına sağlık Yane Sandanski.
*Makedonya Sonnu, Fikret Adanır.

23 Temmuz devriminin bize demokrasinin ucuu gösterdiği söylemiştim. Zaten biz demokrasinin ucuundan başka bir tarafta da pek gördük. Hani bazı hiyarağalarının, erkek evladının da aynen kendisi gibi bir maço olacağını kanıtlamak amacıyla, "Hadi oğlum amcalara pipini göster!" demeleri gibi, bazı muhterem zevat da bize demokrasinin kurtu olarka oraları buluramı gösterirler. Demokrasi olarak gördüğümüz şimdilik bundan ibarettir. Bizim demokratikleşme umudumuz çoğu zaman, "Demokratikleşme vaadi ile kandırıldı..." diye başlayan, bir taciz, tecavüz, ifgal haberinin busudur. En kötüsü de bu umut, yıllar boyunca elden ele geçtikten sonra en nihayetinde AKP'nin kucağına düşmüştür. Yani, demokrasî rüyamız, yüz yüze sonsuz bir hayal kırıklığı olarak bir çıkmazdan öbür çıkmaza dolayp duruyor; tabii Türkiye solunun büyük bir bölümünü de peşinden sürükleyerek.

Demokrasî umudunun AKP'ye kalması, solun bir bölümünü sonunda 'demokrasî düşmanı' yapmıştı. Demokrasi dengideğini insanlarınkına aktı nerdeyse sadece Soroslar, Tayyip, Amerikan ve Avrupa emperyalizminin dalga dümeleri gelmekteydi. Tabii, bir de işin öbür yüzü var. O yüzde de demokrasî aşkı kimi solcuları önce emperyalizmin varlığını inkâr etmeye, sonra 'demokratik' bir emperyalizmin kuyruğuna takılmaya son olarak da AKP'ye o vermeye kadar götürmüştür. Ancak birbirlerini gırtlıklarına sarılacak kadar öfkeli bir düşman kardeşlerin ortak paydası toplumsal sınıf, sınıf mücadeleleri ve demokrasinin cinsiyetli üzeri ne çok kırılacak emelenendir; zaten kendilerine düşmüştür.

Şaşkın demokrat!

budur. Sanırsınız ki özgürlük ve demokrasi mevzularında konuşur fırtınalar, 'şaşkınsız, sımsız, kaynaşmış bir kilitleni' içinde yavaş sınırlar üstü, seytan bir devlette meleklerden müteşekkil bir sivil toplum adasına cereyan etmekteydi. Yarı kendirilmiş solcu olarak tanımlanılan önemli bir bölümü demokrasî konusunda en kibar deyişle tam bir şaşkın ki çinçidir.

Devlet işleri

Bu devlet işine kafa yoran ve aynı zamanda meselelere soldan bakanlar, "Burjuva devlet, devlet ile toplum arasındaki ayrılığın doruk noktasıdır," derler. Yine onlara göre, kapitalist toplumdaki ekonomik ilişkilerle siyasi ilişkiler birbirinden tamamen farklı alanlar ve tamer. Yani metalaşmış emek gücünün alınıp satıldığı, normal şartlarda siyasi sora başıvrulmadan sömürüldüğü, ekonomik alan ile toplumun yönetildiği, herkeslerin 'eşit' hak ve özgürlüklere sahip kabul edildiği, devletin tüm toplum temsil ediyor görüldüğü siyasi alan.

Bu ayırım sayesinde iktisadi alan, aynı kesik hayatları gibi, kapitalistlerin 'geli hayatı' durumuna geçiren, siyasi alan da sömürülenler için bile neredeyse bir 'demokrasî parkına dönüşür! Tabii, iktisadi-siyaset ayrılığı aralarında bir ilişki olmadı anılamıza gelmez, sadece kapitalizm yüzünden iki yakanızın arasına sıkışmış bir sora iktisadın

efendilerle siyasetin efendileri para, nüfuz ve ortak çıkarlarla fiyontakmış, kimi zaman kardeşliğinde de binlerce balya ve altın saadet zincirleriyle birbirlerini bağdılar.

Yükanda sözünü ettiğimiz ayırmalar nedeniyle bir demokrasî kaçınılmaz olarak siyasi ve tam de ki demokrasîdir. Bu demokrasî, 'tek adamlık' ve 'çok seçmen' haline getirilerek pasifleştirilen 'özgür bir toplum' yönüne doğru olan katkılıma izin vermez. Aynı zamanda, devletin tek tek bütün ölümleri te türünden bir alayla yanılsamaya da işer.

Alemlere akıp gitmek!

"İşte demokrasî, daha ne istiyorsunuz?" veya, "biraz dışıdır sımsı!" diyenlerle aramızdaki marazın nedeni de budur. Hani Enternasyonal marşında, "başka bir âlem isteriz" der ay. Yani öyle başka, akıp gitmenin birinci şartı çoğu kapitalist mecllekle bazen varlığıyla yokluğu ayrt bile edilemeyecek kadar duralmış bir demokrasinin sınırlarını genişletmek mücadele ederken, aynı zamanda o demokrasîyi eleştirmek, bu mücadeleyle başka bir mücadelede kurtuluş mücadelesine bağlamak var. Hele ki o dem gelmiş örneklerinde bile, sımsal açıdan bakıldığında burjuva işçi ve "en krallama sunduyl" dedirtecek bir şeyse.

Bu demokrasîyi hem genişletmeye çalışmak he kıyasıyla eleştirmek bir çelişki değil midir? Vallahi değil, burjuva demokrasisinin çelişkisi. Semayeye, ortak çıkarlar açısından, kendi hizipleri arasında eşitliği sağlamaya amaçlarken mecburen başka bir 'ayaktakimim' bile 'siyasi eşitliği' kabul etmek kalır. Genel o hakkı gibi eşitliklerden söz ediyor. Siyasi demokrasî, ekonomik diktatörlüğü perdelemekle nesnel olarak yünetime ve diğer toplum alanlarına müdahale imkânı verir. Zaten emekçilerin siyasi özgürlüklerinin genişlemesi semayeyen en özgürlüklerinin daralmasına yol açar. Bu bir nevi

pipini göster!' demeleri gibi, bazı muhterem zevat da bize demokrasinin kanıtı olarak oralarını buralarını gösterirler. aadi ile kandırdığı...' diye başlayan, bir taciz, tecavüz, iffal haberinin konusudur...

Savat, Uhuvvet!

vatanımıza sızmasını önlemek amacıyla önce 8 Ekim 1908'de Tatil Eşgal Kanunu Muvakkati (geçici grev yasaı), ardından da 9 Ağustos 1909'da Tatil Eşgal Kanunu çıkarıldı. Sosyalist Bulgar ve Ermeni

gemileyle asker çıkarıldı. Grevlere ve protesto eylemlerine müdahaleler sırasında ölenler ve yaralananlar oldu. Grevleri bastırmak, yabancı sermayeye gerekli güvenceleri vermek ve sosyalist düşüncenin yayılmasını engellemek amacıyla

mebusların şiddetle karşı çıktığı kanun, hükümetten imtiyaz (aynıhakk) alınarak faaliyet sürdürülmesi demiryolu, tramvay, liman ve genel aydınlatma hizmetlerini kapsıyordu. Yani tam da yabancı sermayenin elindeki kamu hizmetlerini. Bu işkollarında öyle ha deyince greve gidilemezdi! Grevi zorlaştırmakla birlikte grev yasası getirmeyen kanun, belirlenen kurulumda sendika yasası getirdi, buralarda daha önceden kurulum sendikaları da yasaklı. Örgütler sırasında Dahiliye Nazırı Ferit Paşa, 'Sermayedarın daimi surette tehdit altında bulunuracak sendikaların teşkil müzridir' vcdesini yumurtlamıştı! Kanun, binlerce işçinin katliamıyla önce Selanik'te, ardından da İzmir, Kaval, Drama ve Edirne'de yapılan işçi mitingleriyle protesto edildi. İttihat ve Terakki, işçi hareketini, yabancı ve yerli patronların çıkarlarını korumak

amacıyla ezmeye kararlıydı.

Çavdar ekmeğinden bahaneler!

Bazen kimi solcuların biraz da sonraki 'Cumhuriyet'i korumak ve kollamak' amacıyla, bu başkının gerekçesi olarak, "Efendim o zaman bir işçi sınıfı bile yoktu, sosyalizm için şartlar oluşmuş değildi," dediklerini duyarız. Yani, tam da "Olsa, dükkân senin!" misali! Oysa kimseye, 'İttihatçılar veya Cumhuriyetçiler neden sosyalizmi kurdular?' falan diye sormuyoruz! Ayrıca meselenin işçi mücadelesine ilişkin bölümünün, memleketteki işçi sayısının azlığından ziyade sınıfın sosyal, siyasal ve örgütsel açılarından çok ama çok yetersiz olmasından kaynaklandığını da biliyoruz. Buradaki m esadimiz, yeni emellerinden, kapitalizmin yolunu açmak işi işçi sınıfını ezemeleri, onun hak ve özgürlüklerine ve de

'demokrasi'ye karşı düşmanca bir tutum takınmalarında. Mesruriyetçilerin birçok konuda bulanak olan zihinleri, temel ekonomik ve sınıfsal tercihler konusunda pırlı pırlıdır. O nedenle, kaç mabâtarlar çavdar ekmeğinden bahaneler aramaları hiç ama hiç lüzumu yok!

Temmuz Devrimi, sadece işçi sınıfının sorunlarını değil, siyasi demokrasi sorununu, köylü ve tarım sorunlarını ve ulusal sorunu (veya sorunları) da çözemedi. Başımızda, hâlâ ortaklık sürüyor duran bir yığın 'burjuva demokratik' dert bırakarak tarife karıştı. Böylece, Balkanlar'da bulaşarak tüm Şark'ı etkileyebilecek demokratik bir uluslar federasyonu yaratma ırsatı da uçup gitti. Olsun, devrim yine de devrimdir; o halde bir kere daha:

Yaşasın Hürriyet-Müsavvat-Uhuvvet!
Not: Bilgiler Türkiye Sendikacılık Ansiklopedisi'nden.

a, nüfuz ve ortak kördüğümce dönüşleri birbirlerine

an deniyenle burjuva ve temsil bir (am tek oy kuralı gereği, linme izin vermez. ün ölümleri temsil ettiği

neki uruz? veya, "Az kaldı izdikimizarazın ları maşında, "Biz öyle başka başlamlere itilmek memleketle idilemeyecektir dercede i enişletmek için o demokrasiyi kıyasıya ir mücadelede, toplumsal e. Hele ki o demokras, en açıdan bakıldığında tam yu' dedirecekt cinsten

ye çalsmak hem de midir? Vallahı bu bizim işi. Sermaye, sınıf leri arasında siyasi buren başkalarını, hatta a kabul etmek zonunda en söz ediyorun. bütüğü perdelede de ve diğer toplumsal en emekçilerin e sermayenin ekonomik ar. Bu bir nevi tabiat

kanunudur! Ancak emekçilerin hadlerini fazlasıyla aştıkları, gerek daha fazlasını isteyip patronların 'özel hayatlarına', yani mülkiyetle tecavüz etmeye başladıkları durumlarda sermaye, o çok fazla ödüldüğü burjuva demokrasiden vazgeçer ve toplumsal egemenliğin koruyabilmek için, siyasi egemenliği bir takım resmi veya 'siy' cehennem zebanilerine devreder. Yani, liberal burjuvazide söz edildiği gibi, bu demokrasiyi iman edelerinin sonunda mutlak cennete gödeceğleri bir dar garantili yoldur.

Demokrasi mücadelesi emekçiler için istikbalde faydalı olacak bir okul vazifesi de görür; iyi bir şeydir. Ancak burjuva demokrasisi, bizim için faşist, askeri, Bonapartist vs. sermaye diktatörlüklerine teroh edilecek olsa nihayetinde burjuva demokrasisi'dir, yani babamızın malı değildir. Günlü gelir elimizden gidecektir. Bu nedenle 'demokrasi mücadelesinde' amacımız sadece zümre yemek değil, aynı zamanda bağıcıyı domundur. Zaten başkının asıl işi bize zümre yedirmek, üstelik de sıkı suyumuzu çikarmaktır. Bu nedenle bir İtalyan atasözü, 'Bağıcıyı domumeyin sonra, onun ayağını altından ezilmek'tir' der. Bütün bunların anlaşılacağı üzere, bize bu yüzden içinde demokratik hak ve özgürlükleri talep etmenin yanı sıra başka işlerimiz de vardır. Bunların en önemlisi, farkli türden burjuva demokrasiler, yani kendi demokrasizmi. Bu, ekonomik ve siyasal alanları birleştirir, sadece siyasal değil, sosyal bir demokrasidir. Kimi okurların, "Yaay, Baba da sosyal demokrasit olmuş, eay, yalan dünya" dediğini duyar gibiyim. Yok, bizde öyle şey olmaz. Hem zaten bu yaştan sonra ayy. Sosyal demokrasi derken Deniz Baykal'ınkinden, yani bütün iplerin sermayenin elinde olduğu, 'cumhuriyet balosu' türü bir şeyden veya diğer 'çalgıda' çeşitlenirken değil, en eskisinden söz ediyoruz. Hani şu, burjuvaziyi 'üçbuçuk attıran'; bir zamanlar devrimci işçi sınıfı partilerine aidi veren; sadece siyasi değil, sosyal ve ekonomik eşitliğe de dayanan; sömürülen tarh şahnesinden ebediyen ıslatılamay a niyetli; emekçiler için bütün özgürlüklerin yolunu açan gerçek işçi demokrasisinden...

Böyle bir demokrasiyi varmanın sınıf mücadelesinden başka bilinen bir yolu yoktur. İki yakanız bir araya gelmelerinde de...

Reşim krizi yolunda şimdi de bir 'millet dar' kavgası başladı. Kuvvetler ayrılığı adı altında, kuvvetlerin birbirini yemeye dayalı kapışma sürüp giderken, bırakın rejimin yazılı kurallarını, temel kavramları konusunda bile herkes başka bir telken çalışıyor. 'Lakiklik' namından sonra şimdi de 'millet irade' tanından anlaşmazlık çıktı. Başbakan, millet iradenin, son seçimlerde aldığı yüzde 47 oy olduğu iddiasında. Yasi bu oyların hangi toplumsal, siyasal ve yasal şartlarla alındığı ve bu kadar milletvekline nasıl dönüştüğü, kendisi tarafından nasıl kullanıldığı ve milletten geri kalan kısmının iradesinin ne işe yaradığı konusunda tek bir laf etmiyor. Yarı seçim barışına, partiler kanunu vs. konularda tek yok. 14. Lu'nin, "Devlet benim" demesi gibi Başbakan da, 'Millet irade benim!' demeye geliyor. Ana muhalefetti 'millet irade' tanımı işe, haliyle daha farklı. Baykal, millet iradenin yitirildiğini anıyasa, yani 82 Anayasası olduğu iddiasında. Aslında taraftarların bir, dolaylı biçimde, millet iradenin 12 Eylül yasaarı yoluyla

Memleketin birinde 'millet irade'...

tecelli ettiği ıfraf ederken, diğer 12 Eylül anayasasının millet iradenin 'kitabı mukaddesi' olduğunu söylüyor. Yani bunların hepsi 12 Eylül'dü Aziz Nesin'in 'Memleketin Birinde Hopitman' dediği gibi, bu da memleketin birinde demokratik cumhuriyetçiğe. Meşrebimize göre istediğiniz peşine takılır.

'Bir ihtimal daha var'

Tabi, bir 'millet irade' daha var; ancak bizim buralarda henüz hiç tecelli etmedi. Gergin Ağaput'madenleri veya Fatsa gibi birkaç yerel emeği yaşıandı, aserinide şöyle topları, şehitleri köyleri sarmadı. Yine de 'sinek küçük ama mide bulandıran' misal, patronların hassas melerinde, hatırladıkları hâlâ ağırları yolu açan hasarlar bıraktı. Dedim ya, başka bir 'millet irade' da var. Halkın, emekçilerin gerçek iradesi... Öyle patronlara ve patron vekillerine devredimden kulanılan; sermaye sebekleri tarafından temsil

edilmeyen; vekilleri en küçük birimlerden başlayarak en büyüklerine kadar doğrudan seçen, seçtiğini gerektiğinde geri çağırıp değişirebilen; seçtiğini yöneticilerin ortama işi ücretlerin üzerinde bir kuruş dâhi alamadığı; koltuklarda yallanmaya heveslenenler içinca diken gibi batar; ekonomisi, siyasetini, askeri polisini politikleşirebilen; işçi ve emekçi yığınları içindeki bütün politik eğilimlere yaşama ve temsil hakkı veren; ancak insanın insan sümomesine yol açabilecek hiçbir şeyin tekfidi daha edilemediği; eserinde diğer sınıh korusu haklarına sahip; bizzat devletin kendisi haline gelecek devlette toplum arasında ki kadim ve rezilıyama son veren; yani devleti devlet olmaksızın çıkar; mecilesi, konseyleri, şûraları, bu memleketle ne alacakları onlara dayanan bir 'millet iradesi'. Yani öyle bilmen hangisi debe domenişin anıyasanın, anıyasanın dağıt, özgürlüğün, özgür emekçilerin iradesi...

Türkiye'de gelişen demokrasi islam dünyası için de bir umut

Arınca emekçi Etkileşim Kuvvetleri, Türkiye'de gelişen demokrasi islam dünyası için de bir umut. Türkiye'de gelişen demokrasi islam dünyası için de bir umut. Türkiye'de gelişen demokrasi islam dünyası için de bir umut.

Kavel!

"BEN İSTANBUL ŞEHİRİMİ BENİ KARANLIK YEDİ GÖZLERİM GÖRMÜŞ GÖZLERİMİ KARANLIK YEDİ İNSANLARI AKMIYOR KAN KESİLMİŞ DAMARIMDA YALNIZ BİR KARANLIKLA KAYNAK YAPAN ADAM KALBİNİ KALBİME VERİP DURMUŞ YALNIZ BİR KARANLIKLA KAYNAK YAPAN ADAM ELLERİ YILDIZLILARDA KAYBOLMUŞ BEŞ KİTADA HÜRİYET GİBİ GÖRÜNMÜŞ."

Atilla İlhan

24 Temmuz 1963 Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir dönüme ulaştı. 274 sayılı Sendikalar Yasası ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası mecliste kabul edildi. Sendika hakkını ayrılmış olarak düzenleyen, grev ve toplu pazarlık hakkını ilk kez yasal

olarak temellendiren düzenlemelerdi bunlar.

Bunlar, "Gözetin dışı; birileri işçileri kimsi özgürlük vermek için kabul etti," diyenlere karşı biz de temmuz sayınca çelge su veren dayanzıma ve birliktelik anısına ayırdık. 1963 yılının soğuk kışında grev hakkı olmaksızın bu

hakkı kullanarak grev mevrulastırın; size konuşa yassaların Meclis'ten geçmesini sağlayan Kavel grevçilerinin mücadelelerini eni denhatırlayalım istedik. "Karanlıkta kaynak yapan adamların onurlu mücadelesine geleceğiz tutsun diyorum veonları saygıyla anıyoruz..."

Temmuz güneşi arsız, ayamaz ve sımsıcak! Sırtımızı güneşe verdik. Çoban ateslerinin

dag başlarının fleşegen kokulu rüzgarında parladığı o yerde, KAVEL deyiz...

Sıcak temmuz güneşi ortalığı kavururken, soluk bir fotoğrafı puslu görünüşünde tam 45 yıl geriye gidiyoruz. Tarih, kenarları kıvrık bir fotoğrafın orta yerinden yüzümüze gülümser.

Hiç böyle derin, hiç böyle içtini yakan sıcaklıkta bir fotoğrafa baktığınız oldu mu?

Soluk görüntünün kenarından usulca işçeri süzülüyor. Demir gibi bir ayak vuruyordunuz. Ayardan ocak, buz kesmiş çatılarda tüm renkleri sımsıcak. Kapıda onlarca ayak yan yana dizilmiş. Kapıda onlarca umut buzdan kesilmiş bir sertlikle diziyor. İçiminde öke, içiminde şefkat kabarıyor. Burası İstinye, burası kar altında türki süzöyleylerin umut kapısı, burası KAVEL.

Fotoğraf bizi kendine çekiyor, demir kapı sıkı sıkıya kapatılmış. Karanlıkta kaynak yapan bir adam, elinde kaynağa önce kızıgı takıyor ve çeviyor, sonra basıyor kaynağı. Kırmızı mavi alevler bıçak gibi dağılıyor ortalığa. Soğuk yerini al bir sıcaklığa bırakıyor. Bir fotoğrafın kenarından bir fabrikanın bahçesine ilerliyoruz. Bahçenin ardında onlarca işçi demir kapıya bakıyor. Bahçenin dışında onlarca ayak onlara doğru yürüyor, İstinye halkı koymuş kumanyaları torbasına, sınıf kardeşlerine getiriyor.

Evet, burası Kavel; umudun, dayanışmanın ve birliğin adı. Sınıfın birliyle kardeşlik umut başardığı, kendi umulu birlikte çizdiği onurlu geçişin adı...

"Yarınca, yarın benim beyogluğubeyler. Ya siz kimsiniz?"

Kavel işçileri onkının oyunlara karşı birbirlerini dinlemeyi ve birbirlerine güvenmeyi bildik. İyerenin işçisi yaptırma başkısını kılak arkası ettiler.

Grevi karmak ve işçileri bölmek için sermaye bütün oyunlarını oynamaktan geri durmadı. TİSK'in (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) bildirisi; "Fabrikantı tatlı edildik, işçilerin işçisi çıkarıldıkları, ortada grev ve lokavt yeri bir hak olmalıdır! halde işçilerin hukuk düzünene ve devlet otoritesine karşı gerekerek kask yaratıldı... İddiaları yer aldı. Yer yerinden oynattı. İşçi sınıfının birliğinden korkılan yerlerine kaçışmış."

14 Şubat günü fabrika kapısına polisi dikenen işçilerin dağılmasını istemişti. Bir polisi komiseri, Şişli komiseri, ben siz dağıtılmış çok iyi bilirim" diyerek polisleri cop ve tabancayla işçilerin üzerine saldı. Bu saldırdı 9 işçi tabanca kabzası ve coplarla yaralandı.

Kavel işçilerinin iftiralı sardı gütti; polis karışığı geldiği iddia ediler 4 işçi hakkında tutuklama kararları çıkardı.

Sarıyer Cumhuriyet Savcılığı, işçileri isteniden işverenini onurlu kavıttı kabul etmedi. Yani lokavt yasaktı ve patron bu yasayı delmişti. Devlet gövde

gösterisinden geri kalmadı, 7'si işçileri sıkırmaktak 16'sı polise mukavemet eden işçilerin 4'ünü yanı 18'in altındaydı. Çarışma işçileri beşerle sıkırtarak, kalfı yaparlar bu kez "bebeleden" korkmuştu.

Ocak ve şubat aylarının buz kesmiş soğukluğunda haklarından bir adım geri atmayan Kavel işçileri kararlılıklatılmı böyüne nam saldı. Başka fabrikalardan işçilerin nabsı da onlarla birlikte attı. Vehbi Koc'un General Elektrik Fabrikası işçileri dayanzıma kampanyası dayanzıyerekarı yarırdı aynı.

Kavel Direnişi Türk-İş içinde de büyük çalkantılar yarattı. 23 sendika başkanı ile 45 sendika yöneticisi bir toplantı düzenleyerek, Türk-İş'in bu süreçte olumsuzluktan aldığını ıleri sürdüler, topluca sendikadan istifa etti. Ve kadınlara, Şubat soğukluğuna aldmadan günlerce bekleli fabrika kapısında. Birbirlerine sokularak, birbirlerini güvenerik, işçileri canlarına inanarak bekleli kadınlara ve demir kapının önünde...

Martta, patron fabrika kapısına dayadı kamyonu ve dışarıya çıkarmaya kalktı. Kadınlara durur mu, kamyonun önüne bekleli kadınlara dayandı. Maddesi olarak anımsanacaktır.

saran tübentlerinden fleşegen kokusu yayıldı çevreye. Mis gibi koktu KAVEL'in soğuk bahçesi... Kadınlara üzerine acmasızca saldırdı polis, çok sayıda işçi ailesi yaralandı.

İşte böyle bir destanı KAVEL işçisi, kadın, çocuğu ve ailesiyi yazalım bir destan...

Ne karda benzerdi şu insanoglu ne kıracaatı alıca. Düşmeye görsün ana karnına; kesilmeye görsün göğün başığı geçmiş ve geleceğiliye koskoca bir dünya omuzlarında...

Onlar da omuzladılar sorumluluklarını ve kazandırlar azimleriyle. KAVEL işçileri, grev hakkını söke söke alan bir dönüm noktası olarak tarihe geçti. Çalışma yasasının düzenlenmesini sağlayan yasalardan çıkarılmasında önemli bir rol oynadı onlar.

Hatta 24 Temmuz 1963 günü kabul edilen 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Yasası'nda onlar için bir madde yer aldı.

Yasanın çıkışından önce, grev nedenine haklarında soruşturma yapılan işçilerin davalarını düşmesini ilişkin bir maddenin konulması bile sağlanmış KAVEL.

Maddesi olarak anımsanacaktır.

akt. Devlet grev hakkı olmadıkça düşündüğü bu işçilerin birlikteliğinden ve kararlılığından korktu. Ürkütlü İşçileri Bakani bile devreye gerekerek taralları onlağına açıldı. Siyasi iktidar ve sermaye sınımlıyetsize açlağına ayıyor, onlar sağladı grev arıyarak protokol yapmaya yanıymıyordu.

Spartaküs'ten bu yana kurtuluşumuz: Cesaret, sevecenlik ve alınteri...

KAVEL işçilerinin 1963 İŞGALI yuvrazının gizi kıl damarı olanı kaldı. Bu işçileri üzerindekiler onurlu hiç bitmedi. Tarihler 1968'te gösterildiğinde fabrikada çalışan 245 işçiden 190'ı, yani işçilerin çoğunluğu DISK'e bağlı Maden-İş sendikası üyesiydi. İçindekiler öfke bir türlü dinmeyen Kavel sermayedartarak, kendi sözcülerinden bir bilim diğarı kıymayan Çelik-İş işçilerin temsilcisi kabul etti ve onunla toplu sözleşme bağlandı. Bununla da yetimleyerek fabrikada öncü olan 26 Maden-İş üyesini işten çıkarttı. 9 Eylül 1968 günü fabrikaya gelen işçiler, kendi sendikaları yerine başka bir sendika ile masaya oturulduğuna duyunca, referandum hakkını kullanarak istedik. Bu kabul edilmeyen fabrikayı işgal ettiler. Dışında aileler ve İstinye halkı büyük bir kılıt oluşturma işgale destek verdi; Sarıyer'de yer yerinden oynadı. 3 gün boyunca birbirlerine kenetlenerek işgali sürdüren KAVEL işçileri bir kez daha kazandı. Tüm isteklerini kabul edildiklerine, 11 Eylül 1968 günü işgal eyilmine son verdiler. Sınıfın birlikteliğiyne kazanmıştı; üstelik atılan 26 arkadaşları grev arıdarmayı başarmışlardı.

İşte böyle anı şanlı bir direniş yeri oldu KAVEL İstinye Fabrikası. Dideni dolaştı ve emekçi sınıfa taze kan aktı. Bir mabet gibi dindi, kırılın kuvvetin doğduğu, sınıfın sınıfa dost olduğı özgürlük anıydı kokulu.

Değil ya işte o yerdzey, keski okulu yamaçlarda yanayan çoban ateşlerindiydi. Karşı tepelerden başka kılı ateşler vuruyor yüzümüze. Rüzgâr, ağır, telassız ve sevecen taşıyor kızılman bize. Umudumuz çok, umudumuz bilecek gibi değil.

İşçiler birleştiği zaman hayat değişir

Efsane direnişlerin yaşandığı KAVEL fabrikasında uzun süre işçilik yapan Ramazan Gecenöğlu, "Birbirimizin yanında durmayı, bilmeliyiz, işçi-işçinin dostudur, bunu aklımıza koymalıyız," diye konuşuyor.

KAVEL'de 1978'de bir önemli grev daha yaşandı. Bu greve katılan ve 60 günleri umut ve sevgiyle anlatan Ramazan Gecenöğlu ağabeyimizle konuştuk. O da sözünü gözündeki iltihali kata kata anlattı bize KAVEL'i ve 1978'i. Bu kez soluk yüzü bu fotoğrafı bakmadık, karşımızda duran, "Güneşse güneş benim göğüsübeyler, topraksa toprak benim beyoğlubeyler, savaşsa savaş benim Beyoğlu beyler, ya siz kimsiniz?" diyen yüreği delikanlı bir işçi ağabeyimizdi. Ve ondan dinledik istinye yi istinye yapan kardeşliği...

Siz tanıyabilir miyiz?
1970'de askerden geldikten sonra Standart Belde bisiklet fabrikasında işbaşı yaptım. Orda 15-16 Haziran olaylarına katıldıkten sonra cezaevi öyküm var ondan sonra bir buçuk iki sene serbest çalıştım. Sonra, serbest çalışmanın bana göre olmadığını anıyınca, 1975'te Kavel kablo fabrikasına girdim. 1978'ten 1985'e kadar on yıl orada çalıştım. 1985 yılında çalıştığım bölme kapatıldı ve ne kadar arkadaşımız varsa oradan işten çıkarıldı.

Kavele'ye girdiğinizde nasıl bir ortam vardı?

Orayı size nasıl anlatsam biliyorum. Önce bir samimiyet vardı, iyi niyet vardı, sonra özerki vardı, o Fransız yöreliyei vardı ya, "Birimiz hepimiz işçi hepimiz birimiz işçi," derler, onu anımsatır bana. Bir arkadaşımızın bir parmağı makineye sıkıştı tüm fabrika ayağa kalktı. Kimde hasta var, neden oldu, niçin oldu diye hemen işverene ve sendikaya baskı yapmaya başladık. Dikkat edin! Hen işverene hem sendikaya baskı yapıyordık. Tabi sendikacılar da bazen böyle ufak tefek olayları atlayabiliyorlar. "Aman neymiş varmış," diye geçebiliyorlar.

Sizce hangi faktörler bu ortamı yaratmış Kavele'de?

İşçi ağabeylerinin anlattıklarından biliyorum 1963'teki o direniş. Kavele'nin 1961 Anayasası'nda olan ancak hayata geçirilmeden haklarını elde etmek için yaptıkları bir direniş vardı. Bu direnişin o fabrikadaki dostluğu ve arkadaşlığı sağlamada özel bir yeri var. O dönemi yaşayan arkadaşlarımız direnişin bir anlatışları var diye anlatılamam. Ben oraya girdiğimde üzerinden yalın geçmesine rağmen sanki yeni olmuş gibi anlatıyorlar. Nasıl konuşuyorlardı ben biliseniz. Mesela demek kapıyı kapatacaklar direniş başlatmak için, demek kapı kapamıyoruz. Kızak diye bir alet var. Bir, 'Gittim getirdim o aleti, demek kapıların altına taktım ve çekerek demek kapıyı kapatmış', diye. 'Kapıyı kapatmakla kalmadık demek kapıyı kaynağı arkadaşları da çağırarak kaynağı yaptık', diye. Polis geldiğinde açamamış diye fabrikanın koca

demir kapısının kaynaklamışlar. Sonra, yemek pişmiyor, içeriye giren çıkan olmuyor. İstinye halkı, o civarda oturan halk, evde yemek pişirip, o tel örgünden oradan onlara getirdikleri yemekleri veriyor. 'İşçiler ağ, işçiler bizim çocuklarımız, bunlar bizim için aç kalyonları!' diye gözyaşları içinde onlara yemekleri getirip vermişler. Bunları gören bir işçi, daha öyle bir duruma yıkılır mı arırdı? Öyle bir anı ki bu anlattıkla bitmez. Ben onlardan duyduğumu anlatırken bile gözlerim doluyor.

Neydi onların mücadelesi, daha insanca bir yaşam için. Biliyorsunuz tarihte Spartaküs olayları var. O dönem insanları nasıl kölelikten kurtulmak için mücadele ettiyse Kavele'nin öünde de insanlar öyle mücadele etti. Emelğin kutsallığına inanmıştı insanlar. Üstelik 1961 Anayasası'nda var olan bir takım haklar işçi mücadelesi verildi. Bu hakların kullanılması engelleniyordu. Ve işçi sınıfı, Kavel işçileri bunun farkına vardı; zaman bu işi başardı. Rahmetli bir liyas Ağabeyimiz vardı, gözü kara bir adamdı. Kıbrac yemiş, kurşun yemiş, isten atılmış, bina üstüne çökürmüş hiç umrunda olmazdı onun. O kadar sevece o kadar insanı canlısı ve o kadar emeği saygılı bir insan ben daha görmedim...

Siz 1975 yılında girdiniz işe. O dönem fabrika Sanyer'in kenarında bir yer. Hemen mahallenin yanı başında. Nasıl bir bölge idi orası?

Orası fabrika yatağıydı, Standart Belde var, Turkey Kibrit Fabrikası var, Dok Gemi işi örgütü olduğu tersaneler var. Bir de kalorifer petekleri yarı bir yer var. Orası da fabrikaya dahil. 1970'li yıllarda işçiler maas aldıkları zaman, banka subeleri dolydu o zaman, bankadan çıkan işçiler mahallede dolydu. Benim barınma sorunun vardı o zaman, arsa

aldık. Ev yapmamıza izin verdiler. Başını sokmak için bir ev yapmamıza izin verdiler. Sermaye o zaman kendi çalıştırdığı insanların barınmasına izin verdi. Herkes evini barını yaptı çevreye. Sımdı ise fabrikalar taşıdın oradan, fabrikalar gittiği için sermaye şımdı bizim elimizdeki işiyor.

Kahvede politika...

Siz evleniniz yaparken fabrikadan arkadaşlarımız size yardım ede miydi?

Ben size bir olay anlatayım. 1979'da grev bitikten sonra anlaşılmaya vardı. Biz kömür parası alırdık sözleşme gereği. O zaman kömürün kendisini alırdı. Her işçi başına 4 ton kömür. Ben gece vardiyasındayım. Sabahları işten çıktım eve gittim, bir baktım arkadaşlar kömürümdü benim kömürümüye yılmışlar. Tabii ben gündüzde olduğum zaman onların kömürünü yıydım. İşte bu sıcağık vardı. Aksamları toplanıp evlere girdik. Tartışrdık, şunu şöyle yaparsak daha mi iyi diye konuşurdık kend aramızda. Çocuklarımızı daha iyi nasil okutabiliriz, nasıl onları sağliqlıkla kavuşturabiliriz bütün konustuklarımız buydu. Çünkü o zaman elimizde onayacamız ne bilgisayarımız, ne cep telefonlarımız, ne de şans oyunlarımız vardı.

İşçi kahveleri lokalleri olan var mıydı?

Siz işten çıkınca neye girdiniz?

Kahveye giderdim, onun oynardık önce ama sonra da politika konuşurduk. Espriler yapılarırdık kend aralarında. Sobhetler...

Bu mahalleve birlikte gitmek, evlerde birlikte oturmak nasıl bir etki yapıyordu işçiler arasında?

Biz vardiya çalışrdık. Bugün sabah 7'de işe başlıyoruz, 17'de bitiyoruz, gece geçiyor. Eve gidip yatagımızda biz

kahveye gidiyorduk. Kahvede birlikte oturup oradan birlikte işe gidiyorduk. Gecemizi gündüzümüzü birlikte geçiyorduk bizim. Bir de çalıştığımız makineler vardı tabii. Bunları da anlamamız gerekli. Ben fabrikada Emaye Bobin Dairesinde çalışıyordum. Buzdolapların ve betonların tellerini yapan bölümdü orası. O iş yapmanın telleri bana yardımcı gelmesi lazımdı. Birlikte yapabiliriz ancak işi. Yani fabrikada işi yaparken işçilerin birbirine ihtiyacı vardı. Teknoloji bizi bir araya getirmişti. Üretim için bir arada olmak zorunda idik.

Siz Taylorist üretim modelini anlatıyorsunuz. İşçilerin bir arada olduğu büyük hangarlarla akan bantları, her işçinin bir diğerinin işini tamamladığı üretim akışını... Bu model işçileri birleştiriyor dediniz...

Evel bu model bizi bize yaklaştırıyordu, kopmuyorlardı birbirimizden...

Fabrikada grev anlarını dinlediniz. Sonra geldi sizin grev dönemi. 1975 yılında 1978 yılında kadar geçen 3 yılda neler yaşandı sizin işlerinizde?

O dönem baskı fabrikalardan arkadaşlarla konuşurduk. Onların elde ettikleri çok güzel hakları vardı. Onların hakları ile bizinkileri karşılaştırdığımız zaman bizinkileri kısır kalyorduk. Biz gece gündüz bu kadar çalışıyoruz ama neden daha fazla hak talep edemiyoruz diye düşünüyorduk. Tatle giderken izin parası, evlenme yardımı gibi yardımları vardı diğer fabrikalardaki arkadaşların. Ben o grev sonrasında elde ettiğimiz kazanımlarla neler aldım biliyor musunuz? 4 ton kömürümü aldım. Daha sonra bir formantı ondan. Bittimed o para. O zaman aldığımız o para çok güzel bir para idi. Ben o zaman topu sözleşme sahip olduğum işçi elde ettiğimiz haklarla ev yaptım. Sadece ara parasını kredi ile aldım. Düşünün ya o zaman ben maasımdan artan para ile ev yaptım!

Bunlar hep örgütlülüğün getirdiği kazanımlardı değil mi?

Evet, hep bir arada olmanın getirdiği haklardı? Birlik olmasa bu hakların hiçbir olmazdı. Hep birlikte kazandık bu hakları.

Peki ilk iş girdiğinizde gelip kim anlattı sendikayı size?

Zaten ilk girdiğiniz zaman sendikali olmak zorunlu oldu. Sendikali olmuysanız işverenin adamı oluyordunuz. Kavele'ye giren her işçi sendikali olmak zorundaydı. Ben de girer girmez üyelik formunu getirtiler. Hemen üye oldum. Sonra temsilcili ödasına gitmeye başladım. Ben şüre tutuluyordum. Odaya gidip işi okurdum, konuşmaya başladım. O zaman onlar beni bu işin için yavaş yavaş söktüler. En başta insanları yalan söyleyiyorlardı, insanlara güven veriyorlardı. En tehlikeli

şey olur. İnsana doğru davranmazsanız size güvenmez. İşyerimizdeki temsilciler hep dürüst ve güven veren insanlardı. En yakın arkadaşına sınıf mücadelesi verdğin insanlara yalan söylüyorsan baştan kaybediyorsun demektir. Neyse, biz bir gün yemek yemedik fabrikada yemekler yere döküldü.

Bu eylemi hangi nedenle yaptınız?
İşvereni uyararak amacıyla yapmıştık. Biz bu yemek yememe eylemini yaparken bir duyduk ki bizim bağlı olduğumuz sendikann şubesinde çalışanlar yemek yemiş. Fabrikadaki arkadaşlar işyan ettirile duruma. "Bu ne biçim sendika, alttakılar aç yukaadıkları tok dolayor!" diye işçiler işyan ettirile. Bu haberi bize ulaştıranlar çok pişman oldu. İşçi onlar için hayatını veriyordu ama onlar işçiyi yalan söylemişti?

On dönem eğitim toplantılarına katılır mısınız?

Evet, bizim Gönen'de bir eğitim tesismis vardı, orada sık eğitime giderdik. Süleyman Hoca vardı o bize eğitim verirdi. Neyin ne olduğunu bilmesil olarak o eğitimlere öğrenciler. Ondan sonra sosyal gelişme ekonominin gelişmesinin üzerine çıktı. Hepimiz hayatı çok iyi anılar hale geldik.

Grev çadırında hayat

Greve nasıl hazırlandınız? Komiteler kuruldu mu?

İşveren grev beklemiyordu. Bizim greve çıkmayacağımızı düşündü. Sendika grev kararını almadan işçiler grev kararını almıştı. Duramadılar işçinin önünde. O dönemde grev kararını alırken yeni bir yemekhane yapılmıştı. Ordayken ocakları konulmuştu. Kocaman, bir uçtan diğer uca uzanan dev gibi ocakları bunlar. Bir haftada o koca kazanları ocakları yemekhaneye sokmuşlardı; bir haftada orayı zor hazırlamışlardı. Biz grev başlanınca bugün saatte indirirdik o kazanları aşıyağa. Bugün bile düşünüyordum da nasıl yaptık nasıl indirirdik o kazanları o kadar kısa sürede hâlâ şaşıyorum. Kuş mu olduk uçtuk, anlamıyorum. Kazanı getirdik koyduk grev çadırının altına baktım kazanın altından işçiler ordan yavrısı gibi birer birer çıkıyor. Onca insan girmiş altına taşımış yarım saatte koca kazanı grev çadırının önüne...

Sizin grev çadırınız vardı baki; nasıl anımsıyorsunuz onun için?

İçinde köşelerde sedirler diziliydi. Sağda çay ocağı vardı, bize greve çıktık diye çay ve şekeri getirirdiler. Yanlardaki fabrikalardan sigara getirirdiler, esnaf bize dayanışma amacıyla elemezdi işçileri. Ta 4. Devletin Philips'ten işçiler kendi aralarında para toplar bize erzak taşıyor, düşünüyöyör müsunuz? Dayanışma bu kadar güçlüydü sizin anlayacağınız.

Hasan Hüseyin de Kavel 1963 grevi için uzun zaman yazmıştı derilerine...

Grev yerinde onun şirini okurduk. İçimiz kaynadı bir bu şirini duyurdu. Grev içim verdi.

Grev yerinde bir gün nasıl başladı?

Grev gürledi gece nöbetinde kalacak arkadaşlar erkai diğerleri evlerine giderdi.

Ramazan Gecenoglu, aşığıdaki işçiler-grev çadırında yazmış.. Daha sonra Mersin'de greve çıkan bir işyerinden işçiler gelmiş, onlar da kimi sözlerini-değiştirmiş ve kendi-grev çadırılarında benzerini söylemiş.

KAVEL SENİ

Emek-olmadan çalışmaz makine
Paran çok diye daimıysın zevkine
İşçi-acından ölmüş senin neyine
Kavel seni-Kavel yapan-benim, hey-benim
Aşda işiyorum elli-tane-bakar
Midem-bombos-cebim tam-takır
Sen-çalış hakkını-bankaya-yatır
Kavel seni-Kavel yapan-benim, hey-benim
Odam köntür çok çocuklar domuyor
Senin fabrika büyüdüğe büyüyor
İşçi-arkadaşların yüzü gülmüyor
Kavel seni-Kavel yapan-benim, hey-benim
Malında mülkünde gözüm-olmuyor
Emeğimin karışlığını-ver katmam doymuyor
Çocuklar evde yokken bilmiyor
Kavel seni-Kavel yapan-benim hey-benim
Kavel çıktırı-greve
İşçi-gitimyör eve
Fabrikada bekliyor
Yüreksen seve seve
Kavel seni-Kavel yapan-benim, hey-benim!

Tabii isteyen giderdi. Sabahleyin nöbeti olanlar erkenden gelirdi. Nöbeti olmayanlar arkadaşlarını yalnız bırakmamak için ziyareteçikleri geliyordu. Yemeklerimizi kendimiz pişirdik. Bir erzak geldi söylediğim gibi çevre fabrikalardan, Bizim yemekhanenin aşçısı da greve katılmış bizimle ama o sanki greve çıkmamış gibi yemek pişirirdi bize. Sürekli yemek yapardı, bu kez de grevi işçileri yemek pişirdi. Fabrikanın iç kapısı vardı; çuk kapıya da birer bakiydik. Çadırın içinde temsilcili bölümleri vardı. Etrafında oturma yeri vardı. Çadır ki bölüme ayrılmıştı yani. Gelen konular önce temsilci odasına alınırdı. Orada ses düzeni de vardı. Gelen misafirleri o ses düzeni ile takdim ederdik. Onları söyleyorduk. Bizlere söyleyince bir konu anons ederdik. Bizlere söyleyince bir konu

olduğunda onları duyururduk. Böylece her ayrıntıyı dikkate alırdık. Toplanırdık bir araya gündekekli konuşulurdu. Planlar çıkardı geldiği zaman topları hep birlikte şarkılar söylerdik. Yani grev yerini bayram yerine çevirmeye çalışırdık.

Esnafın erzak yardımı yaptığından söz etmiştiniz...

Evet, biri çay verirse diğeri piriç verirdi. Biri patates verirse diğeri soğan verirdi. Kendi aralarında organize olur hiçbir ihtiyacımızı eksik bırakmazdık. Biz de destünğ karışında ne yaptık biliyor musunuz? Grev bitince grev katılan tüm işçileri listeyi mezarlığın temizledik. O zamanki devrimci işçiler el ele vardı ve mezarlığı temizledik. Orasın şaşıpız bir mezarlıkmış gibi düşünürdük. Bir mezarlıkta işçilerin ellerimizle otanı soktuk. Ortasında tarih bir

çeşme vardı hepimiz o çeşmeyi elimizle ova temizledik. Bu çabamız bölgedeki hak üzerinde devrimi işçilerin daha da benimsemesini getirdi. Saygı duyular devrimi işçilere...Siyasetlerimiz ayrıydı belki ama bir arada iş yapabiliyorduk o zaman. Asil olan güzel bir dünya yaratmak ise o güzel dünyayı hep birlikte yaratalım, değil mi?

Bu gün bir grev olduğunda esnaf, "Yine kargaşayaratılıyor," diye bakiyor. Peki o zaman siz bir bakkala girdiğinizde grevle ilgili neler konuşurdu esnaf?

Esnaf sigara almaya girdiğimizde bize derdi ki; "Siz şimdiki grevdesiniz, paranız pulunuz yok alın bir paketi de götürün arkadaşlarınıza." Çünkü kavel işçiden yalan dolan görmemişti. Dostluk ve dürüstlük görmüştü. Bunun için fabrikadaki önderlere güveniyordu. Bir elin nesi var ki elin sesi var gibi bir durum oldu. Birlikte gücündük.

Kaç ay sürdü greviniz?

3 ay sürdü. Temmuz, Ağustos ve Eylül. Aradan ne kadar zaman geçmiş. Grevin ilk günü ne yedik buluyor musunuz, bulgur pilavı ve üzüm hoşluğu. Bu güzel anıları anlatmak çok güzel. Çayımız vardı, demli çaylar getirirdi bize. Çadırın içinde göz gözü görmezdi sigara dumanından. Sanki sigara ile intikam alıyorduk patrondan.

Patrona zıt araması

İşveren vekilleri fabrikaya gelip giderken neler hissediyordunuz?

Hamido diye bir arkadaşımız vardı, kendisi tek çekme dairesinde çalışıyordu. İşveren vekili vardı, o fabrikaya girmek istedi. Bizim Hamido adamı üzerine ve cantasını aradı. Patron bir şey demedi, esprili bir adamdı, güldü kendisine.

Amış şu da var değil mi? Ben Havas Grevi'ni yaşadım. Grev sonrası ilk işleri atlanırlar kendi arkadaşlarıyla ihbar edenlerdi. "Tekli sınıfa ihanet eden, bana haydi haydi erdi" demişti o zaman Havas işvereni. Birlik olmayanı kimse saydı da beslemiyor tabii. Kavel işveren vekilinin bu davranışından dolayı büyük bir saygı yatıyor işçiyi değil mi?

Evet kesinlikle. O bölgede işçiyi sayıp sevmeyen kimse yoktur. O gün bunun süzile bile edilemezdi. En çok kendimize işvereni adamı denmesinden korkardık. Yani "Bu grev bitsin artık," demekten bile korkardık. Hakkımız nasıl alabiliriz, daha iyi bir yaşamı nasıl kurabiliriz diye düşünmek zorundaydık zaten.

O günün bu güne sayısız grevler var. Bunlardan ne tür dersler çıkarıyordunuz? Bu gün eksik kalan yazınız nedir?

Bugün o yasal hakları o işçiler de aynınsı yapırdı. 1962 Anayasası sonrası işçilerin hakları, sendikacılık kuşağı çevirdi. 12 Eylül darbesinde silahlarla kitaplar üstüne yöstürdüler. Herkesin niyeti açığa çıktı. Onları gösterdiler. Biz ise kendimizi gösteremedik. Bugün eksik kalan yazımız, birbirimize olan güvenimiz, dayanışmamız. İşçiler işçilerin dostudur anlayışımız bugün eksik kalan. Birbirimizin yanından durmayalım biliyoruz. İşçi işçinin dostudur, bunu aklımıza koymalıyız...

Türkiye'de kendine liberal ve demokrat diyenlere ise güncel bir soru sormak lazım: Sizin demokrasinin hangi sınıfın diktatörlüğü ve kimin kemiklerinin üzerinde yükseliyor?..

Liberaller 'demokrat' olabilir mi?

1 940'lardan sonra büyük bir güce sahip olmuş olan Keynesçi iktisatçıların ortaya koymuş oldukları politikalara, 1960'lardan sonra meydana gelen genel iktisadi bunalım aşamada yetersiz kalınca, neo-liberallerin 'serbest piyasa', 'serbest ekonomi' ve 'bireysel özgürlük' lafları eşliğinde pişirip tekrar gündeme getirdiği eşliğinde bir kez daha moda oldu. Liberalizm etrafında odaklanan bu fikirler demokrasinin varlığını onkoşuyla olarak piyasanın ve 'ademi-merkeziyetçi' karar mekanizmalarının gerektirdiğini hemfikirli. İktisadi kriz izleyen Doğu Bloku'nun çöküşü, emekçi kitleler için bir yalınlık ve suskunluk ortamı yaratarak meydan 'Yaşasın piyasa!' çığlığıyla doldu.

Buyrun refah devletin!

Kapitalizmin tarihi gelişimi içinde en hızlı ve sürekli birikimi, ikinci emperyalist savaş sonrasında 1970'lerde açığa çıkan bunalıma kadarki süreci kapsas. Şaşkın yaratığı yıkımları 'tamirati', kaçınılmaz bir iktisadi gelişmeye yol açtı. Bu dönemde Keynesçi politikalarda doğrudan devlet piyasadaki etkisini doğrudan hissettirdi. Hizmetlerin üretimi belli ölçülerde üstlenerek piyasanın kapsamını daralttı. Bunun yanı sıra, devlet özel kesime kamu kuruluşları aracılığıyla ucuz girdi sağlayarak ve en büyük tüketici olarak, dolaylı talep yaratarak yüksek kâr oranlarını gerçekleştirmesini sağladı. Bu şekilde aşırı üretimi bunalımların ertelenmesi ve sürekli birikim olanaklı hale getirilirdi.

Böylelikle bir yandan sermaye birikimi meşrulaştırılıyordu, diğer taraftan ülkelerin koşullarına bağlı olarak farklı oranlarda sosyal devlet / refah devleti politikalарının uygulanması mümkün oluyordu. Bu, emekçi kitlelerin gözünde, sınıf kademesinin doğrudan sonucu olan kazanımların önemi azalttı. Sınıf kademesinin ve bunu zorunlu kildikleri örgütlenmelerden beklenenler devletin beklenmeye başlandı.

Ancak 1970'lerin ortasıyla beraber, savaş yıkımlarının inşasından doğan ekonomik gelişme sınırlarına geldi dayandı ve uluslar arası kapitalist sistem, yeni bir stratejik yönelim geliştirmek durumunda kaldı...

'Yeni' liberalizm ve 'yeni muhafazakarlık' bağrında birleştiren 'yeni sağ' Keynesçiliğin papabunu dama atıyordu.

'Özgür piyasa, güçlü devlet' bu dönemin sloganı olarak ortaya çıktı. Devlet müdahalesine görünüşte karşı çıkan neo-liberalizm bu müdahalelerden vazgeçmek ya da gücünü azaltmak yerine piyasa

mekanizmasını toplumun tüm alanlarına yaymaya yönelik. Sosyal devlet anlayışının hazırladığı uyarın zemin üzerinde çözülmüş örgütlenmeler toplumsal sorunların bireyselleştirilmesine engel olmazken yeni liberallerin uzun vadede refah için herkesin fedakarlık yapması gerektiğini iddia etmeleri sonucunda reel ücret azalmaları anlamına gelen kemer sıkma politikalарı birbirini izlemeye başladı; öte yandan, en büyük 'fedakarlık' demokrasinin yapıldı.

Göstermelik ve 'güdülen' bir oylama sisteminde indirgenen demokrasi, kelimenin burjuva anlamında dahi işlevini yitirmeye başladı. Sürecin en büyük payandası haline gelen 'sosyal-demokrasi', 'yeni sağ' saldırısı kendini uyarıladı, sözde 'sol' partiler, bizzat en katı neo-liberal politikalарın savunucusu ve uygulayıcısına dönüştü. (Bkz. İngiliz 'İşçi Partisi') Böylece kapitalizm dizginlerinden boşandı.

Yeni sürece damgasını vuran fikir 'babası' Friedrich August von Hayek, ciddiye dahi alınmadığı ona yıldıan sonra yeniden parlayan 'yıldız' haline geldi. Hayek'e göre 'ulusal kalkış, yeni yendi bölüşüm yuvarından piyasa ekonomisinin siyasal serbestiyi engelleyen en önemli etkeni. Her yerde geçerli bir

oluyordu. Her yerde geçerli bir zengin ve yoksul ülkelerin ilişkisinde de sözgelimi; çünkü kısa sürede dünya nüfusu iki katına çıkacaktı. 'Gel gelelim eşitçi fikirler üzerine kurulu bir dünyada aşırı nüfus sorunu çözülemez. Bir kez doğan herkesin hayatta kalacağı güvencesini verirek çok geçmeden bu vaadi yerine getiremeyecekti duruma geliriz. Aşırı nüfusa karşı bir tek fren vardır, o da yalnız kendilerini besleyebilen halkların yaşayış çoğalmasındır.' diyordu Hayek 'Eşitçilik, insanlar ile halklar arasındaki doğal biyolojik farkları zedelemekte, en iyilerin ayıklanması ilkesi bozulmaktadır. Şeklinlerin öngözüyle ve ortamı olan bireysellik açıp gelişmemektedir. Şekillerin olmadan da toplumsal ilerleme olmaz, çünkü, insanın gelişmeye devam etmesinin ilkesi ayıklamadır.' Evet, 1970'lerin ikinci yarısında birikte açılan bu perde hâli milyarlarca insanın yaşamını kabusuna çeviren 'küreselleşme' müessesesinin bir türlü kapanmak bilmeyen perdesidir.

Şu demokrasi dedikleri

İşin demokrasî kısmında biraz daha duralım. Demokrasî üzerine yapılacak bir tartışma devlet ve sınıf kavramlarından bağımsız yürütülmeye. Çünkü devlet sınıflı toplumlara özgü bir olgudur. 'Devletin varlığı insanın kendi gücünün' toplumsal gücü olarak elinde tuttu bunları kendisinin düzenlemesi yerine bu gücü 'sıyasal güçler' biçimi altında insanlara yabancılaştırarak 'kendisinin' ayrılmassız ifade eder. (Ş. Marx 'Yakınlık Mesleği' s.42) Bu genel çerçevede içinde demokrasi her zaman belirli sınıf ilişkileri üzerinde yükselen ve bu ilişkileri yeniden üreten devlette bu ilişkilerin oluştuğu toplumdaki somutlaşır.

Liberalizm özünde 'devlet karşıtı' bir doktrin olmak bir yana devlet mekanizmasının etkinliğinin pekiştirilmesinin başlıca destekçileri haline geldi. Misal, Guy Sorman, bir Fransız eşitçi liberali... Öyle kiştah ki, Kapital: Devam ve Açımları diğer bir kitap yazmış ve kitabı anlatırken şöyle diyor:

Neden bu düşünme-aştırımda daha hoş görülen 'Liberalizm' teriminden destek almadım da bir 'kapitalizm'i okumak için? Daha hiç kimse 'Pis

liberal' diye hakarete uğramadı; ama 'Pis Kapitalist' diye, evet! Öyleyse, kapitalizmi haklılığını tartıştığı alanlarda açıklamaya çalışacağım, hasımlarının kelimelerini kabul ederek: Kapitalizm başarısız mı? Adaletsiz mi? Emperyalist mi? Öte yandan, herkes kapitalizmin ne olduğunu biliyor: Bir hukuk devleti tarafından garantilen almanın, oyunun öngörülebilir kuralları uyarınca belirli bir pazarda rekabete giren özel girişimcilere kaldırıldığı, zenginlikler biriktirmeye yarayan ekonomik bir makine. Basit tanımımmız, en başta, kapitalizmin ancak 'kontrat' olgusunu kabul eden, herkesin paylaştığı; bir kültür içinde sürebileceğini varsayıyor. Kapitalist bir sistem, işveren ve işçi, üretici ve tüketici, devlet ve girişimci arasında yazılı ama çoğu zaman söylenmeyen kontratların uyuşması sayesinde işler; bu görünmez tokağalarla, milyonların katıldığı bu sessiz anlaşmalar, her an, her özgün kapitalizmin kültürel atılımını oluşturuyor.

Ve Guy Sorman, Şilideki Pinochet rejimini 'çok başarılı' bir örnek olarak takdis ediyor. En aştılı liberal, birden basıkcı devlet savunucusu haline gelebiliyor işte! Hayek, 'Sıyasal özgürlük bireysel özgürlüğün bir ögesi değildir. İkisini birbirinden ayırmak gerekir,' derken Friedman, 'siyasal özgürlüğün tahribatının üzücü olduğunu ama sermaye için iktisadi özgürlüğün kayına kayışa ciddi bir sorun olmadığını' ifade ediyor! Ve bakın Hayek liberalizm ve demokrasî ilişkisinde ne cambazları başıyarak bu iki kavramı birbirine karıştırılmassını öneriyor:

'Liberalizm ve demokrasî, birbirine uyusmalarına bile aygı değildirler. İlki hükümetin gücünün sınırları ile ilgili iken, ikincisi bu gücün kimin elinde olacağı ile ilgilidir. Fark bunların karşıtlarını aldığımızda daha iyi görünür: Liberalizmin karşıtı totaliter (devlet), demokrasinin karşıtı ise otoriter (devlet) dir. Sonuç olarak olasıdır ki, demokratik bir hükümet totaliter olabileceği gibi, otoriter bir hükümet de liberal iklere göre faaliyetlene bulunabilir. İkinci tip liberalizm, gerçekte liberalizmden çok demokrasizmdir ve çoğunluğun sansız güç talebi önemli ölçüde anti-liberaldir.'

Şimdi yazının başlıca dönemi ve liberalere soruları: Siz hangisi demokrasiden söz ediyorsunuz?

Türkiye'de kendine liberal ve demokrat diyenlere ise güncel bir soru daha sormak lazım: Sizin demokrasinin hangi sınıfın diktatörlüğü ve kimin kemiklerinin üzerinde yükseliyor?

DAĞA ÇIKMAK!..

Dağların resmi yapılmayınca dağlara yapılır oldu resimler... Beşparmak Dağları'nın 'güney'e bakan yamaçları ve Doğu Anadolu'daki birçok dağ nasibini aldı böylece bayraklardan, dağa taş 'Her Şey'in 'Vatan İçin' olduğunu bildiren yazılardan.

paleti, boya kutusu ve preslenmiş küçük tuvali ile dağlarda gezinen bir ressam ne kadar zavallı ve anakronik görünür kimilerinin gözüne. Hâlbuki manzara resmi yapmak, yaşanan coğrafyanın biçimlendirmesi ile ilgili alınan kararlar üzerine düşünmek demek olduğu için, politik bir tavırdır. 1908 Jön Türk Devrimi olarak adlandırılan **Sinacın İli olarak başlangıçta Resmî Mîyazi Bey'in** **İnkılabında da dağlar çıkmadı.** 30 Mayıs 1971 günü ise Nurhak dağlarında pusuya düşürülen THKO gerillalarından **Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga** çatışmada öldürülmüş, kalarlar yakalanmış ve böylece cumhuriyet tanhının iki devrimi kır gerillası deneyimi başarısızlıkla noktalanmıştır. Bugün ise Doğu Anadolu'daki adlandırılmayan savaş, dağlarda sürdürülmektedir. Denetimim imkânızından ötürü, bu topraklarda değişim isteyenlerin çare aramak için şimdiki yerlerdir dağlar.

Resim sanatının başlıca konularından biri olan manzara içinde 'dağlar' önemli bir alt başlık olmuştur. Orada, doğanın kendisine aykırı yerde, hiç kırımdan dâran bu koskoca cüsse, içinde barındırdığı zenginlikler kadar, ele geçilemezliğine de ressamın gözünü ilgisini çekmiştir. Kim bilir, belki de bir dağın resmi yapmak, dağların deyimyle 'zirve yapma'nın, askeri tabiri ile onu fethetmenin bir başka biçimidir. Zaten Onaltıncı Yüzyıl'dan sonra yaygınlaşan kâzanan manzara resminde karşılaştığımız, gerek **egzotik manzaralar**, gerekse hasat **sahnelerinin arka planı** **ve sosyal konumları** **ilgili oldukları dağlara** **yazılmıştır.** Günümüzde, çok yanlış bir biçimde konuşulan manzara resmi de, en az aynı yanlışlığa küpüsenen 'çik-böcek natürlorları' kadar siyasi içeriklidir. Bu görülmüşün, pastoral olarak nâhlendirmesi ile de tesadüf değildir. Latince beslemele anlamağla gelen pasçere den türeyen kelimenin kökü pasçur, ruhları besleyen peder, daha sonra kâzast, zâhâri anılan kârsal yaşam ve çobanlık kelimelerinin içerdği iktidar ve mülkiyet kavramlarını düpedüz ön habercisidir. (**Şeker Ahmet Paşa'nın** başyapıtı **Ormanda Oduncu** yu bir de açıdan irdelemek gerekir.)

Dağ manzaraları denince, Batıda akla hiç şüphesiz **Paul Cézanne'nin** St. Victoire Dağı, Doğu'da ise **Katsushika Hokusai'nin** Fuji Yama resimleri gelir. Bu ustaların yıllarını bu iki 'kutsal' dağ kâşetmekle geçirmelerinin nedenleri üzerine sayısız teoriler geliştirilmiş, ne var ki her iki ressam da, mesgul oldukları sanatın sınırlarını çözmek için bir eğretilme olarak kullandıkları bu dağların yer aldığı resimlerle artilardan, pözüldüklerinden daha fazla sıı bırakarak göçüp gılmışlerdir. (Ermenstein'da da kutsal Ararat dağının resimlerinin oldukça yaygın olması tesadüf olamaz.) Cézanne 'sadece resim yapılabileceği bir motif' olduğu için mi bu kutsal dağın karşısına çıkmıştı,

Resim: Burhan Kum

bize inandırılmak istenen bu, o halde neden hiçbir şey anlatmak niyetinde olmadıkları halde bu dağ, birkaç resime yettimiyor, onlarca kez boyamıştı? En iyi manzara resminin atöyde yapıldığını bile bile, 67 yaşında, yine dağdaki bir motifin peşindeyken ırınaya yakalanıp, geçeci dağda geçirmek zorunda kaldığından zatürree olup ölen ressamı, sanatını ıra edebilmesi için manzararının içinde olmaya çekten tutku neydi?

Dağa selam durmak!

Hokusai'nin gölgelemdir, renklendirme, manzara perspektifi gibi kuralları ve balıkcılar gibi sıradan insanları resmetmeye, yaşadığı yıllarda (1760-1849) mallarını Japonya'ya, metal başlı resimlere sararak, kaçak olarak sokan Hollandalı tacirlerin sayesinde öğrendiği söylenir. Rivayete göre Hokusai, bu paket kâğıtlarının üzerindeki resimleri içindekilerden

her zaman daha iyiğini bulmuştur. Eğer gerçekten öyle ise, zarfın mafuzdan değeri olduğu bu durumun 'Avrupa'lı bir Japon ressam yaratığı' söylenebilir. (Japonların Van Gogh'ya boşuna başı taci etmediği gibi, Batılılar da Hokusai'ye evlerinin bir köşesinde boşuna yer açmışlardır, vessalel.)

Günümüz ressamları dağları terk ettiler ve onlar güdünce de, dağda boşluk olamayacağına binlerler, boş bırakmadılar yamaçları, zirveleri. Dağların resmi yapılmayınca dağlara yapılır oldu resimler. Beşparmak Dağları'nın 'güney'e bakan yamaçları ve Doğu Anadolu'daki birçok dağ nasibini aldı böylece bayraklardan, dağa taş 'Her Şey'in 'Vatan İçin' olduğunu bildiren yazılardan. Bunlardan öncesi vardı tabii ki: Bütün dünyaya, nerede bulundugunu ve nedenden başlıgını göstermek istesendise, Kaliforniya tepelerine dikilmiş HOLLYWOOD yazısı vardı. Hâla var, hatta daha öncesi de

vardı, ama ne önevi var şimdi bunun?

Önemli şurada: Ressamın dağları terk ettiğinden beri devletler ve tekeller dağları, propaganda zemini olarak ele geçirildi. Savaşta her aramı muhab olduğu çağımızda her ırfsattan son damlasına kadar yararlanıyor. Van'da bir tepenin sırtı profiline yamaçlara düşen Atatürk gölgesinin bile koruma altına alınması ve bununla da yetinmeyip, 15 Haziranda başlayıp, üç gün süreyle on beşer dakika selam durulmasını hangı 'akıl' açıklayabilir ki? Ya, maazallah, istenmeyen bir gölge düşseydi yamaçları! Muhtemelen, gölgeye neden olan sırtı bombalarla, acımadan traşlarırdı.

Bicimler tükendiği bir çağda sanatın ancak ve yalnızca kavramlar aracılığıyla sürdürülebilceğini iddia edenler, insanları hâlâ biçimler aracılığıyla eğitimlerini ve terk ettikleri biçimlerin başkalesinde ellerinde ne kadar güçlü bir silaha dönüştüklerini unuttular. Arından da, bu biçimler üzerine geliştirilen politiklara yönelik, güvensiz salondarda sergilenen çizim üretimisi, kavramsal 'estisizler' geliyor. Fare küsmüşür, fakat dağın haberi yoktur. Ya da vardır ama dikkate alınacak bir durum olmadığında, görüldüğü kadarıyla herhangi bir adım atmayla gerek görülmüyor.

Başkentlerin kuytu dehiyelerinde, elde kalemler ve cetveler, oldukça küçük projektörlerle yanlışlıkla fotoğraflara ve masalara serilmiş haritalara bakılarak üretilen büyük projeler dağlarda -genellikle de zor kullananlar- uygulamaya konuyor. Kimileri doğayı imar ettiklerini iddia ediyor, kimleri ise doğanın imetlerini insanlığın yarınları da hakkeniyetli ve verimli bir biçimde sunacağını. Gel gör ki, her nedense, büyük projelerin ayak bastığı yerlerde, var olanlar kuruduğu gibi, yerine yeni tek bir tutam ot bitmiyori (golf sahası çimsi bir ot türü değildir!)

Güney Fransa'nın coğrafi görünüştünü izlenimcilerin ırkek dokunuşları değil, **Paul Cézanne** ve **Vincent Van Gogh'un** serseri fırça vuruşları belirlemişti. Bugün, kütü mirasına tecavüz olduğunu bildiğinden, Ortadoğu'nun dağlarında arabasını yakıtını güvence altına almak isteyen hiçbir Fransız St. Victoire Dağı'nın yamacına, değil metrekarelere, bir dosya kâğıdı büyüklüğünde bir bayrak boyamayı aklının ucundan bile geçmez; ne de mahalli belediye dağın yamaçlarını imara açarak, havuzlu lüks villa' meraklısı, azgelişmiş kent burjuvalarına pazarlamaya kalkışır. Çünkü **Cézanne** ve **Van Gogh**, Güney Fransa'nın coğrafi görünüştünü belirlemekte kalmamışlar, hatta sonuza dek mühürlemişlerdir. Günümüzde ressamlar dağları terk ettiklerinden, sırtında kır şövalesi, elinde -tekraf başa dönünüz-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

BURHAN KUM

'Sanat pis bir iştir!..'

Che'nin ruh'u takip edilir, yaptıkları hayatı taklit edil(e)mez; Van Gogh'un ruh'u takip edilir, yaptıkları hayatı taklit edil(e)mez; mesele, sanatın da politikadaki gibidir ve sanat sosyalist insan için 'farz' veya 'sünnet' değildir, fakat şarttır... Kötüsü ise 'günah'!..

Açlık, sefaletten, 'ayaktakımı'ndan kopup, yukarıları doğru yükseliş 'sürrealizm' tabakasını da geride bıraktığımızda, günümüzün yüce fikirlerinin huzuruna varırken şöyle cümleler duymaya başlıyoruz: "Her nesnenin sanat yapısı, her insanın sanatçı oluşu ortamın gevşemesidir..." Bay Lyotard'ın bu cümlesine cevaben, yüzlerce binlerce cümle hafif atmosferin elverdiği huzur vaziyet ederken; biz, yazar iktidarının gereği olarak elimizi uzatıyorduk ve bir Jameson cümlesi kopyalıyorduk: "Bireysel öznenin ve kişisel biçimin gittikçe kaybolmasıyla pastişin evrensel bir uygulama haline gelişinde sakinca yoktur..."

Biz de yazıya 'pastiş' tarihiyle girmiş olduk; Hande Ögüt'ten el aldık, yürürüz... Hande Ögüt, "Sanat pis bir iştir, ama biri çıkıp bunu yapmak zorunda," diyen Orlan'a tanıştırır bizi. Orlan, "kışkırtıcılığı zerre kadar değemeyen liberal duruşu" nesterle biçip atmış sanatçı. Burada basbayağı neşter'den ve cerrahi operasyonlarla gerçekleştirilen performans'tan bahsediyoruz... "Erkek iktidarının güzellik kavramını ve modern batı toplumları kadın öznenin kuruluşunu eleştirmek için girişir kanlı neşteri işlere". Estetik ameliyathaneleri yüzünü ve vücudunu değiştirir. Atölyesi ameliyathanesidir... "43. doğum gününde en radikal performansını gerçekleştirecek mitolojik kadın imajlarını yapıldırır yeniden; Rönesans ve sonrasında ideal güzelliğin temsili olarak görülen kadınların her birinden farklı özellikler seçerek yüzünde bir pastiş oluşturur."

Yeryüzünde boş piyirci tasarımların takırtısı habire artarken ve bürün çek canğillerinin içinde yüzlerce yüzüne ve neşter kadın ve erkek bedenleri üstündeki işlere hazırlanırken, 'bulutların üstündeki' bu 'hualar' ne iş, ol, denebilir.

Kültür (sanat), hep tabandaki korkuncu yoksulluğun-yoksulluğun üzerine oturan piramit tepesi bölgesine yakın yerde üstlenen 'hual'ı zaten. Dönemin havası-ruhu, kültürü mültürü folklorun 'aşadıkları' edoğru üfifin... Buradan, halk kültürünün burada çerçevede dışına koyuyorduk; yoksa insan türü hep piramit'ile vardır. Piramidimizden önce, piramidin tepesine doğru iyice dalaran o 'dar alan'da ise neşterle paslaşmalar ortaya çıkar!

Evrensel olarak, kültür-sanat'ın üreticileri

Desen: Ali Osman Coşkun

iyi veya kötü eğitimlisiz küçük burjuvalardan oluştuğundan ve bunlara "epейdir narsisistlik güşşil bozuklukları" musallat olmuş olduğundan; ben'in konumlanışı/örgütleniş, başka ben'liklerle ilişkisi ziyadesiyle netameli bir alana dönmektedir.

İnsana dair söz ve işler bu 'dar'lıktan çıkamaz ve haliyle daralır/çıkamazdır da...

Dar alanda kısa paslaşma

Konu, dar alanda kısa paslaşmalar söz konusu olduğunda rekabetçi 'ufuk' genişler; el arttırılır; iş büyür... Varoluşun, yapılmış istenelerin hıyısı üstüne; tutunma' ihtiyacının, kabullenilerek ilerleyiş' ihtiyacının ince reketi düşer... Doğrusu, 'dar' sanat alanıyla başka 'dar' alanların farkı yoktur el arttırmada. Hatırlıyoruz, 70'lerin sonuna doğru, faşistler tarafından vurulan Bedrettin Çömet'in (ki sanat tarihçisiydi) cezasizinde, 'devrim için savşamayına sosyalist denmez' sloganı atan gruba bir diğeri 'devrim için savşamayına komünist denmez' sloganıyla cevap veriyordu, vs...

Batı güncel (çağdaş) sanatı sınır tanımayor, günümüzde; piramidin oracığındaki rekabet, penisini kesip atmakla ilgili 'performans'ları daha görüştürüyor Hayatın tırmı, yani düñsel hayat performansını içinde ceyranyan eden bütün bu sanatsal performanslarda, dünyamızda...

'itiraz' isteği/iradesi ve kararlılığı görüp; sanatın 'dinden, büyüden, mitten arınarak varlığını bir günahkar olarak sürdürdümse gerektikğine' iman etmek bile, bu herçümce'ye Hande Ögüt'ün sözleriyle, "taktıkları maskenin ardında gizlenen koca bir hıçkıkten ibaret olduklarını, görmek yerine, kendi arzularını gerçek için kurumsallaştırarak larla boyalı olmaları'nın tefrik idmetmek kolay mıdır...

Sözünü ilmiye için sınır tanımayacak kadar 'süksüm' insanı anlamı, ama buradan yola çıkarak 'kilise' kurarını değil... 'Evet, sanat pis bir iştir', fakat pis bir iş olarak sanat pazarı da var!

Ve bütün bu sanat hikayesi Patricier arası bir hüküydür, filen... 'Plebler, ya 'baba'ları için göğüslerini jiletliyor ya da intihar bombacı oluyor...

Anlamak mı... Zannın burasında, daha az vahim örneklerle rol çalmaya çalkan Türkiye'liere dönümler yürüzümü. Türkiye, rakamlarla bilmenekâğı 'ekonomi'dir dünyada falan ya; aynen böyle bir hal içinde bizim Patrici sanatçılarınca henüz 'spemleri'ne cikmış filen değiller... Feniş 'şerhlerini sergiliyorlar veya burjuva 'beşiyorlar'! Serkan Özkaya namlı zat, 'Bana onun kellesini getir' başlığını çektiği yenilebilir heykeliני Sanyay ve New York'taki geçirip memleketle getirmiş... 'Sanyay'ın ünlü lokantası Mon (Moon) the Bund'da üzeri boyanmış bir klonamışın müziği ve

New York'un revaçta mekânı Freemans'da rom soslu zencefilci kek olarak hayata geçen 'Bana onun kellesini getirin' i' Siraseviller'deki Chang'a'nın şefi Civan Er yorumlamış... "Küçük bir ayı kafasına benzeren tasarımı (...) Kadayıfa Tavuk ve Yabani Kekikli Jus" olarak sunmuş Chang'a... Günahı, 20 Şubat-20 Nisan 2008 tarihleri arasında 33 YTL, imiş, 'kuver hariç'!

Sanatçım, "her bir heykeli kişiyi özel bir yapıt olarak sunulmasını, her izleyicinin yiyip biteceği, belki de yarım bırakacağı bu yapıtla son derece kişisel bir ilişkiye girmesini hedefliyor" muş...

Sanat (ürünleri), insanların hayata ve sanata "son derece kişisel" bir ilişkiye girmesi ve oradan çıktıklarında değişmiş olmaları muradıyla üretilir; 'dinden, büyüden, mitten arınarak varlığını bir günahkar olarak sürdürdümse gerçek' sanat, bunları incidir... "Pis bir iş olması sanatın, bu 'mural' çerçevesindedir... (Tabii, sanatın 'show business' olarak bakmaya tahammül edemiyorsak ya da 'sirk'ten farkı bir değer atfediyorsak!)

Ancak, ancak; sanatın 'haddini' de unutmayalım; geçen saydıkları yazımda da yer verdiğim Esat Tekandın sözleriyle: "Dünyanın yanlış olduğunun ve işlerin kötü gittiğinin bir sergide öğreniyorsan hiçbir şey olmaz denmez. Oraya gelece kadar ne yaptın? Sakasda mı yettisin?" Budur!

Ve bunlar buracıkta dursun. Şimdi bir başka 'hale' çeviriyoruz dikkatimizi: Bir netameli alandan dğierine geçiyoruz...

Bugünkü günde; yani, kapitalizmin sanat'ı neredeyse avucuna sığdırmış göründüğü şartlarda; büyük çoğunluğu sosyalizmden uzak düşmüş aydın-sanatçı zümresinin, genellikle sınıfal asipnaslik ve uyanıklıkla donanmış olanları ağı başını giderken, sosyalist sol'dan kopmayanlara bakacağız. Burada da, lıfımı mazur görün, bir 'alt- tür'le uğraşacağız!

Bu demektir ki, 'yoldaş aç söyler' hesabı söz alarak sosyalist nezaketle açık sözlülük arasında sıkışıp hurpalanacağız... "Yunank'ta; Marksizm, oldmadi post-Marksizm; oldmadi anarizm; oldmadi trnalkı 'sol'; oldmadi ulusal-sol; oldmadi liberal-sol; oldmadi radikal demokras; o da oldmadi 'düz' demokras; iye dip zip ziplariken ve sahip oldukları geniş 'ithalat' imkânlarını yuğmalarken en fazla memleketin genel geç kalmışından

..futbol yayın olan pek çok zati muhteremin aslında futbolun 'f'sinden anlamadıkları, Viyana'daki çeyrek finale kalınca Ülker gibi, TTNET gibi, TAV gibi firmaların nasıl acilen gazetecileri davet edip özel uçaklarla birinci sınıf, bedava taşımalar, konaklatmalar yaptırıyor filan...

Gazeteci figüran mı?

Gecenlerde, Babali Şenlikleri kapsamında "Okumak mı, bakmak mı" sloganıyla düzenlenen "medya gerçeği" konulu bir konferansa katıldım. Kısır bir zaman diliminde Türkiye gençlerin geçmişten bugüne yaşadığı sorunları masaya yatırmazmış istiyorlardı. Bz, yani bir kaç akademisyen, bir kaç da pratisyen, oturmuş uzun bir masaya konuşuyoruz işte... Bu tip toplantılara genellikle Gazeteciler Cemiyeti'nin yöneticileriyle kudemli üyeleri, yaşı başlı gazeteciler katılıp en az sıralardan konuşmacılar dinler; 'gerçektiğinde' soru sorar, konuşmacılar ayaır veriler. Gerçi, hemen hemen hepsinde aynı şeyler, aynı seçilmiş sözcüklerle konuşuluyor olsa da, biraraya gelmekten, aynı şeyleri milyonlucuk kere konuşmaktan hiç sıkılmazlar... Eas da budur zaten: Hep aynı şeyleri, aynı tonda söyleyebilme becerisi. Sesin biraz yüksek çıkarsa, biraz ona bunsa dokundukları şeyer söylenmez zaten bir daha o toplantılara ancak dinleyici olabilirsiniz. Eger onların hoşuna giderse, gururlarını okşayacak halkla edersiniz, yüzlerinde şu ifadeleri okursunuz: "Aferin, bak hoşuna gitti bu söylediklerin". Lakin, hele bir de ters köyeye yattır, canlarını sıkacak halkla edersiniz, o zaman da bu köyeye belirlirver yüzlerinde: "Sen şu konuşmayı bitir de, ben sana gösteririm". Bu seferki toplantının kurbanı, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden Prof. Nurdogan Rigel oldu... Nurdogan Hoca, birey-gazeteci ilişkisini kendi kişisel tarihinden yola çıkarak çok özgün bir soyutlamaya-anlatığa konuşmasını şöyle bitirmişti: "Gazeteciler Babalı döneminde kahramandı, 70'li yıllardan sonra anti-kahraman oldular, günümüzde ise figüranlardır". Vay, sen şimdi bunu diyen? 48 yıllık gazeteci

Hami Alkaner sinirleniverdi: "Gazeteciyi figüran diyemeyiz... Hemen sözümlü gelir alin!" Aniden davet edildiği bir topluluğun üyeleri tarafından örsellenmeye başlıyınca Nurdogan Hoca, manalı bir örnekle ne demek istediğini bir kez daha açıklamaaya çalıştı: "Milli Takımlar Teknik Direktör ü Fatih Terim basın toplantısında gazetecileri aşğılaarken de bu tepkinizi göstermeniz beklentiler." Bizim gazeteciler matrik insanlar. Eleştiriden anladıkları sadece başka insanları, kurumları eleştirmek. İş kendilerini eleştirmeye gelince, aslan kesilip hemen saldırıya geçiveriyorlar. Halbuki, Nurdogan Hoca çok haklı. Birakın daha hard-core mevzuları, sadece Euro 2008 kampsındaki gazetecilik pratiğine bakarak bile mesleğin içler acısı durumunu anlamaya yeter. Fatih Terim'in Türkiye-Çek Cumhuriyeti maçı sonrası yaptığı basın toplantısında gazetecileri tıfı yel alması (manşetlere dökerekse "fena azarlamas", "tırılcamas", "topa tutmas", "taşlamas", "kızmas",...) boşuna değil tabii.

Adam malını biliyor. Spor yazarlarının her ofsayt pozisyonunda olduklarını, haberlerin, yorum yazarlarının daha çok bilmeden hazır edilmiş (erkenken içmeye gidilecek çünkile), e sen dakikada skor değişince yeniden iş çıkacak olduğunu, kendisine çıkacak olan pek çok spor yazarının, Türkiye kaybetmiş de, Fatih Terim şifşimesinin, diye dua ettiğini, futbol yazarı olan pek çok zati muhteremin aslında futbolun 'f'sinden anlamadıklarını, Viyana'daki çeyrek finale kalınca Ülker gibi, TTNET gibi, TAV gibi

firmaların nasıl acilen gazetecileri davet edip özel uçaklarla birinci sınıf, bedava taşımalar, konaklatmalar yaptırıyor filan... Nurdogan Hoca'nın da figüranlıkta kastı bunlar olabilir tabii.

2002 Dünya Kupası sırasında verdiği bir söyleşide Ümit Kıvanç da söylemişti: "Bizde futbol gazeteciliği, gazeteciliğin en korkunç yapıldığı alan. Gazeteci kulübine ortaya çıkan taraftarların tamamen haksız amaclarla yürüttüğü bir faaliyet futbol basını. Futbol basınının futbolu kirlittiğini düşünüyorum", diye. Bakış sayılmaz. Bir kaç istisna hariç, Avrupa Kupa maçları

sırasında futbol yazarlarının pratiğine baktığımızda bu iddianı doğrulayacak kanıtları bulmak çok kolay. Sadece Çek Cumhuriyeti ve Hırvatistan maçları sonrası okuduğumuz "yazılar bir kaç kez değişti... milli takımın kıyafetleri... için bile yeni baskılar kınma sokuldu..." söylemlerine bakarak bile nasıl "skora" kenetmiş bir gazetecilik yapıldığını anlamak mümkün. Nitekim, köti figüranlar, maçlar boyunca ana aktörün yurumuk yemekten abandone oldular velsellam.

Köti figüran demek, figüranlığın bir de racunu olduğunu ve iyi yapıldığı taktirde, saygı duyulması gereken bir meslek olduğunu hatırlatılmalı hemen. Figüran denince, jenerikte ismi küçük harflerle yazılan kişilerin her aklimahe ver. Replikli olan vardır, repliksiz olan vardır. Ama-bazılarının gerc, aslında setlerin en cefakar ve çalışan insanlarıdır figüranlar.

Olmasa olmazdır. Başrol oyuncusunun beceremediği, cesaret edemediği işlere kogaclar kottarılır. Her ne kadar istisnai büyük yazılmasa da, uzun süre görülmüşler de, çok önemli iş yaparlar. Şimdi, bizim gazeteciler aslında "figüran" da değil (figüranlara haksızlık olmasın), "köti figüran"ları.Yani hem işini iyi yapamıyor, hem de işşman herkesten. Bu arkadaşlar, hep aktör olarak derdinde... Siyaset yazarıyorsa politikacı gibi yazacak, parti kuracak, parti kapatacak, darbe örgüleyecek, siyasete yön verecek... resim eleştirisi yapıyorsa ressam gibi, ekonomi yazarıyorsa borsacı, bankacı gibi, futbol yazarıyorsa teknik direktör gibi, oyuncu gibi... Bir de gazeteci gibi bakabiliriz. Olguları biraraya getirip, akl ve vcdan süzgecinden geçirip mantıklı ve eleştirel bir dille sorgulayabilirsek: doğru bulur arkadaşlar bizlere. Mesela, Futbol yazarlarımız "Fatih Terim'in maası 280 bin kişnartı aşırı ücreti denince" çığışından çaktarılbisiler (kamusal sorumluluktan değil, baş aktöre karşı duyulan kıskançlık ve öfkeden), uzmanlaşmalar, derslerini çalışsalar, daha az içti, daha ayık kafayla mı izleseler, aceleci, armut piş ağzıma düşükül yapmasalar olmaz mı?

Şimdi, hal böyle olunca, yani Nurdogan Hoca'nın dediği gibi gazeteciler "köti figüran" rolünden öteye geçemeyince, daha çok yazı öce atırlır ve daha coook tartışılır Fatih Terim "Ben o gazetecilerin anasım"... dedi mi, demedi mi, diye.

Benim macnaya Avrupa Kupası çeyrek finallerinden sonra en dikkate değer bulduğum başlık biatetorg sitesindeydi: "Türkiye penaltılarla yarı finale... Her yerde silah senleri" demişlerdir. Bir de, Türkiye-Hırvatistan maçını evden büyük heyecanla izlediğimiz arkadaşlardan biriye geç vakti **çalışma bitsin, çıkam** diye bir laf etti, hepimiz buz kestik tabii.

Kısk sesli bir yazı

Bir yazıyı son derece 'kışık' bir sesle yazıyorum. Hani ne olur ne olmaz Klavye tuşlarının ses komşularımızın dinleri rahatsız etmez, onları sinirlendirmen, sonra al bayına belayı. Dün geçenden beri komşuların, kendi binamız ve yakındaki sakinlerin, sokakloları, yakın sokaklarda oturan diğer semttaşlarımız saygıda en afak bu kışık etmiyorum. Her birine onları sinirlendirmeyecek dercede bir tebessüm bakıp suratına, yerlere kadar eğilecek tüm saygımı gösteriyorum. Karşı komşum, doğum değil seyran değil, müzik sefinin sesini sonuna kadar açmış Ankara havası dinliyor. Dinleisin efendim, en doğal hakkı. Üst komşum karşıfalanı yıkıyıp aşıyor, boyu bir balkoncu figüran. Sıcakta evde oturmak için, simdi

balkona çıkıp da ne yapacağıız, Allah'ın günü bilmeyi ya başka bir gün otururuz balkonda. Üst komşunun karşıfalanı tedirgin etmeyelim.

Oh ne güzel, bir komşumuzun masafirlerini yanlış bile başlatıyor. Bu sayede de olsa kışık yazı çok tanınmadığına inanışlara o saygı dolu tebessümümüzü gösterebiliyoruz.

Ben bu kadar korkak değilim. Hiç kimse benim işin ödek kelimesini kullanmayı aklının ucundan bile geçirmemiş. Komşularımızın hoşgörüüne şüphanak ziyilıyoruz, meğer ben ne gıcimsiz, ne kaygı-bır hıpmışım. Komşuların bana zamandı bana nasıl kattanmışı.

Evet ne dyordum, ben eskiden bu kadar ödek bir değildim. Ta ki dün geceye kadar. Atv ekranından Rüştü'nün penaltıyı kurtarışından hemen sonra gerekte komşularına karşı ne kadar saygıda kusur Rüştü penaltıyı kurtardı, daha bizim futbolcular

birbirine sarılmaya davranıyordu ki nasıl bir cephaleninde ortasında yaşadığımız ortaya çıktı. Mahallenin dört bir yanında memler altılmaya başladı. Değişik sesler, değişik aralıklarla en az yarın saat sürdü silahların mermi kışması. Tek tek atılan mermiler, otomatik silah sesleri, kulaklarımız dibinde patlayan silahlar, biraz daha uzaktan gelen sesler.

Oyle birkaç magandanın, bir kaç seslerinin işi olsa neyse. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla milli zaferden sonra silaha sarılmayanların sayısı oldukça azaldığıydı. Hani bir de silahlı dolu da olgunluk gösterip silaha sarılmayanları hesaba katarsak sanırım bütün komşuların, bütün semttaşlarımızın silahlı var. Hem de patlayınca fena haldde korku salıyorlar.

Bu yüzden karşılaşmış komşuların, semttaşlarımızın silahlı olmayan birkaç garibanın bir olabileme ihtimaline karşı yormuyorum. Ne işi kalksın can tatlı, en iyisi yazıda kusur etmemek.

Futbolu bıraktı, bizden Irak Yerebatan Sarayı'na direk diye sevinmemize vakit kalmadan 'teknik adam' diye kimin icadı olduğunu bilmediğimiz bir etiketle ortalama bir yurdum erkeğinin en baba mesaisini harcadığı mecranın ortasına tüy olarak dikildi...

Terim kafası

Eminim hepinizin böyle bir adamı olmuştur. Hiçbir tanışıklığınız, birebir hiçbir diyalogunuz yoktur. Herhangi bir ortamda, herhangi bir şekilde karşılaşmışlığınız, kişisel herhangi bir sürdürmeye girmişliğiniz de yoktur. Lakin öyle birinin varlığında dahi inanılmaz derecede rahatsız olursunuz. Ne vakit gözünüz değse varlığına, içinden galiz küfürler geçer. Bir türlü anlam veremediğiniz bir nefret o kişiye karşılaşmaktan köşe bucağ kaçmanızın neden olur. Bana dokunmayan meseline bahsi geçen yılan sizin algınızda o şahısla ete kemige bürünür.

Kimden mi bahsediyorum? Anlamadım mı, şu son bir aydır bendeki bu naahş duyguları hak ettiğini defaatle ispat eden Sinyor Terim den. Hazret daha cimbom'un liberasyonken bızde öfke biriktirmeye başladı. Futbolu bıraktı, bizden Irak Yerebatan Sarayı'na direk diye sevinmemize vakit kalmadan 'teknik adam' diye kimin icadı olduğunu bilmediğimiz bir etiketle ortalama bir yurdum erkeğinin en baba mesaisini harcadığı mecranın ortasına tüy olarak dikildi. Ankaragücü, Göztepe gibi takımların direksiyonundayken bizimle oynadıkları maçların haricinde dikkat kesilemediğimizden pek o kadar da rahatsız olmadığımızı zannediyorduk. O da ne; bir de baktık kulübede Piontek'in yanında oturuyor. Hangi özelliği referans kabul edilip o görevle taltif edildi bilemiyoruz, bilemedik. Yalnız kendisine ayar olduğumuzu idrak etmemiz oradan sonra netlik kazandı. Ne yapsa batar, ne etse rahatsızlık verir bir şekle büründü oradan gerisi.

Sonradan sonraya farkına vardık ki, aslında kıl olduğumuz, vitrinin en önünde durması habesıyla yayın imparatorumuz. Bizim karnasına dokunan kırk yaşında kendimizi yuzyıllardır yaşayormuş gibi algılamamıza neden olan ışık hüzine erişkin değışimler silsilesi imiş. Bi anlatmaya başladık mı, neredesye mağara resimlerinden, kütaların birleşikliğinden bahsedecemizmiş gibimize geliyor.

Öyle ya; herkesin evinde bulunmayan bir alet olan televizyonun hayatımızın vazgeçilmesine evrilmesinden tutun da, bir İstanbul yazdırın büyüklerimizin telefon yirmidört saat sonra bağlandığında ne için öbür uc aradığını unuttusandan, el kadar bebelerin cebinde dürürlü öten kibrit kutularına kadar metamorfoz karmışas. Bunun arabası var, amerikan sigarası var, kot pantolonu var, bilgisayar var, saymakla bitmez. Bir de nasil bir kanaksama yetisiye, sanarsın elimizde cep telefonuyla fırladık hayatı, tek dilime salgı emekleri internete sörp yapıpken

kemirdik. Bir Allah'ın kultonnda şaşkınlık, alışımaşlık, yadsıma ara ki bulasın. Blok tuğla buyundukda aletleri cep telefondu diye yanlarındı gezdirdikleri, yeşil ekranlı matleri dekora aletleri bilgisayar niyetine kutsadıklar günleri bile öyle bi hıza unutuyor ki insanlar, durup hayret edeceklri bir vakit yok. Muhabbetler anında megapiksel, megabit çerçevesinde ilerliyor. Bir işin maddesel

yönü tabii ki, ruhsal yönüne akl şir erdirebilmek mümkün değil. O kadar devasa ahlağı değışimlere maruz kaldık ki insanlık tarihi notkasından bakanca kısıcağ kalan ömrümüzde, buna dayatacağ balatayı iskandinavlar bile üretemez. Hayır ara kuşak olmanın verdiği bi hamşuluk var zaten, üzerine kısır bir tarım toplumu olmaksın, hiçbir şey üretmeyen tüketim toplumu olma değışı yıklunene tutmayn havasalmazı.

Bize doğru diye belletilen ne varsa simdi yanlıs addedilmekte, uzak durmamız öğütülen ne ki... kabul edilmekte. Tevazu erdem olarak

dikte edildi bize, e gelinen noktaya bir bakıyoruz gözüğün adı altında herkes kendi kibirine sarılmış. Birine haksızlık

yaptığımızda vicdan adı altında bir rahatsızlık nakşettiler, şimdi insanlar, "Benim doğrularım var," diye bişey uydurmuşlar gözlerinden, tek kişilik bir 'önümüze gelene bir tekme' oyunuyla dolayorlar sokaklarda. İki ara bi dere nereye meyledeceğimize karar veremeyen biz de genelgeçeri dökmeye gelişaş hayatımıza kendimize laf anlatıyormuz. Yok alırlık olmalıyz deseğ hayatımız yutuluyor.

Nerede ve ne zaman koptuk onu bilen var mı? Bu herkesin egosunu Eryetiz Kurtural vaziyetine geçirisi hangi zamana denk geliyor? Bunun suçlusu, sorumsuz kim? Ve hakikaten olması gereken hangisidir? İşte imparator hazretlerine

besledığımız hisler, bu gelişime değmeyen değışim olgusunun ne ki... Ne panahına olursa olsun başını olmak

histerisini bir türlü hazmedemiyoruz. Köyby filmlerinde Kızıldillerlerin, Kaptan Swing'de Ontario Kurtlarının ve yeşil çimen üzerinde de Arabacılar'ın tarafını tutan bizler aklımızı bir türlü sedde ettiremiyoruz bu yarı tanrılara. Kılık kıyafeti de, soyisimle paralelize olmuş anatomik özelliği olan terim terim terlemesi de, ne mana ifade ettiğini çözemediğimiz envai çeşit mimiği de bize rahatsızlık veriyor.

Daha da önemlisi bu bir adamı alıp yarı tanrılık mertebesine ulaşturan zihniyet bile teris geliyor. "Señh uçmaz, müritlerin gazdır ondaki uçuyorum hissin müritler kısmdır. Yani bokunda boncuk bulunan vatandaşın ziyade, "Abi süperonik bir şey, boncuk değil boncuk ötesi!" diye bulduğunu kapı kapı gezdiren garezimiz.

Ve ilk günden bu yana da ağar belirlen, kara düdüklü beyaz dostlarımızın, kalın purolu finansörlerinin yordamıyla elde ettikleri, bize, "Şey destan yazdı, aman kılı fethetti!" diye kuş kondurmuş gibi pazarlayan kim varsa öfke duyuyoruz. Belkette kazaanlar da şey değildir, bir kıtannı iki büyük organizasyondan birinde sonuca ulaşmış olmak başarılır. Yazılın şurası da bilimsel bir gerçekçeri ki devamlılığı olmayan bir başan denk gelişler silsilesidir. Stratejik altyapısı olmayan, zaman olgusunu ilimik ilimik işlemeyen kim varsa ortaya kaçan "Ben kazandım!" diye, kuşuyla bakılması kaçınılmazdır. Bizim sultanın tek stratejisi, "Al kelleyi koltuğa, urun yığıtler, koman gaziler..." Oyun kaybedildiğinde de o saldrganlığı bükemediğin bilege karış sergilemekte bir beis yok anlayış. Yok be basamak, hasetten falan değil yahu, işte bilmece kaç senedir abinin takımlarını seyrede duruyorum, herhangi birinin sahada mesaisine bakıp, onun kişiliği, kimliği görebiyoruz muyuz?

Ve şu yaşıduğumuz günlerde denk gelen futbol mücelzeleri dâim iyice koparttı. Ben herhangi bir basını toplantısını, "Alayız topsunu öğlüm!" vezicesiyle bitirilmesi tanklık edeceğimizden eminim. Bizim öğlönlar da bu yarı babalarımla bile seve seve kabul ettirmeye niyetli midir, nedir? Benim diyen bünyeyi bi dünya teste sokacak mağar oynuyorlar. Şu üç taktık şahısma dır kırıldığım tübi neticeler var mesela. Bende taşıkardı yok. Herhangi bir kalp-damar rahatsızlığı yok. Son ana kadar, "Alayız bi ya maçı," demek ise herhangi bir anksiyete artirmis olmaşına delalet.

Ne yapalım? Ne miras bıraktı bize rahmetli Optik: "Çok seviriyoz be abi!"

Obama: 'Eski' emperyalizme yeni 'kılıf'

Genç bir siyah politikacının, Afrikalı Müslüman bir göçmenin oğlunun ilk siyah Amerikan başkanı olabilmesi kesinlikle düşünülemeyecek ve ancak '24 Hours' gibi TV şovlarında gerçekleşebilecek bir olaydı... Ama...

Senator Barack Obama'nın Demokrat Parti'nin ön başkanlık seçimlerindeki zaferi Amerikan tarihinde eşî görülmemiş bir olay: İlk kez bir siyah başkanlık seçimlerinde aday olacak, iki büyük partiden birisini temsil edecek. Üstelik araştırmalar gösteriyor ki, Cumhuriyetçi rakibi John McCain'i alt etmek için iyi bir fırsat yakalamış durumda.

Genç bir siyah politikacının, Afrikalı Müslüman bir göçmenin oğlunun ilk siyah Amerikan başkanı olabilmesi kesinlikle düşünülemeyecek ve ancak '24 Hours' gibi TV şovlarında gerçekleşebilecek bir olaydı. Bu, doğal olarak ABD'de ve bütün dünyada geniş bir ekti yaratacak. Ayrıca soldaki bazı eğilimlere bile uzakacak denli bir kafa karışıklığı yaratacak.

Bu, merkezi emperyalist gücün politik sisteminde gerçek- kısmi ama önemli- bir değişim mi? Ya da bu politik sistemin, Amerikan emperyalizminin dünyada ve kendi ülkesinde yüz yüze olduğu ciddi sorunlarla daha iyi koşullarda baş edebilmesi için gerekli yapısal -yeni bir yüz- değişiklik mi?

Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal olarak, ısrarla doğru cevabın ikincisi olduğunu söylüyor. Bunun doğruluğunu anlamak için Barack Obama gibi bir figür yaratan sistemin başat niteliklerini ve ete taraftan kendisini ülkenin başkanlığı için sistemin razı olması gerekli hale getiren koşulları analiz etmek zorundayız.

Birbirinin yedeği partiler üzerine kurulu bir sistem

Amerikan demokrasisi, sınırlara göre sırayla karşılıklı olarak başkanlık yapan ve parlamentoda yer alan, iki büyük burjuva partisi -Cumhuriyetçi ve Demokrat- varlığı üzerine kurulmuştur.

Her iki partinin de farklı politikaları ve seçmen tabanı vardır. Geleneksel olarak Cumhuriyetçiler, küçük ve orta ölçekli şehirlerin orta sınıflarına bütücü kentlilerin orta-üst sınıflarının en tutucu tutumlarını temsil eder. Ete taraftan Demokratlar daha 'liberal' (sözcüğün ABD'deki anlamıyla) pozisyonları temsil eder ve seçmen desteği geleneksel olarak azınlıklardan (Zenciler ve Latinler) ve diğer aymıçlıkları uğrayan kesimlerin bileşiminden, bunların dışında işçilerden ve büyük şehirlerin 'liberal' orta sınıflarından gelir. Sendikalarla tarihsel ağırlıkları sayesinde Demokratlar; seçim alanındaki baysımsız sınıf alternatiflerini tecrübe etmede her zaman iyi iş çıkartmışlardır. Ancak eklenmesi gerekli ki, son bir kaç yılda bu politik farklar, derinleşerek artarak ortadan kaybolma eğilimi

gösterdi ve ortada Cumhuriyetçilerden hiç bir farkı kalmamış güçlü bir Demokrat sağı var.

Hiç bir biçimde şüphe götürmeyecek olan şey, Cumhuriyetçilerle Demokratların emperyalist burjuvazinin öz partileri olduklarıdır. Bunun kanıtı, her iki parti ve adaylarını ayakta tutan gelirler arasında birinci sırada büyük firmaların bağışladığı çok büyük miktarlardaki paraların olmasıdır. Bu sisteme eğer holdinglerin sağladığı, bağışçıların istediği taahhütlerin de göz önünde bulundurulmak zorunda olduğu güçlü finansal destekler olmazsa hiç bir politikacının hiç bir önemli afiş yapmak için gerçek bir olaya yoktur. Biz bu konuyu başka bir sayıda inceleyeceğiz. Bu, bizim açımızdan, hangi partinin burjuvazinin hangi fraksiyonuyla bağlantılı olduğu sorusunu açıklığa kavuştururken, sonucu da tasdik eder: Cumhuriyetçiler en çok petrol şirketleri, kimya, araba fabrikaları, inşaat ve tarım sektörlerinden destek alırken, demokratlar finans, sigorta, emlak, eğitim ve sağlık sektörlerinden daha güçlüler.

İkinci olarak bu; her iki partinin de yöneticileri, bürokratları ve danışmanları görülüyor. Çoğu kişi Cumhuriyetçilerin savaşta daha meylliyyen Demokratların

daha barışçıl olduğunu düşünmeye yatkındır. Gereklik bunu yalanlıyor. Pek çok emperyalist askerî müdahale ve savaşlar Demokrat başkanları tarafından başlatıldı. Mesela 60'ların sonundaki Vietnam müdahalesini başlatan John Kennedy idi. Ve Kennedy, ayrıca Küba ya karşı yapılan Domuzlar Körfezi çıkartmasını destekleyen kişiydi. Harry Truman 1946'da Hiroşima ve Nagazaki'yi bombalattırmıştı. Irak'ta sürmekte olan savaş, George W. Bush'un politikası olmakla beraber Kongre'de Demokratların desteğini almıştı. Yani, dünya çapındaki emperyalist kâr payları zora girdiğinde bütün partiler politikalarını aynısarlara çok oluyordu.

Barack Obama kimdir?

Obama'nın biyografisini okuduğunuz zaman vardığınız ilk sonuç, ayrımcılıktan (en azından çok değil), şiddetten ve genç Afro-Amerikalıların çoğunun yasadışı fırsat eşitsizliklerinden mustarip olmadıklarıdır. Sonradan ülkesine geri dönmüş olan bir Kenyalı göçmen ile bir Amerikalının oğlu olarak New York'un Columbia Üniversitesinde ve magna cum laude olarak New Orleans'teki Harvard Hukuk Fakültesinde hukuk okudu. Bir avukatın firmasında çalıştı ve üniversiteye

hoca olarak atandı. Chicago'ya gitti. Demokrat Parti'ye katılması ve göz kamayıcı politik kariyerine başlaması da bu şehirde gerçekleşti. 1996'da Illinois eyalet senatosuna ve 2004'te Ulusal Senato'ya seçildi. Bütün bu olaylar, Bill Clinton'ın desteğiyle oldu. 2007'de etkili senatör Edward Kennedy'nin desteğiyle Demokratların birinci seçiminde aday adayı olmaya karar verdi. Sonrasını hepimiz biliyoruz...

Açıkça Hillary zenci çocuk' profiline 'çokbilmiş' başları Clinton'dan veya eski asker John McCain'den daha etkileyici olduğu kanıtlandı. Ama o bir yabancısı, Demokrat Parti örgütüne karşı vermiş olduğu mücadelede etkin olmuş bir marjinal unsur olmaktan uzak. Bunun tam tersi doğru. O bu örgütün özgün üretimi olan, şimdiki gibi zor zamanlarda işlevsel olması için yaratılmış bir figür.

Onun muhtemel başkanlığının Amerikan politikalarının içeriğini yeniden tarifi edeceğine inanamak, tecrübeli emperyalist politikacıların (Edward Kennedy gibi) ve Goldman Sachs gibi şirketlerin kendi politik etkilerini yeni dolarlarını kısmen kendilerine düşen birisini desteklemek için (uzun bir yarışta) riske atmalarına inanmakla eşdeğerdir.

Obama'nın politik tutumu

Şimdi de Obama'nın politik tutumlarını inceleyelim. Sürecin diğer ülkelerde de işlediği şekilde, Amerikan politikacıları seçim kampanyası süresince gerçek tutumlarını gizler. Obama gibi yeni Demokrat figürlerin hali için bir kural uygulanabilir: On seçimlerde sola yakınlaşıyorlar, ulusal seçim kampanyasında daha sağlaşıyorlar ve Beyaz Saray'a çıktıklarında saptıkları yolu maktakal sonuçlarına ulaştırıyorlar...

a) Irak ve Afganistan savaşları

Obama, eyalet senatörükken Irak'ın işgaline karşı çıktı. Bu nokta onun işgalinden yana olan Hillary Clinton'a eleştirisinde çok geniş yer işgal etti. Web sayfasında yayımlanmış olduğu Obama's Irak Planı'nda (Obama'nın Irak planı) Afganistan'da Amerikan yönetimini tesis edip, savaş kazanma amacıyla Irak'tan 16 ay içinde çekilmeyle öneriyor. Ancak kendisinin dış politika danışmanı bu plan için "mümkün olan en iyi senaryo" ve Başkan olduğu dönem için "revize edilebilir" diyerek planı açığa çıkarıyor.2

b) İsrail ve Ortadoğu

Kazanması için kendisini kuskuya izleyen, ABD'de büyük bir politik ve finansal gücü olan İsrail lobisi'nin desteğini almak zorunda olmasından dolayı Obama bu konu hakkında oldukça net AIPAC'ye (American Israel Public Affairs Committee - Amerikan İsrail Kamu İlişkileri Komitesi) bir ziyaret etmesinde, "İsrail ve ABD arasında sarsılmaz bağlar var" dedi. "İsraili tehdit eden, bizi de ederler," diye ekledi ve "Bütün bunların anlamı Gazze ve Filistin'den gelecek tehditler karışık birliği sağlamaktır," diyerek tahahhüde bulundu. "İsrail'in güvenliği kutsaldır. Bu tartışılmaz. Bir tarafı beyanatta bulundu. "Kudüs İsrail'in başkenti olmali ve bölünmeden kalmalıdır," diyerek bitirdi. Bu söylevden sonra İsrail'in Washington büyükelçisi, Barack Obama'nın AIPAC temsilcilerini yapmış olduğu konuşma çok önemli ve cesaret verici, diye bir açıklama yaptı.3

c) Ekonomik kriz

Geçen Şubat'ta yaptığı bir konuşma sırasında, sürmekte olan krizi ve sonuçlarını ABD'deki insanları oluşturmaları mümkün olmadığı, "kontrolümüz altında değil" gücünün yeri koronadiki kaçınılmaz salınmalar ile ilgili olmadığını ama Bush yönetiminin gerekçeleştirildi politikalarla ilgili olduğunu söyledi.4 Kendisi pratiğe geçtiğinde ne kadar çok zorlanacağı kestirebilirler çünkü söyleyleri sadece Bush eleştirilerini içeriyor.

Web sayfasındaki ekonomi bölümünde şu tanımları yapıyor: "Serbest pazarın Amerika'nın büyük ilerlemesinde motor olduğunu insanımızı. Tarihle bütün dünyanın kınayarak, refahı yarattı ve yaşam standardında bariz bir fark yarattı.

(...) Bu yüzden bir arada durabiliriz. Şirket başkanlarından hisse senedi sahiplerine, finansörlerden fabrika işçilerine hepimiz başarıya kilitlenmiş çünkü Amerika'nın mürrefehleştiği5 Hisse bir şey fazla somut değil ama sonrası için serbest pazarı her şeyin ortak zemini yapan ve fabrika işçileri girişimcileri, finansörler ve hisse senedi sahipleri bir araya getiren bir kişiden ne bekleyebilirsiniz ki?

d) Göçmen sorunu

1 Mayıs 2006'da Obama Chicago'daki kitlesel gösterilere katılmıştı.2008'de, "İki yıl sonra göçmen sorunumuz çoktan hallolmuş olacak. Bunu isteyenler kasımda oy kullansın. Bu yüzden bugün değişime destek veren herkesin ileriki aylarda östlerini istiyorun. Oyunuz kararımızdır," yazmıştı. Başka bir deyişle söyleşsek kısa yoldan çözüm, başkanlık için bana oy atmanızdır. 12 milyon yasadışı, hiçbir politik hakkı olmayan vb. göçmenin onun bu tavsiyesine uyaçağım söylemek zor.

Aynı metindeki nihai önerisi tamamen müğlak. "Bir kez daha göçmenlerin bütünlükli yapsuna dair tahahhüdü belirtmek isterim ve çökmüş olan sistemi yonetmek ve düzeltmek için cümiden gelenen en iyisini yapacağım."6 Ancak kazandığı seçimde, "Bu göçmenlerin uyuşuğu yuğum çok onas...," yazmıştı. Edward Kennedy'nin kendi adıyla anılan

yasa önerisinde belli (ve şu anda Bush ile de bu konuda bir konsensüs sağlamaya uğrayıyor). Bu, göçmenleri iki gruba ayıran bir yasa. Birinci grupta beş yıldan fazla ABD'de yaşadığını ispatlamak gerekiyor ve belli izleniler bütün şartlarını karşılamanın çok zor olduğu, uzun bir prosedür sonunda sınırdı bir yerleşim izni alabilirler. Aynı zamanda bu 5 milyon "baldırıcıpıçları", eğer kendi ülkelerinden yasal yize alabilirlerse sınır dışı edili, sonra Amerika'ya dönebillerceki anlamına geliyor. Çünkü kanun yılda 325.000 dolarlık kazanç garantili bir çalışma vizesinin vermesini on görüyor. Bu, göçmenlerin büyük çoğunluğunun asla yasal yollarla ABD'ye geri dönmeyeceği anlamına geliyor.7

e) Küba üzerine

Aynı İsrail konusundaki olduğu gibi, Küba meselesinde de Obama seçtiği desteğini sağlama peşinde. Bu konuda Miami'deki Ulusal Küba Amerika Vakfı'nda, yani 1959 devriminden beri Amerika'daki Küba burjuvazisinin en tutucu kanadının örgütü olan bu kurumda bir konuşma yaptı. Konuşmasında ABD sümürgeciliğinin adaya geri dönmesi için bir başarıyla eksi analoga formülünü ve ticari ambargonun devamını savundu: "Değişmez özgürlük şahidi değil Küba'dır. Ve bunu burada, Miami'de söylemek yersiz olur (...)" beraber Küba'daki özgürlük davasını

savunacağız (...) Kübalı-Amerikalıların daha iyi özgürlük eçileri olamaz. (...) Ambargoya devam edeceğiz. Bu bize rejimi değiştirmek için gerekli bir manivela sunuyor (...).Küba'daki değişimleri desteklememizin yolu, bu vasyayla ilkel, güçlü, akıllı bir diplomasi'dir."8

f) İrçiklik sorunu

Bu sorun, Demokratların on seçiminde en kemik tabanı olan "Siyah seçmen" için çok önemli bir sorun ve Obama'nın başkanlık seçiminin kazanması halinde de önemini yitirir. Etiler seçmen tabanı, "Siyah Başkan"ın skintistisi çektileri mazlum ve dışlanmış tarihsel statülerinin üstünden gelmede caba sarf edeceğine dair büyük beklentileri olsa gerek. Ve sonuçta bütün politik kariyeri boyunca Obama, "İrçiklik sorunu"nun çıkartkanlığı yaptı. Konuya her değindiğinde lafı dolandırmaya başladı ve samimiyetsizce "Amerikan toplumlu'nun sorunun üstünden gelmeye doğru geliştiğini söyledi. Mesela 2004'deki Ulusal Demokrat Kongre'deki konuşmasında, "Liberal ve muhafazakar Amerika diye bir şey yok. Amerika Birleşik Devletleri var. Siyah Amerika ve Beyaz Amerika, Latin Amerika ve Asyatik Amerika diye bir şey yok. Amerika Birleşik Devletleri var"9 ifadelerini kullandı. Geçenlerde, kendi üyesi olduğu kilisenin, irçiklğin Amerikan toplumunu yapsal ve tarihsel birleşeni olduğunu söyleyen papazıyla arasına mesafecilikte, "Papaz Reverend Wright'ın derin temas toplumumuzda irçikliği konuşmak değil, toplumumuzduradığı gibi konuşması. Bu ilke hiç yoldan gitti bir konuşması (...) geri dönüşüz bir biçimde tarih geçmişimize bağlaymış gibi... "10 Kendisine oy vermiş olan milyavslara Afro-Amerikalı ve Latin aynı şekilde düşünyörü mudur dersiniz?..

Dipnotlar

1. Alıntı: www.barackobama.com/issues/irak
2. Alıntı: www.politico.com/blogs/bensmith
3. afp.google.com/article/46/2008
4. Alıntı: blogolam.com/13/2/2008
5. Alıntı: www.barackobama.com/issues/economy
6. Göçmenler İçin Öneri, Gray Books, 1/5/2998
7. Correo International, 12/4/2006, www.litciro.com
8. www.folha.uol.com.br/folha/mundo,23/5/2008
9. presidenciais2008.wordpress.com/2008/02/03/pefil-de-barack-obama
10. forounivision.com/univision,18/3/08 (Devam edecek...)

Uluslararası İş Birliği - Dördüncü Enternasyonal yayın organı Uluslararası Posta/İlan (Correo Internacional) çevirtilmiştir...

Su damlası

Sonunda yukarıdan bir delik açılıyor, içerisini narin bir ışık dolduruyor. Eğiliyoruuuz, eğildikçe...

Çözüm doldurulmuş bir çift akis. Sapırım gidip geldiğim yer benden fasyadı, benden her ne kadar farklı olmasa da. Kimsenin bir diğerinden baskın olduğunu söylemeyeceğiz, eşitlik dürtüsünün bir erdem olmaktan çıkıp bir parçamız haline geldiği yerdi; güneş batının yolunu tutup da ayın bizi aydınlattığı zaman ufak yansımalarla görülebilecek belli belirsiz bir gülümsemeden belli. Ertesi gün beklenmez, vakit her birimizi tek tek, veya sadece biz diyebileceğim bu bütünü ısılardı. Ve ertesi gün gelir, denmez neredeydin, sıcak bir selam. Kızgın alev topunun dayanılmaz sıcaklığıyla bizi avladığı günlerden biriydi bu; pek sık gelmez, geldi mi gitmez, gitti mi de uzun bir süreliğine gelmez, ta ki gelene kadar.

Koptum kopacağım, derken bir su damlası olarak bilincim bulanık, enli bir tümeleğe takıldı. Yine bidden biri, diyorum ki koptuğumu anlarım, dedim ya. Şimdi de böyle sürükleniyordum, sürüklenmenin varlığımın bir parçası olduğunu söylemeyecek kadar kısa süre kaldım buralarda. Ertesi gün, ve de ertesi gün. Belki birç oyanır, üç beş kurusuna. Hyar dedirtme kendine, ya da ahmak. Vereceği alacağına denkli hani, bozuldu mu şimdi? Şeklini almak dediği insani vermek ne kadar da zormuş. Şeklin her şeye alışır diyorlar, öyle duydum, kendime biçtim bir de. Şimdi ne yapılır, biraz daha bükümce, biraz daha gürlümce. Vaktinde değişir eğer küfür kelimeleri iştirsın siliş kendiliğine, üzerine alınmazsın, alınsan da kimse umursamaz bu büyük küçük parçasında, bulut diğiller.

Böyle böyle öğrendim günleri ve haftaları, kendime denk edemedim uzun bir süreliğine, ama altıstım her şey. Dedigim gibi. Sanırım ağustosun son günleriydi, ya da eylülün ilk. Deme yahu, oldu mu o kadar. Ama nasıl geçti anlamadım desem yalan olur, zar zor. Bir bütün değil de kişi olmayı nasıl öğrendiğimizi sorarlarsa eğer, ki size temin edilebilir ki burada konuşuklarımız bunlar değildir, sanırım burada öğreneceğim şey de oydu. Belirsiz

bir gerçekten sıyrılmak üzere olmak, uçlara doğru yer almak. Bence bu yerde öğrendiğim sayılı şeylerden biri buydu, sayısız ve döngüsz, sürerlik içinde bir yukum. Ve de nereye bağlanacağımı bilemeyen bir değişim, devinin. İltirimece, kaktırmaca. Kopuş, uçlardan birine yöl alış zamanı geldiğini şurdan anlarısn, kararır tenin. Kendin, kendim, olacağım. Erdemlerden söz etmek ayıptır yahu, nedir ki senin bahsettiğin. İşte budur, ben ve sen kavramlarından oluşan bir bilmece, bulmaca. Ne desem boş, simsiyah oldum, ve yola çıkıyorum. Düşüş başlıyor, başladığın yerden yükseldiğine göre. Bir şeyleri eşitlemeye çalışan bir garip olağanca.

Yağırırım, nereye olduğunu bilmeden. Geldiğim yere, eve dönüşöras da eğer, çok yiprandım. Birbirimize, yine bidden bahsetmeye başladım, ama su sefer aramızda bilinmedik bir boşluk vardı. O oydu, ben ise ben. Ama büyük bir bütünü oluşturmaktan öte, kendi hayatlarınıza daha yakındık sanki. Yaklaştıkça gördüm ki, geldiğim yerin yakınında bile değildim. Belki benzer, ama şekli veriliğe verilmiş, basu biter bir şey dönüşmüş. Bizi vardı ama, artik onlar da. Birikmiş, toplanmış, sıkıştırılmış. Olduğu yerde olmanın güzelliğinden öte, burada olmayı

hazmedememiş bir yığın, ne bir birinin yanında, en çok da bir birinin tepesinde. Dışarı ulaşmak adına. Her biri birbirinden çetinvezir. Burada vakit de geçirmeyiz, ve bilmezler ki en alta olan çıkışa en yakın olundır. Nasıl bir çıkış olduğunu bilemezsin, çıkış uzaklaşmak, geldiği yeri unutmak. Artik en kötüsüdür burası derler ve unutulurlar bir zamanki erdemlerini. Bilemezler, yapamazlar, göremezler bu tahtadan kapanın içinde.

Aşağılardan bir ışık belirir, uzanmasan da çekecektir. Gidip gidip gidip gidip. Sıra bende. Aman aman aman. Geldiğim yerden daha da rezil olur mu diye düşünürken olacak iş mi bu şimdi. Ufacık tefecik bir yer yoldaş, kimseni bilsen de olamaz cehennem bulduğundan fazlası. Bir o yana bir bu yana. Devam ediyor yul da, nereye? Bir o yana bir bu yana. Ucu bir adamın terli avuç arasında bir koğuş. Sallanıyor. Biri o yana bir bu yana. Sallandıkları bütünsel bir yapı olmaya başlaması, tanıdıklarına göz kırpmaktan öte tanıyamadıklarırtan tanımak. Tanımak. Devam ediyor ve omzunun üstünden fırlatır bir yere yükliyoruz bizi. Ortak kader dedikleri bu olsa gerek. Ufak komünlerin tatlı ama kısı vadedi her şey hissiyatı. Bileyoursun ki neler başına gelecek, kimler karşına çıkacak.

Birden hareket etmeye başlıyoruz. Yolculuk bu sefer ufak sarsıntılar dışında bir yolculukta olduğunu hissettirmeyecek kadar çekilebilir kulıyör. Onset birer vardı, sonra ben. Şimdi bizeyazan onlar, sempati. Elelelik. Tamı tamına kaç kişiydik ki biz? Bileyoursun artik, bir önemi de kalmayacağına benzer, lakin kendinden emin. Birden önlenden başlayarak eksilmeye başladığımızı hissediyorum, görünen o ki hislerinde yanılmıyormuşum da. Sıra bize gelmeyecekmiş gibi gelse de en başta, ve ne kadar hazırlıklı olsak da, bileyoursun ne oluyor bize, bileyoursun ne oluyor bana. Aaaaa. Başım dönüyor, bileyoursun artik.

Sonunda yukarıdan bir delik açılıyor, içerisini narin bir ışık dolduruyor. Eğiliyoruuuz, eğildikçe. Sıra ona geliyör, sıra sana geldi, sıra bende, ve bambaşka, tepesi açık, yanlardan işık alan bir yerdeyim. İyi tanıdıklarım, çok iyi tanıdıklarım arada sırada, seni az tanıyorum. Neler oluyor. Ve yine sarsılıyoruz. Taşıyoruz. Kurtulduum mu acaba. Hayır hayır. Süzülüyoruz mu şeyin yan tarafından, ve dibe vuruyorum.

- Şu bardağı bi daha doldursana. Yanındakiler yok artik, ben de nerede olduğunu bileyoursun, konuyorum uzunca bir yüzeyin üstüne. Bardak kalkıyor, Bardak tam üzerine iniyor. Bardak kalkıyor, bardak tam üzerinde. Sonunda bardağın içi boşalıyor ve içindekilerin, dost bildiklerimin, ben olan o'ların nereye kaybolduğunu fark ediyoruz. Gadder herif. Pu!

Olduğum yerde, tek başınayım artik. Adam kalkıp yürüyecek uzaklaşıyor, bağırıp çağırıyor. Biri daha geliyor, bir elinde bir kumaş parçası girişin önünde beliriyor. Şeyler, şeyler, şeyler. Hepsini tek tek alıyor da, benim farkı nedir ki? Sonra elindeki bizi yüzeyin başına koyup hızlı hızlı ovalamaya başlıyor. Once aşağıdan yukarı, sonra dairelerle, ve sıra onda.

Sıra sende.

Sıra bende.

O. YİĞİT ÖZDEMİR

SERHAT ÖZCAN ve HAKAN GÜLŞEN
her çarşamba, saat 22:00'de
DEM TV'de...

DEM TV'yi izleyin ve D Smart'tan izlenebilir. (D Smart'tan özellikle talep etmek gerekiyor.)
11996, E: 26000, FEC: 5/6 Dikey

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hacca binlerce kez gldin, namazı binlerce rekata çıkarın, zembereğini kuyusunu bir seferde için... Kirli paralarının pis kokulu foseptiğinde boğulmanızı dilerim, satılmışlar, yüzsüz, arsız insan cellatları!..

Her şey gençler için!

Önce ortak pazar vardı. 68'lerin, "Evet çocuklarımız, biz paramız!" dediği... Sonra bir A B tantonası ve büyütlün Türkiye pazarı... Özal dönemi 'rengi önemsiz, yeter ki gelsin' semayeleri, 'yat, işletmeye gerek yok, sıkışınca devret' modelleri, 'kamuya ve onun bankalarına yükü' formülleri, 'kötü tutugunu öpün' mantığına serbest piyasa ekonomisi. Özelleştirmeler, kamunun bütün kâd eden kurumlarını önce yandaşlara, sonra yabancı ortaklara peşkeş çekilmesi, bakan ve başbakan çocuklarına dikili açgönlü olsun diye kurulan ve en ufak gazdan nem kapam borsası, acımasız kapitalizm, emperyalizm ve onun yeri uşakları... Ezilen çığnänen çalışan hakları, aymazlık ve duyarsızlığın ulaştığı nokta...

70'li yılların başında Almanya'dan izne gelen dayım getirdi ilk 'kot'u.

Hemen kemeri oluk belini lastikleye çevirttim anemne. Kalın kumaş ve sağlam gift dikisi, bütün gün sokaklarda koşturan benim için, bulmamız Hükümeti kumaşydı. Sonra Ankara'da kaçak malların satılmasını yasak oldu Amerika pazarından bir kaçak kot almak istedin, sonlarına doğru ergenliğim. Neredeseyse babamın maşası kadardı ve o gün oraya gömüldüm kot hayatımı. 12 Eylül sonrasında, sigara, viski, avokado ve olmasa olmasam kot, yasaştıkları hayatımızda. Uvakk uvakk Lı Kuprî reklamlayana başlayan cinsellik çağışmık kot reklamları, insanın olmasızın, birbiriyle havada uçarken sevinçlerini bilgisayar ortamı Livares, ve kot olgudumuzda edilev Mavi Caminerekadargetti bizi. Göstermek için ve kesimler:sayesinde penis boyu sorunu halledildi. Vajinal ve basenise çirkinlikler daha çarpıcı, görsel bir estetik haline dönüştürüldü. Üzerine bir mont ve kobby şapkası takınca da marabakattan dansla çiftlikleri kahyalığına terli olmuş oldu. Zaman içinde toplumun her kademesinde kabul gören 'cin', sosyete partilerinde, ceket gömlek, kravatt, kot ve altına yastısı spor ayakkabı kalı, giymeye başlandı. Tabii birer burrakak içgüd eden modelleri bile, "Başka bir şey ile rahat edemiyorum abı yaa," şeklinde savundu. Sözümler ona türban krizleri yasayınca, modern dind kızlarım, 'işşhane' kısmını kafayı bir örütlüye karşılık hallettikten sonra, tulum, pantolon, uzun etek ve de kot etobise giymek suretiyle, kaval kısmını da halletteler. Genel olarak, işleri, yalacıvı, mavi, gri ve buz mavisi en kot tercih eden renklendir.

Tabi bir de özel işleri gören cinsel var. Zaman içinde beyazlayan bu kumaşın beyazlanmasını beklemeye tahammülünü yok işe, halk arasında şaşkınlıkla gerek işleri aydyla 'kumlamla' yordumleye dağıtlımlı kotlardan alınırız. Ama o aldığınız sadece bir kot degil, aynı zamanda da vebakdır.

İşçi Kardeşliği Partisi Genel Başkanı ve Göğüs Hastalıkları Profesörü Zeki Kılıçaslan, bir kot kumaşına işçinin kendisine söylediklerini anlatırken, aslında durumu özetliyordu: "Hocam, bu işe girer çalışırsın, sonra hasta olur, köyüne döner ölürsün..."

püskürtülmek suretiyle yapılan ağartma işleme kumlamla deniyor. Yani bizim ağızla işleme nitelendiği kadar basit bir şey degil.

Bu tozlardan sonmuşu yoluyla aköğferle dolması ve içlerini zaman içinde sonumunu gerçekleştirmemesi sonucu çalışan insanları ölüme kadar götürebilen hastalığın adı da SLKÖZİS.

Çalışma şartlarının uygun olduğu ve 'koruyucu tip'in ön plana çıktığı sosyal devlet yapınsında bu hastalık görülmüyor. Çünkü kimyasal artırcılık, insansız teknolojilerle ya da çok sıkı zorunlu sağlık denetim kollarında gerçekleştireli bu işlemler gelişmişler.

Bizim gibi emperyalizmin çöplüklerine dönüştürülmüş ülkelerde işe, tersanelerde asbest kanserojeni, larında zehirli kimyasallar ve hormon, kaşak ve denetimsiz kumlamla kamplarında kısa ve uzun vadeli ölümler kaçınılmazdır.

HOCANIN DEDİKLERİ

Ülkemizde bu işi peşinde mücadele ediyören, ne kaşıkla bakani, ne sağlık bakani, ne de göstermek bir-iki haber dışında, medyamızdır. Sadece Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan ve birkaç Hipokrat yemine sadık hekim arkadaşdır. Zeki Kılıçaslan ve hastalardan ulaşabildiğimiz bası bapımlarına alınlacağı olayın boyutu ve vahametini anlamamız açısından.

Eğer yoğun olarak toza maruz kalışmızsa, bir süre sonra işten ayrınsıla bile, hastalık ilerleyip, ölüme kadar varabilir. Ve yirmilü otuzlu yaşlarda meslek hastalığına bağlı ölümler gerçekleştirebilir, emeki yaşının 65'e dayandırıldığı ülkemize.

İstanbul'da Şuallıntığı, Kükkükköy, kilitli, Halıak, Alibeyköy gibi semtlerde ve Sınop, Tokat, Bingöl, Sirt, Erzurum, Zonguldak, Çorum, illerimizde, denetimden uzak kot sayda kot kumlamla...

kaçak atölyelerin tahmini rakamlarına da katarsak 15 bin civarında insan bu işe çalışıyor diyebiliriz.

"Çoğu hasta 15-25 yaş aralığında. Bingöl Karlıova'ya bağlı Taşçay köyünde 100 hasta var. Basın açıklaması yapmak için gelen bir işçi, "Ben çalışmı ama çok şükür hasta degilim." diyor. Zeki Hoca'nın ısrarı sayesinde girdiği muayenehane, hasta olduğu ortada yaktı. Kayıtlara göre hasta sayısı 200'e yaklaşıp, 30'a yakın hasta öldü ya da kısa sürede ölümlü bekliyor. Genç ve sağlıklı görünen işçiler ve aileleri hem göründükten hem de konduktan mankand dölaly dötaly gittiktiler. Bu durumdaki bir kardeşimiz askere gittiğinde, sporda zorlanınca revre sevk edildiğinde durumu -o da bir sürü tekliflerden sonra-ortaya çıkarıyordu.

"Çünkü hastaların meşleğini sonra hekimle genel olarak 'tekstil sektörü' deniyor ama bu hastalık özünde madencili hastalığı. Hastalığın askerde öğrenen kardeşlerimiz, bir de kendinden sadece 5 dakika büyük içki bir ağabeyi var. Babası, "O da kısa süre çalıştı ama gayet sağlıklı", diyor. Doktorumuz, "Olusun, bu yine de bir bakımla" diye ısrar ediyor ve onda da SLKÖZİS çıkıyor...

"Hocam bu işe girer çalışırsın sonra hasta olur köyüne döner ölürsün," diyor bir başka işçi. "Dinle" der Hakan Gülseven'e beraber yaptığımız Kırmızı Kart programında Hakan yanıtını bildiği bir soru sormuşu Skikozis hastası 37 yaşındaki işçi arkadaşımız Bekir'e. Yanıt, "Parası göğüs ağabeyi o yüzden. Hakan yine sordu: "Ne kadar?" Yanıt ağabeyi dolu dolu söyledi: "590 ytl ağabeyi..." Hakan'la göz göze geldikimizde, ademasına denenir o yutkunma kemigini, yutkunurken bu kadar dışarı fırladığına ilk kez tanki oldu. İnsan hayatı bir 'gemicik' bile etmiyor. Ve en yirtık modelini bile

* İşveren işe 50-100 ytl civarındaki maske yerine nalbordan 50 yeni kurusluk, kumaşları uygun olmayan maskeler dağıtmış bile ve taamümlü ölüme gönderdiği meslekçi. "Ayrılan için toz gider," diyerek kandırmış gençoek umutları.

* Çalışma Bakanlığı Kültüpeyi aynı zamanda İşçi Kardeşliği Partisi (İKP) Genel Başkanı olan, Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan'a, "Fazla kurulaşmayın bu işi, bu işle kaç milyon dolarırcat var!" demiş.

* Tedaviyi yok. Yalnızca kumla az temas edilmiş hafif vakalarda işe devam edilmese, ölümler tedavileye ölenlebilir. Kot çare aköğür nakli ve sadece yurt dışında yapılabiliyor, İsveç'te bin dölardan başlatılan rakamlarla. O da çok zor bir operasyon ve hiçbir garantisi yok.

* Zeki Hoca, "Madem öldürüyorsunuz, en azından ailesine sahip çıkın," çağrısı yapıpında işveren yüzüne çarpıyor kapları.

* Bir toplumsal tepkiyi mahalle baskılarına ilginç girişimlere kadar götüren milyarcıyı ve vatansever insanımız sınıksız kumlamış koltakları oturdugunda yrdm 15 bine yakın gencimiz ölümlünü seyrederken, İsveç'te binde kollarımızda üretim yapan ülkelerde ve yüzde üretken kolların alınmaması bönünde kampanyalar sürüyor. Medya milyon dölalrı reklam paraları ayırmış kot firmalarını kültürlemek için, ciltiz bir-iki ses dışında haber yayıyor. Hükümeti kadınlardan başıyla uğraşırken, işçiyi giydiginin bedelini düşünmek istemiyor. Çalışma Bakanı işlefi etmiyor.

Doktorun Sigorta'ya yasaam kavısı sebebiyle acil cevap ve yurt dışı tedavil imkanı basınsu ya yandılamıyor ya da olumsuz yanıtı hasta dölükten sonra geliyor.

PARA... KIRLI PARA...

Annelerin içgüdüleri güvenimi. Bilişir, hissedilerder birer çocukları bekleyen tehlikeleri. Annem birde çalışya gönderdi her işi arşten sonra, "Yıkayın ellerinizi yavrum, suya sabunla dokunmayın korkmayın," derd. "Ne var ki anne? Sadece ekmecek alıp geldim."

"Ama paraya dokunduk yanımız, kimlerin ellerinden dölalsp geldiğini miyuz?"

O zamanlar paraları birini ve annemin sözümlü fiziksel bir şey olarak algıladım. Ama artık su sabun yeltiyor anne. İnsan hayatını söndüren mikropolar dölaysay parayla yaslanılmadı. İnsandan daha değerişli sayılan mikropolar. Kirlenmeye değmediği işleri, bir tek "altın" kirlenmeye hiç bir şey. Terezim altınları ve ölüm yanı başında.

Bu kadar mı kirli olur para? Bu kadar mı ucuzahtıl insan hayatı?

Hacca binlerce kez gldin, namazı binlerce rekata çıkarın. Arapın hurmasınlı tolarca yayıp, zembereğini kuyusunu bir seferde için... Kirli paralarının pis kokulu foseptiğinde boğulmanızı dilerim, satılmışlar, sarlatan, yüzsüz, arsız insan cellatları!..

SLKÖZİS!

Kot kumaşlarının 'kullanılıp eskimesi' bir görünüme kavuşabilmesi için, bir çeşit kum

Devrimciler nasıl 'nasıyal sosyalist'leri enselelerinden tutup kendi dışlarına attılar, işte liberal ve Amerikancı-AB'ci 'sol'la da aynı kopuşma gerçekleşmek zorundadır.

'Sağ'ını, 'sol'unu karıştıranlar için...

Pek çok okurumuzun malumudur, geçtiğimiz ay içinde bir 32. Gün maceramız oldu. Bant çekimi yapıldığı için bazıları montajın azizliğine uğradı, falan. Neyse, meselemiz bu değil. Mesele 'atmosfer'... Bir tarafta Tuncay Özkan, bir tarafta Nazlı Ilık ve Yeni Safak yazarı Fikri Akçöz... Nasil bozuk bir atmosfer!.. Tuncay Özkan 'masaya yatırlıyor', daha doğrusu kendisi gönüllü olmuş, masaya yatıyor, televizyon kanalıni bitemek kaç milyon dolara Fethullahçılarla satı, ya kendini temizle çıkarmaya uğraşıyor...

Kulisi hiç anlamayayım, karşılıklı nazilere... Fakat programa bir girildiğinde, Tuncay Özkan esip gülmeye, bir museramedeymiş gibi coşkuyla bir oyun sergilemeye başlıyor. Çeşitli medya patronlarından aldığı milyon dolarlar ve keza CHP'den aldığı milyon dolarlar faturalandırılıyor, Nazlı Ilık, milletin verimleyen televizyon kuponları daha cebide duruyorken, kendi çok temizmiş gibi Tuncay Özkan'ı sorguluyor, Agatha Christie mübarek, psi atmosfere milyon dolarların pıslığı de karsıyor...

Bizi ilgilendiren ne pek? Tuncay Özkan 'anti-empiryalist' ya, bu nasıl bir şeydir, merak ediyormak lazım. "Ben anti-empiryalistim," diye gürliyor. Pek, sen iktidar oluncu ABD'yle yapılmış anlaşmanın çöpe mi atacağını? "Hayır efendim, olur bu öyle şey?" diyor, "Devlette sürükliti esaslı ABD'ye kendi çekilirimizi da gözeterek 'düzenli' bir ilişki sürdüreceğiz..." Kenardan lafı dalıyor, "Amerikan üslurı n'olacak Tuncay Bey?" diye... Soruyu dıymayamattır ediyor... "Anti-kapitalistim ben," diyor, "Nasil yani?"sinı soruyor insan ister istemez, "Piyasa ekonomisini susturuyorum," diyor sonra. Çorbal. Sesle çorbası...

Karşımda, laik-demokratik cumhuriyeti savunan, 'solcu', anti-kapitalist ama serbest piyasadan yana, anti-empiryalist ama devlette sürükliti esaslı üzerinden ABD'yle bütün anlaşmaları devam ettirenler... henüz kider rüyası görmekteyken bile... dillendirmekten çekinmeyen sağcı bir figür duruyor. Zaten onu elinde Tuncay ve bayrak sallarken, solcuları CHP'ye, sağcuları MHP'ye oy vermeye çağırıldığı o acayip mitinglerden biliyoruz.

Yeni Safak yazarı Fikri Akçöz'den bahsetmemek daha iyi; sinir bozucu olacağını eminin. Nazlı Ilık ise, oğluya beraber, önünde anıdan yır bir kadını oynatıp yığı yuğumlarıkenki fotoğraf karesiyle geliyor gözümüz önüne hep; ama o türbandan AKP'nin ilman İslamcılığında kadar bir dizi 'yeşil meviye' yatan, ne cephanesi varsa üzerimize

boşaltıyor...

Yani, ayırtır söylemesi, ne günleri kaldık değerli arkadaşlar... Elinde Tuncay ve bayrak sallayanlar MHP ve CHP'ye oy isteyen Tuncay Özkan 'sol'u ve 'cumhuriyeti' elinde viski kadeli sallayanlar çp'lık kadim oyanan Nazlı Ilık İslami hareketi ve türban özgürlüğünü temsil ediyor!.. Böyle sağcı bir memleket daha var mıdır?

Her şey birbirine girsin. Ortadan karuz gibi ikiye bölünmüş olan bu düzenin, Her ikisi de ABD'ye yamamış kanatları birbirliyle kapışmakta, kendisini 'sol' olarak tanımayan kesimler de, nalmız var sürsüzük, bu iki karuz lopunun arkaında hizaya geçmiş, onları sokak militanlığı yapıyor.

'Ülusalci' tabir edilen, orduyu 'görev'e çağırın 'sol'un sol olmadıği çoktan teşhir oldu. Tarihsel işlevi ABD'nin bölgesel silahlı gücü olarak ve bir firsatta devamlı, yani bu toprakları en güzel tohumlarını ipe gönderen Türk Silahlı Kuvvetlerinin arında hizaya geçmiş, selam duruyorlar. Türk Solu dergisi etrafında toplanan provokatör topluluğunda Kürt'nüsları arızı durdurulmuş kampanyasında en öz ifadesini bulan bu 'ülusalci' sol, esas olarak ABD'nin Ortadoğu'daki 'mili boğazlaşma' siyasetine su taşımakla vazifeli, fazlası yok... Zaten kendini siñi mücadelelerinin emek tarafından konulanlar kimsenin kafasında bunlarla ilgili bir soru işareti de yok, bu yüzden, aslında grimelediği için suretli döven AKP'nin, parti yönetimini komuta kademesi gibi donatmış Doğu Perinçek'i tutuklamasına emek

kuvvetlerinden tek bir ses bile çıkmadı. Sol, bunlarla hesabını çoktan kesmiş!..

Peki, 'ülusalci' sol'a, yani bir çok parti nasıyal sosyalist almak yaratmış olan bu orduyu, ihbarı ve provokatör eklemlere hesabın kesen devrimciler, aynı şeyi yine ABD'ye ve dolayısıyla Amerikan siyasetine eklemlen 'liberal' sol'a yapmıyor? Evet, aka ama gerçek, bugün kendini 'sol' olarak tanımayan bir kısım liberal, ABD ve Avrupa Birliği resmi ajanslarıyla aynı cümleleri kuruyor, aynı nefesi soluyor.Demek ki, bunlar kristalize olmuş, daha doğrusu yenerince teşhir olmaadığı, kadar bulanık, fotoğraf flut... Biraz netleştirilm...

Haziran ayının son günlerinde İstiklal Caddesi'nde, Tünel'den Taksim'e kadar bir yürüyüş yapıldı. Darbeyi karşı 70 milyon adim'i nıydırdan, ne diyordun, hatırlamıyorum; bir kısım 'solcu', yanlarında kendilerini Genç Siviller diye adlandıran ve Çankaya Köşkü'ne Amerikan kesirliye çikip 'şov' yapan yavaşaklar; bu satırları yazan da dahil olmak üzere pek çok devrimci hedef gösteren ve Sivas Katliamı'nı 'Şanlı Sivas Kıyamı' diye selamlayan Vakfı'nı yazan Abdurrahman Dilipak'ı, yılların anti-komünist, kaleminin murekkepbe devrimci kanı bulmuş Nazlı Ilık'ı ve bilumum karşı-devrimciyi katkılardı halde, ellerinde 'loipol'arla 'darbeyi karşı yürüdüler. Yeni Safak gazetesi, 'Faşizme karşı omuz omuzla' manşetliye çıktı.

Ah diyor... Bu satırları yazarken o 'Ah'ın göğüs kafesinden ne kadar acı çıktığını tahayyül dahi edemezsiniz... 'Faşizme karşı omuz omuzla' sloganını bir zamanlar kimler

atıyordu, sadece o temiz bıyıklı adamın, güzel yüzü kadının gözüniün önüne getirin ve yanlarına Nazlı Ilık'la Abdurrahman Dilipak'ı yerleştirin... Onları montajla yan yana getirmeye kalkarsanız, 'Photomontage' program bile kilitlenir habuklu...

Ama acayip işler olmaya devam ediyor... CIA ile münasebeti artık ikkoluk talebelerinin bile dine düşen Fethullah'ın sesi Zaman gazetesi, 30 Haziran ve 1 Temmuz nüshalarında, arka arkaya iki gün 'Uluk Uras'ı manşet yaptı. Uluk Bey Meclis'e 'darbe girişimi' ile ilgili arastırma önergesi veriyor, Fethullahlar tarafından alınıyor... 1 Temmuz nüshasında, manşetin altında bir anons yer alıyor... O günkü Zaman gazetesinin 'Yorum' sayfasında 'Yarımantonun darbe ile imihlan: Kestaneyi közden kim alacak?' Müthiş!.. Yazıya bakalım mı? Bakalım... Şöyle yazmış Bülent Korkcu isimli Fethullahsever:

"ÖDP Genel Başkanı Uluk Uras, Sarıkız ve Aygırdı darbe girişimlerini arastırarak uzlet Meclis'i harekete geçirmeye çalışıyor. Pek basarı olduğünü söyleyebiliriz. Bizdeki kestaneyi közden başkası alsın" zıniyetinin en somut göstergesi..."

Kestaneyi közden almak için gereken altın adı 'maşar'dır. Zaman gazetesi, maşetten yapılmadığı Uluk Uras haberinin altına bu yorumu anonsunu girmiş, sevinilm mi? Kestane, Meclis'e 'Uluk' bunun için mi gerekli? Paston mi almamak, kestane mi çizilecek? Her neyse, AKP'nin demokratik özgürlükleri için İstiklal Caddesi militanlığı olan 'kitle', Tuzla'daki grevde yine yoktu? Yolu mu bulmadılar? Beyoğlu dışında bir 'solculuk' mekanı mi bilmezler? Bu nasıl bir 'kitle'dir'?

Hadi, braktık Tuzla'yı, Türkiye'de elektrige ocaktan beri ki kez ve toplam yüzde 44; suya genden olduğu yüzde 75 ise 14 oranında zam geldi; doğa daha da iyi mi kılınıcı zam yapıldı. Temel doğa fiyatları katlandı gitti! Asgari ücrette bir yıl için 21 yıl zam yapıldı... 503 lira oldu asgari ücret... Bu nasıl bir 'demokrasi'?

Çok akı konusmakla yarar var. Devrimciler, solcular, nasıl 'nasıyal sosyalist'leri enselelerinden tutup kendi dışlarına attılar, işte liberal ve Amerikancı-AB'ci 'sol'la da aynı kopuşma gerçekleşmek zorundadır. Solu atı olduğu yere, işçi sınıfının bögüne oturtarak ilerleyecek, işçi sınıfı liderliği bir bağışsızlık ve özgürlük mücadelesi verecek ve mesele 'darbe' söz konusu olduğunda Marmaris'te paşa paşa tablo yapan Kandıran Evren'i kulanadın tutup mahkeme önüne getirmeye hedefleyecek bir ufuk lazı, be. **Gerişileği güzaf...**

ISSN 1307-072X

bilgi@reddiye.org

www.reddiye.biz

○ Sayı 22, Temmuz 2008, Aylık süreli yayındır ○ Yayımcı İ.M. Basın Yayın Ltd.Şti. ○ İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün ○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülşen ○ Mübessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) ○ Faks: 0212 245 38 06 ○ Abonelik: 0212 292 95 65 ○ Banka: İ.T.M. M. Bankası, Alımlımevcular, Şenayit Sitesi C-5 Blok No: 7-8 Hıdımköy/İST. Tel: 0212 858 00 93 (Pbx) ○ Genel Dağıtım: D.E. A.Ş. ○ Adres: Prutazga Mah. Beşiktaş/İstanbul No: 19 Beyoğlu / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>